VIOLETA BĂLAN

A DOUA REALITATE

Editura ETNOUS

A DOUA REALITATE

Volumul I

VIOLETA BĂLAN

Corectura: autoarea
Grafica: Constantin Stanciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BĂLAN, VIOLETA
A doua realitate / Violeta Bălan.
- Braşov : Etnous, 2011
ISBN 978-606-92499-9-4

821.135.1-1

ISBN 978-606-92499-9-4

Volumul I

LUMEA MEA

PREFAȚĂ

În inima mea, în sufletul meu, poate chiar în întreaga mea ființă dintotdeauna am fost convinsă că omenirea în care m-am născut şi trăiesc, lumea plină de contradicții, se află pe un drum greşit. Undeva, cândva, de-a lungul evoluției, s-a făcut o alegere eronată. S-a pornit pe un alt drum, un drum fără finalitate, în care adevăratele valori şi scopuri sunt din ce în ce mai greu de descoperit. Evoluția ființei umane nu trebuia să fie subjugată banilor, nu moneda galbenă şi strălucitoare trebuia să fie stăpâna lumii. E absurd să munceşti o viață întreagă cu speranța că poate vei reuşi să-ți îndeplineşti visele, să tânjeşti după banale obiecte materiale, ca la final...să laşi totul în urmă. Acesta să fie scopul vieții? Ne naştem pentru nişte obiecte materiale, mai mari sau mai mici? Nu pot să cred că omul a fost creat pe această planetă, doar pentru a achiziționa una sau mai multe case, una sau mai multe maşini, o garderobă ticsită de haine inutile, munți de sisteme electronice, audio şi video, la care de cele mai multe ori nu are timp să se uite, fiind prea ocupat în eterna goana nebună de a aduna.

Am simțit mereu că lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui, că traseul pe care mergem este greşit şi bineînțeles

şi destinaţia la care ajungem nu este cea corectă. S-a născut totul instinctiv în mintea mea, ca o furtună aflată încă în faza de formare, dar a cărei nori negri şi amenințători, odată adunați şi grupați vor răscoli şi devasta omenirea.

Aş vrea să am puterea de a creiona cât mai fidel lumea...mea. Aş putea umple pagini întregi de hârtie cu amintiri, impresii, evenimente, poate importante numai pentru mine, dar care mi-au influențat într-un fel sau în altul, evoluția ca om, nu aş risca să zic spectaculoasă, dar cu siguranță deosebită, ieşită din tiparele obişnuite. Şi aş mai putea scrie zeci de pagini cu mii de întrebări la care nu am răspuns. La care omenirea din care fac parte, încă nu are răspuns. Dar ele există şi uneori răspunsurile sunt atât de simple, încât, noi oamenii de aici, nu mai avem puterea de-a vedea "pădurea din cauza copacilor".

Dacă aş fi avut ochi să văd şi alte lucruri, precum cele bizare, stranii şi ciudate, aş fi găsit poate şi explicații pentru existența lumii care a bulversat întreaga mea viață. Nu m-am gândit că eşti un anumit om tocmai pentru că faci parte dintr-o anumită lume.

A fi om şi a aparține unei lumi, presupune să te încadrezi în limitele impuse, să exişti respectând o serie de canoane şi reguli care definesc lumea.

Contează să fii om într-o lume ca a noastră, într-o lume departe de a fi perfectă, departe de a-ți oferi sprijinul necesar pentru împlinirea viselor, oricât de ciudate şi fascinante ar fi ele? Răutatea, invidia, egoismul toate trăsături umane, ce rol au în evoluția acestei lumi? Putem vorbi de evoluție asociind aceste cuvinte? Oare cum ar putea fi descrisă lumea noastră de cineva străin, o entitate care doar ne observă? Suntem sau nu suntem indivizi acceptabili la nivelul Universului?

Ne-am născut pe această mică planetă, fără să fim întrebați dacă vrem sau nu. De ce nu avem posibilitatea de a alege? Să fim oare condamnați etern în această lume, să fim pedepsiți pentru a învăța să ne descurcăm, să facem față bucuriilor şi provocărilor mărunte? Lumea în care am fost forțați să trăim este de fapt o şcoală, un pas absolut necesar evoluției în timp şi spațiu? Suntem adolescenții Universului, iar planeta pe care trăim este Colegiul nostru? Dar un adolescent când termină şcoala, are dreptul de a-şi alege drumul pe care doreşte să păşească în viitor, prin care îşi va consolida viața de adult. Noi ajungem vreodată la maturitate? Şi nu mă refer la maturitatea fizică.

De fapt viața noastră în această lume seamănă cu viața într-un balon de sticlă care se roteşte la nesfârşit, inevitabil trecând de mai multe ori prin aceleaşi puncte. Punctele sunt lucruri sau evenimente, aproape identice, care revin în existență ca o repetiție infinită, amăgindu-ne cu alte culori, cu alte denumiri şi cu aparent alte finalități. Un cerc vicios, un cerc al supraviețuirii, un cerc al zbaterii din care sperăm să ne putem desprinde pentru a ieşi din cotidian, având înrădăcinată ideea că TREBUIE să ne creăm propriul univers în care Noi să ne simțim bine.

EGOISMUL - trăsătura dominantă a creaturii superioare din această lume.

Dar undeva, în acest Univers plin de mister, mai aproape decât ne-am putea imagina, mai există o lume. O lume care reprezintă marele CADOU care mi-a fost hărăzit în urma unor jocuri ale Loteriei Universului.

1.PRIMUL VIS

Locuiesc într-un oraş mic, într-o zonă frumoasă, cu păduri şi ape, cu multă verdeață care-mi încântă si îmbată sufletul în fiecare zi. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu înconjurată de natură sub forma ei brută, sălbatică, în care prezența omului să fie limitată. Iar lucrurile s-au rânduit aproape după gustul meu. Am ajuns în acest oraş, căsătorindu-mă cu Mihai, iubitul, prietenul, sprijinul meu de-o viață. O viață împlinită prin sosirea acum 14 ani a Ioanei, fata mea frumoasă şi deşteaptă. Fiecare mamă spune asta despre copilul ei, nu-i aşa? Da, dar simt că fiica mea este cu o idee mai matură decât tinerii de vârsta ei iar privirea îmi spune uneori că înțelege mai mult decât exprimă prin cuvinte.

Îi iubesc pe amândoi, îi vreau lângă mine şi simt că nu pot trăi în această lume fără ei. ÎN ACEASTĂ LUME! Dar ce mă fac cu ce-a de-a doua lume?

Îmi amintesc cum am pătruns în misterul celei de-a doua lumi, de parcă ar fi fost ieri. Şi totuşi au trecut ani, evenimente, dureri şi împliniri.

Începutul a fost un vis.

Dintotdeauna am visat foarte mult. Nu ştiu dacă este un defect sau o calitate, dacă creierul meu suferă de ceva sau pur şi simplu aşa sunt eu. Visele au devenit o a doua viaţă, o a doua lume pentru mine. Totul era însă bine delimitat, cele două universuri păstrând distanţa, neamestecându-se. Visele aparţineau nopţii, iar realitatea apărea odată cu ivirea zorilor. Lumina realităţii nu a fost niciodată influenţată de vise, de întâmplările ce aparţineau întunecimii nopţii.

Aşa a fost până în noaptea ciudată în care linia subţire dintre realitate şi vis s-a rupt. Atunci s-a schimbat totul.

Visez de când sunt copil, locuri în care n-am fost niciodată, imagini pe care nu le-am văzut, oameni pe care nu i-am cunoscut.

Prima noapte în care am visat încăperea mare, albă şi goală, a fost ciudată pentru că a fost extrem de real. Mă aflam în mijlocul camerei ermetice plimbându-mi privirea în jur, căutând o uşă sau un geam. Albul era orbitor, iritant chiar, prea luminos pentru ochii mei. Mai târziu am realizat că stăteam pe scaun, în mijlocul încăperii. Mi-am privit mâinile, am întors palmele în sus, aşteptându-mă să fie albe, transparente. Orice altă culoare mi se părea anormală. Dar ele aveau nuanţa crem, obişnuită. Hainele în schimb, se asortau perfect cu interiorul: o pereche de pantaloni albi şi un tricou alb. M-am ridicat de pe scaun încet, cu teamă, să nu fac zgomot, să nu atrag atenţia, deşi nu se mai afla nimeni cu mine. M-am apropiat de perete şi am întins mâna. Era din sticlă albă, mată. Mi-am lipit palma de el şi i-am simţit răceala. Mi-am retras-o înfrigurată şi m-am dus la alt perete şi mi-am lipit din nou palma pe el. Tot atât de rece.

Mintea mea înregistra aceste mişcări ca o căutare. Sau o explorare? Un gând disperat începu să-şi croiască drum spre suprafață înghețând de groază fiecare parte din corp care devenea conştientă de justețea descoperirii: Sunt prizonieră. Cum ies de aici? Frica devenea insistentă, nedorind parcă să rateze şansa de a mai face o victimă. Am făcut ochii din ce în ce mai mari şi am început să respir precipitat. Îmi venea să strig, să-mi urlu neputința într-o singură propoziție…cum ies de aici ?

Şi dintr-o dată am simțit că nu mai sunt singură. Instinctul de apărare mă avertiză că în spatele meu se află cineva. Am respirat adânc şi m-am întors brusc. Un bărbat stătea pe scaun, în fața clapelor unui pian şi mă privea. M-am îngrozit. Un pian, o persoană străină? Eu am văzut o încăpere goală, albă şi atât. Cum… ?

Mi-a zâmbit, după care a pus degetele pe clape, privind concentrat o partitură şi a început să cânte. Sunetul răsuna plăcut şi nu foarte tare. O melodie lină, ce-mi trimitea vibrații în tot corpul îmi captă atenția. A întors capul spre mine şi mi-a zâmbit. Am vrut să deschid gura să pun întrebări, dar nu puteam vorbi. Am scos doar un geamăt pentru că a întors din nou capul, şi-a pus degetul pe buze, murmurând un « Şşş! » domol, după care a continuat să cânte. Oricine era, personajul visului meu, ştia de pasiunea pentru muzica de pian. Sunetul moale, sau dur, sau plângăcios al clapelor, trezea întotdeauna un tumult de vibrații în inima mea, făcând-o să pulseze cu intensitate maximă, să inducă cantitatea necesară de adrenalină, pentru a produce starea de euforie şi detaşare de lumea cotidiană.

Trezirea a fost bruscă. Am deschis ochii, privind în negrul nopții şi încercând să disting pianul din vis. De ce nu era lângă mine? Respirația precipitată şi inima care

bătea cu putere m-au adus cumva la realitate şi m-am ridicat din pat. A fost un vis ? Atunci de ce totul mi s-a părut atât de real?

M-am aşezat pe covor, încercând să deslușesc sensul visului. Trecerea de la o stare la alta, dintr-o lume în alta, chiar imaginară, aşa cum se presupune că este cea a viselor, nu se face dintr-o dată. Simțurile rămân conectate încă acolo, imaginile imprimate destul de clar pe retină, refuză să cedeze locul realității şi de aici până la confuzie nu este decât un pas.

Visele mele au fost întotdeauna colorate. Dar acest vis, care-mi strică fragilul echilibru emoțional, beneficiază de ceva în plus. De imaginea unei lumi palpabile, o lume plină de culori şi detalii pe care le-am văzut cu claritatea unui om treaz. Iar aromele, nu prea multe, dar puternice, i-au dat visului nota distinctă. N-am mai visat niciodată încăperi albe, iar bărbatul era un necunoscut. Nu l-am văzut în viața reală. Nu ştiu cine putea fi. Îmi aminteam suflul respirațiilor noastre, culoarea fermecătoare a ochilor lui, degetele fine şi lungi care apăsau hotărâte clapele pianului.

În acea noapte nu am mai dormit. Senzația lăsată de vis a fost mai mult decât puternică. Îmi venea greu să accept realitatea, dormitorul întunecat în care soțul meu, Mihai, dormea adânc, sforăind uşor, liniştea sinistră a nopții tainice care mă înfiora, chiar trupul meu înțepenit într-o poziție anormală, în căutarea clipei pierdute.

2. O NOUĂ ZI, ACELAȘI VIS

Am așteptat cu neliniște să se ivească zorii unei noi zi ca să-mi reiau activitățile obișnuite. Am pregătit micul dejun pentru Mihai şi Ioana, apoi am plecat la serviciu unde existența mea se desfășoară după tipare obsedante: sarcini de serviciu monotone respectând aceeași rutină. Terminarea programului de lucru aduce ca întotdeauna un sentiment de eliberare și descătușare ca apoi să continui o etapă a unui alt program repetitiv, cel de acasă. Dar măcar acesta nu este presant sau închistat între anumite limite. Aici mă simt cu adevărat liberă. Am discutat cu Mihai despre cum a trecut ziua la el la muncă, despre ce am făcut eu, despre activitățile de la şcoală ale Ioanei.

Dar, undeva în mintea mea, într-un colț ascuns, amintirea visului de noaptea trecută aştepta tăcută un moment propice. Muzica de pian se auzea ca fundal al gândurilor şi vorbelor mele.

Seara a venit foarte repede, iar ora de culcare şi mai repede decât mă aşteptam. Mihai a adormit primul, eu alegând să mai citesc din cartea pe care am început-o cu două zile în urmă. N-am rezistat prea mult. Faptul că noaptea trecută nu dormisem decât trei ore, a contat, căci

am simțit că mi se închid pleoapele numai după jumătate de oră de citit. Am pus cartea pe noptieră şi am adormit.

Şi am visat din nou.

Aceeaşi încăpere albă cu pereți de sticlă mată, pianul aşezat în colț, dar privind mai atentă am sesizat ceva schimbat în decor. Mă aflam lângă pian sprijinindu-mă de el şi fixând scaunul gol. Mi-am rotit privirea căutându-l pe bărbatul care trebuia să fie la pian. El era cheia întregului vis, iar inima îmi spunea că pentru el mă aflu acolo. A venit din spatele meu, a trecut uşor pe lângă mine, mi-a zâmbit şi s-a aşezat la pian. A început să cânte aceeaşi melodie, senzațiile induse de sunete corpului meu fiind la fel de profunde. Ridică capul de mai multe ori să mă privească. Ieri nu i-am sesizat zâmbetul fermecător, fața perfectă cu trăsături masculine plasate armonios. Am fost prea înspăimântată. Acum, reluând visul de acolo de unde l-am lăsat noaptea trecută, eram mai lucidă şi aveam puterea să observ şi alte detalii. Bărbatul din fața mea era de-o frumusețe halucinantă. Mintea mea, dacă ea făcuse acest scenariu, crease un om perfect, un om ale cărui trăsături nu aveau nici un cusur. Ardeam de curiozitate să-i vorbesc, să-i aud vocea.

Am înaintat un pas ridicând mâna dreaptă în dorința de a-i arăta că aş vrea să se oprească. M-a privit surprins, după care muzica a încetat. Mâinile i se odihneau deasupra clapelor.

- Nu înțeleg, am reuşit să şoptesc. Abia mi-am auzit vocea, nu ştiam dacă el a auzit-o.

- Bună, Diana. Îmi pare bine să te cunosc, spuse cu o voce bărbătească, dar caldă si plăcută care îmi încântă auzul.

Am făcut ochii şi mai mari, încercând să stăvilesc şuvoiul de întrebări care-mi venea pe buze.

Conştientă că sună stupid, n-am putut decât să repet.

- Nu înțeleg.

Începu să râdă, îngăduitor, plăcut şi cald, cum râzi de un copil care a făcut o năzbâtie şi te amuză.

- Eu sunt Ral. Aştept de mult să te cunosc.

Numele meu pe buzele lui, afirmația că sunt aşteptată, creă şi mai mult haos în minte.

- De unde ştii cum mă cheamă? am întrebat din ce în ce mai surprinsă.

- O… Diana…, a spus cu o undă de dezamăgire. Apoi şi-a reluat recitalul de pian, zâmbindu-mi din când in când.

O uşoară atingere pe braț, avu darul de a mă trezi.

- Diana, gemi, cred că visezi ceva urât, trezeşte-te, şoptea Mihai lângă mine.

Îl priveam cu ochii deschişi şi totuşi nu-l vedeam. Cine era şi ce spunea? Mintea refuza să accepte imaginea lui, o considera intrusă, un personaj fantomă care nu face parte din poveste.

Probabil reacția mea l-a făcut să aprindă lumina. Starea de fapt pentru mine nu s-a îmbunătățit. Ochii erau orbi pentru imaginile realității înconjurătoare. Paradoxal, dar eram conştientă că sunt trează şi totuşi nu mă îngrijora lumina albă, singurul lucru pe care-l puteam vedea. Mă deranja mai mult faptul că-mi întrerupsese brutal visul. Cred că l-am speriat, căci am simțit panica din voce.

- Diana! Trezeşte-te! Diana!

Am clipit de câteva ori şi am rămas cu ochii închişi. Mihai mă mângâia din ce în ce mai apăsat pe mână.

Într-un târziu am mijit ochii şi l-am văzut. Stătea aplecat deasupra mea cu ochii mari de îngrijorare şi buzele strânse. Cuvintele pe care vedeam că le rostea ajunseră în sfârşit la mine, căpătând sens.

- Diana, eşti bine?

- Da, am reuşit să şoptesc.

- M-ai speriat, continuă el. Ce ai visat? Este prima oară când te aud gemând adânc. Un coşmar?

În nici un caz, era gata să strig. Bărbatul pe care-l cunoscusem în vis nu putea fi personaj de coşmar. Dar am spus cu totul altceva.

- Probabil. Merg să beau un pahar cu apă.

Am stins lumina şi m-am dus la bucătărie. Din nou (sau în continuare?), visul mă tulburase. O poveste fără sfârşit, cu personaje anormal de reale, care dădea nopților o altă semnificație.

Nu mi-am pus niciodată întrebarea de unde vin visele. Am auzit multe teorii cu privire la creier şi părți din activitatea cerebrală care au legătură cu visele. Dar ceea ce visam eu nu avea nici o legătură cu aceste teorii. Ceea ce simțeam nu putea fi un rezultat al activității porțiunii din creier responsabilă cu visul. Era imposibil. Totul era prea real. Puteam să-mi aud respirația, să ating lemnul pianului şi să-i simt textura, să adulmec mirosul dulce de lăcrămioare al pianistului.

Şi totuşi nu putea fi decât un vis, mi-am zis cutremurându-mă.

Mi-am terminat paharul cu apă, am stins lumina şi m-am întors în dormitor. Mihai deja adormise. Am rămas cu ochii deschişi cuprinsă de teama inexplicabilă de a adormi. Sentimentele erau contradictorii. Teamă şi curiozitate. Teamă de necunoscut şi curiozitatea de a afla mai multe. Mi-am scanat memoria încercând să identific chipul bărbatului apărut în vis. Înalt cu părul negru strălucitor, uşor ondulat şi ciufulit, cu fața perfect sculptată de un meşter atent la miile de detalii ce alcătuiesc perfecțiunea, cu un zâmbet fascinant şi o voce care te

încânta. Cred că avea în jur de 25 de ani. Vârsta tânără, mă adânci mai rău în gânduri. Oare în tinerețe cunoscusem pe cineva ca el? Aveam memoria figurilor şi cu siguranță mi-aş fi amintit. Arăta ca un manechin din celebrele reviste de modă, un bărbat care-ți tăia respirația atunci când îl priveai, o figură care nu se uită prea repede.

Eram conştientă că ar trebui să dorm, căci altfel ziua care venea va fi compromisă, dar încercam să-mi fac ordine în gânduri, să găsesc măcar câteva răspunsuri. Nu le găseam, ceea ce spori neliniştea. La un moment dat am privit ceasul. Ora două dimineața. Se anunță o noapte lungă, am gemut cuprinsă de neliniște.

Şi totuşi am adormit.

3. SALVAREA

Respirația îmi deveni dintr-o dată şuierătoare, inima încercând să facă față unei presiuni fantastice. Am deschis ochii şi am privit în jur speriată. Simțeam apa rece pe față, pe păr, care îmi strângea corpul ca într-o menghină. Îmi mişcam brațele haotic, încercând să mă ridic la suprafața ei, dar ceva mă trăgea mai în adânc. Uitasem toate mişcările de înot, cele elementare care puteau să-mi salveze viața. Am încercat să-mi reglez respirația, dar apa rece din gură, nas, urechi, îmi îngheță muşchii, forțând inima la un efort suplimentar. Spaima s-a transformat în panică. Urma să mă înec.

Deodată, două brațe mari, apărute parcă din neant, m-au apucat brutal de mâini şi m-au smuls din încleştarea apei. Am clipit, sperând să-mi limpezesc vederea, să îndepărtez apa din ochi. Brațele mă dureau şi simțeam strânsoarea celui care mă ridica. Am întors capul pentru a explora şi am văzut. Bărbatul din visele mele mă ținea strâns de brațe eliberându-mă din încleştarea apei reci. Fața lui era tristă şi împietrită. Dintr-o singură mişcare, mă luă în brațe şi mă aşeză pe nisip. Am încercat să privesc în jur, dar ochii lui albaştri m-au țintuit, imobilizându-mă.

Se uita la mine cu durere şi tristeţe, încercând să înţeleagă rostul unui asemenea gest necugetat. Am încercat să mă mişc. Simţeam nisipul cum se lipeşte de corp şi am sesizat sclipirea ce-o produceau razele soarelui pe pielea udă. Dar el, dintr-o singură mişcare s-a ridicat în picioare şi l-am auzit şoptind.

- Te rog. Să nu mai faci. Este prea greu, îmi este prea greu…, spuse cu glas sugrumat, după care mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat.

L-am privit confuză, dorind să-l strig, să-l opresc să plece de lângă mine, dar n-am putut decât să-i urmăresc paşii pierzându-se în nisip, cu gura încleştată. Dispăru în ceaţa deasă care se apropia. M-am ridicat privind uimită nisipul, apa din care am ieşit şi pădurea care se vedea la câţiva paşi. Nu auzeam nici un zgomot. Nici adierea vântului, nici foşnetul frunzelor, nici unduirea lină a valurilor apei. Natura era încremenită într-un timp incomensurabil.

M-am trezit... pentru că a sunat ceasul.

Mi-am întins corpul simţind dureri ascuţite în zona muşchilor, ca după un efort fizic deosebit. Mihai se ridică şi aprinse lumina.

- O Diana, l-am auzit. De ce nu te-ai uscat aseară pe păr? Încă este ud şi ştii că te doare capul.

L-am privit confuză. Pentru a verifica, mi-am atins părul cu mâna. Era la fel de ud ca atunci când ieşeam de sub duş. Şocul a fost puternic iar Mihai a sesizat imediat brusca mea rigiditate.

- Ce ai păţit ?

Cum să-i spun că de fapt eu nu am făcut baie aseară şi în mod normal nu aveam cum să am părul ud?

S-a apropiat şi mi-a mângâiat faţa.

- Hîm, miroşi a apă de mare. Ai schimbat şamponul?

Am simțit cum mi se face rău instantaneu şi fără nici un avertisment. Am alergat până la baie, am trântit uşa în urma mea şi m-am ghemuit într-un colț. Întrebările se învârteau în capul meu, iar respirația creştea cu o octavă la fiecare puseu al inimii. Îmi venea să strig, să urlu cuvintele ce dominau mintea: nu se poate! Nu se poate aşa ceva. Este imposibil ceea ce se întâmplă. Visele sunt departe de realitate. Sau cel puțin aşa ar trebui să fie! Cum să-mi explic părul ud si mirosul de apă de mare? Sunt cumva somnambulă şi nu ştiu? Ce se întâmplă?

L-am auzit pe Mihai bătând uşor în uşă.

- Diana, ți-e rău? Pot să intru?

Văzând că nu răspund, continuă cu voce ridicată.

- Poate ar trebui să-ți iei liber astăzi, să te refaci.

Mă îndoiesc că problema mea se poate rezolva doar într-o zi şi că dacă aş rămâne acasă m-aş simți mai bine. Am tăcut însă.

- Dar iubito, continuă intrigat de linişte, aş vrea să mă spăl înainte de a pleca.

- Imediat, am murmurat.

Sprijinindu-mă de pereți m-am ridicat, m-am aplecat deasupra chiuvetei şi m-am spălat pe față. Privindu-mi chipul, m-am îngrozit. Eram trasă la față, albă precum varul, cearcăne mari şi negre încadrându-mi ochii, verdele lor altădată curat şi limpede era acum strălucitor, asemeni unor beculețe de Crăciun, iar părul negru era ud şi încâlcit. Mi-am trecut mâna prin el aşteptând cu înfrigurare să cadă firicele de nisip. Doar era încâlcit şi ud. De ce ud?

Când am deschis uşa, Mihai se sprijinea de toc cu mâinile încrucişate la piept aşteptând. Îmi studie fața cu interes.

- Te simți mai bine? E posibil să fii răcită? Probabil din acest motiv ai părul ud. Ai temperatură?

Am negat, dând din cap şi ferindu-mă delicat de mâna lui care trebuia să ajungă pe frunte.

- Doar puțin. O să treacă. Mă duc să pregătesc ceva de mâncare.

Ioana s-a trezit şi ea, iar în scurt timp s-a postat lângă uşa de la baie pentru a-l grăbi pe Mihai.

Am coborât în bucătărie, punându-mi din mers un halat pe mine. În scurt timp am înțeles ce nu era în regulă, mişcările mele erau mecanice. Făceam totul din obişnuință, fără să gândesc măcar. Mintea era în altă lume, departe de treburile casnice monotone.

Îmi aminteam ochii albaştri care mă priveau cu durere și tristețe, reproşându-mi parcă ceva. Nu puteam scăpa de acea imagine. Dintr-un motiv ştiut numai de ea, retina ochiului reținuse cu precădere acest tablou.

La masă, nu am participat deloc la discuții. I-am auzit vorbind, chiar râzând la un moment dat, dar nu am reacționat. Abia când Ioana mă strigă un pic mai tare, am clipit încercând să mă concentrez. Fiica mea mă privea ciudat, buzele pline și frumos conturate făcând un "O" bine definit.

- Mamă, te-am strigat de multe ori. Nu ai auzit?

M-am uitat la fața ei mirată, apoi l-am privit pe Mihai, care încerca să-mi ghicească gândurile.

- Oh, îmi pare rău. În dimineața asta nu mă simt prea bine. Nici n-am dormit prea bine.

- Arați ciudat, comentă Ioana. Ochii tăi au o strălucire nefirească, parcă ard. Ai febră?

Instinctiv mi-am dus mâna la frunte. Pielea era rece ca gheața.

- Nu, nu am. Ce m-ai întrebat?

- Mi-ai scris biletul pentru ziua când am lipsit de la şcoală ? Azi am dirigenția şi trebuie să-l dau.

- Da. Am luat din sertar o bucată de hârtie împăturită şi i-am dat-o.

Frumoasa mea fiică mă privea în continuare cu mirare. Cântărea momentul, gândindu-se dacă să adauge un comentariu sau nu. A preferat să tacă.

A plecat la şcoală, făcându-mi cu mâna, aruncându-mi o ultimă privire care avea un anume înțeles.

Am plecat în cameră să-mi schimb hainele. Era totuşi timpul să redevin eu însămi, să-mi asum responsabilitățile ca şi până acum. Să impui forțat un anume lucru corpului, deşi el se opune din răsputeri, nu era cea mai fericită alegere. Nu ştiu cum se simte un om drogat, dar nu cred că este departe de senzația care o am eu. Nu mă pot concentra la lucrurile importante. Mintea pare detaşată de corp, având propriile probleme de rezolvat. E ciudat să-ți simți trupul împărțit în două entități separate. Oare cum mă voi descurca la serviciu? Cum mă voi descurca cu familia? Conştientă că nu eram în cea mai perfectă formă, că lucrurile puteau s-o ia razna, încercam să impun o disciplină dictată de voința de-a crede că Ral este doar o plăsmuire a imaginației.

M-am îmbrăcat în viteză cu o pereche de blugi pe care i-am strâns în talie cu o curea iar senzația de lipsă a câtorva kilograme îmi creă un mic confort psihic. Nu am fost grasă niciodată, ardeam destul de bine caloriile, dar deja problemele inerente vârstei încolțiseră de ceva timp în minte. Am găsit pe scaun bluza albastră pe care o mai purtasem şi ieri, dar, din comoditate şi lipsă de interes am îmbrăcat-o, mi-am pieptănat părul şi l-am strâns la spate într-o coadă simplă.

Când am ieşit din cameră Mihai mă aştepta în hol, rotind cheile de la maşină pe deget, nerăbdător.

- Doamne Diana, parcă ai fi o adolescentă. Tu nu îmbătrâneşti deloc.

L-am privit confuză, surprinsă nu atât de cuvinte cât de sărutul neaşteptat din creştetul capului. Nu-mi mai făcuse demult complimente şi aproape uitasem cum e.
Mi-am luat geaca şi ghetele, poşeta pe umăr şi l-am urmat.

Drumul până la serviciu a fost făcut în linişte. Nu am vorbit, însă gândurile nu mi-au dat pace. Cu cât încercam să fiu mai bravă, să neg orice emoție creată de amintirile nopții, cu atât mă cufundam mai mult în bezna întrebărilor.

A fost una dintre cele mai grele zile. Starea în care eram, făcea totul confuz şi lipsit de importanță. Activitățile zilnice de la birou, aveau dintr-o dată greutatea unei pietre de moară. Şi am realizat de ce. Aşteptam cu disperare să ajung acasă ca să mă culc. Dar timpul, devenind brusc duşmanul meu, părea că se joacă cu minutele, transformându-le în ore, tocmai pentru a mă tachina. Nici glumele colegilor, nici teancul de desene adunate pe birou, nici cutia plină a căsuței de e-mail, nu mă puteau distrage de la starea de indiferență, de apatie visătoare. Îmi doream exact lucrul care nu se putea. Cel puțin nu în acele momente ale zilei. Să dorm, să văd dacă visul revine sau se continuă. Privind repetitiv mişcarea sacadată a limbilor ceasului de pe birou, am răsuflat uşurată când s-au scurs şi ultimele minute ale programului de lucru.

Mihai a sunat pe telefonul interior pentru a mă anunța că mai stă câteva ore la serviciu pentru că are de terminat o situație urgentă. Cântărind vestea primită, am înclinat balanța spre partea bună. Aveam mai mult timp la dispoziție să fiu singură şi să analizez. Poate chiar să mă culc. Partea rea am echilibrat-o imediat rugând o colegă să mă ia şi pe mine cu maşina.

Ioana era plecată la meditații la engleză, așa că am intrat în casă și m-am oprit direct în baie. Am azvârlit hainele de pe mine într-un colț al încăperii şi am intrat în cadă. Apa îmi înfăşură trupul într-o plasă caldă, vibrantă care înlătură treptat încordarea muşchilor, relaxându-i şi imprimând corpului o stare de bine, de purificare şi detaşare. M-am înfiorat de plăcere. Am închis ochii şi m-am lăsat purtată pe aripile imaginației. Visele mele frumoase, dar care mă speriau prin prisma personajelor deosebite şi a continuității, erau singura preocupare. În proporție de 90%, mintea îmi era ocupată de ele, de fantastica lume în care pătrundeam seară de seară, de frumusețea divină a bărbatului care spunea că mă aşteaptă de-o veşnicie. Începeam să cred că ceea ce se întâmpla nu putea fi un vis. În nici un caz un vis normal. Visul era doar o poartă de comunicare, un drum prin care eu puteam să ajung acolo. Ce însemna acolo, era încă un mare mister. Era orice altceva decât lumea noastră, nimic din ceea ce vedeam zi de zi nu se regăsea acolo. Nu putea fi doar plăsmuirea imaginației mele. Şi mai ales nu se respecta regula de aur a viselor. Nu se repetă, nu continuă cu aceleaşi personaje şi acelaşi decor nopți la rând.

M-a cuprins un extaz greu de descris la gândul că am posibilitatea, printr-un lucru banal, somnul, să plec din nou în lumea ciudată. Trebuie să dorm, am decis ieşind din cadă în viteză, uscându-mi superficial corpul şi înfăşurându-mă într-un halat. Nu conta că nu-mi era somn. M-am întins în pat şi am închis ochii. Dar somnul meu nu vine la comandă. Niciodata nu a venit. De ce ar fi venit acum ? Era multă linişte în jur, dar lumina îmi deranja ochii chiar şi prin pleoapele închise.

M-am răsucit pe ambele părți, strângând puternic din ochi. Nu puteam adormi, exact când îmi doream cel mai mult.

După o oră de zbucium, am renunțat, ridicându-mă din pat. M-am așezat pe marginea lui, zâmbind gândului că mă comport copilărește. Sunt o femeie matură, de 40 de ani, obsedată de un vis. Și totul numai pentru că azi dimineață m-am trezit cu părul ud. E posibil să-mi fi fost foarte cald, să fi transpirat foarte mult, un indiciu poate, că am răcit. Și n-ar fi prima oară. Mi-am trecut mâinile prin păr si am părăsit camera hotărâtă să-mi văd de treburile casnice încercând să nu mă mai gândesc la vise.

Au sesizat amândoi o schimbare când au venit acasă. Ioana mă îmbrățișă și-mi spuse că este bucuroasă că mă simt bine, iar Mihai mă sărută un pic mai apăsat decât de obicei. Se bucurau sincer pentru mine.

Din nou seara a trecut repede, iar discuțiile familiale, au fost mai animate decât de dimineață.

- Pot ieși în weekend cu Bianca și Brad ? ne întrebă Ioana. La Mall, rulează un film nou și mergem să-l vedem.

- Bianca și Brad ? întrebă tatăl ei ridicând ușor dintr-o sprânceană.

Știam ce înseamnă asta și știa și Ioana.

- Da. Este prietenul ei. E ceva rău în asta ?

Ne privi pe amândoi cu ochii nevinovați și sinceri.

Am zâmbit aruncându-i o privire soțului. Îmi imaginasem de multe ori clipa unei asemenea discuții, dar sentimentele nu le-am putut anticipa. Îmi generau un ghem în stomac, din neputința de a opri timpul sau măcar de a-l încetini. Prea repede zburau anii, prea repede se maturiza Ioana.

- Cred că nu, l-am auzit pe Mihai răspunzând puțin cam prea apăsat, dar nu-i cam devreme să discutați de prietenie la acest nivel?

- Of, tata. Am spus că este prietenul ei, nu al meu. E problema lor, nu a mea, spuse cu dezinvoltura specifică tinereții.

În sinea mea şi eu eram îngrijorată că va veni vremea când fiica mea îmi va prezenta prietenul ei.

- Dar tu, cum te împaci cu băieții ?

Ioana oftă dându-şi ochii peste cap, puțin cam teatral după părerea mea.

- Știu ce te interesează. Nu am nici un prieten.

Aş fi adăugat " încă", dar asta însemna să împing discuția un pic mai departe. Probabil se simțea stingheră să discute cu tatăl ei aspectele legate de băieți şi prieteni.

Ne-am uitat împreună la un film până Ioana a adormit cu capul pe umărul meu. Am trezit-o, să se ducă la ea în cameră. Mihai a hotărât că trebuie să facă duş dar nu înainte de a mă întreba ce program avem pentru mâine.
N-am înțeles întrebarea. De ce mâine? Ce-i mâine?

- E week-end. Mergem undeva? răspunse el la nedumerirea din ochi.

Corect. Mâine este sâmbătă. Nu mergeam la serviciu. Am ridicat din umeri indiferentă.

- Acum nu mă pot gândi la nici o excursie. Şi era purul adevăr, dar Mihai interpretă cuvintele mele ca o confirmare a oboselii. Mai bine vorbim mâine.

- Ok, răspunse îndreptându-se spre duş.

Am continuat să mă uit după soțul meu, bărbatul cu care eram împreună de 20 de ani. Îl iubeam enorm. L-am iubit de la început, dar odată cu trecerea timpului, parcă legătura dintre noi se suda mai adânc. Nu puteam concepe să trăiesc fără el. Cei doi, Ioana şi Mihai, reprezentau

întreaga mea lume. Totul se învârtea în jurul lor şi împreună cu ei.

Şi am realizat că eram fericită. Aveam viața de familie pe care mulți şi-ar dori-o, că totul era perfect în lumea mea. În realitatea mea.

Târziu, în patul nostru mare, m-am ghemuit la pieptul lui Mihai şi am adormit cu capul pe brațul lui.

4. PRIMELE RĂSPUNSURI

Din nou camera de sticla, dar nu mai era albă. Prin pereții transparenți, vedeam pădurea şi conturul depărtat al altor case. Pianul era în acelaşi loc, iar bărbatul cu părul negru, cu ochii albaştri şi zâmbetul fermecător, cânta aceeaşi melodie.

M-am apropiat de pian, cuprinsă de curiozitatea de-a vedea partitura. Melodia semăna foarte mult cu o baladă pe care o auzisem cu ani în urmă, la un concert. Dar nu era nici o hârtie pe postament. A ridicat privirea, mi-a zâmbit, apoi l-am auzit vorbind.

- Ai întârziat în seara asta, Diana. Simt însă că eşti fericită.

De această dată nici vorbă de şoc. Acceptam inconştientă, că nu era nimic înfricoşător. Întrebările îmi veneau în minte mai clare ca niciodată şi eram pregătită să le pun.

- Ral, am spus destul de clar, vreau să înțeleg.

Fața lui frumoasă se umplu de zâmbetul cald care-i însenină şi privirea, dar nu răspunse.

- Te rog. Am nevoie de nişte răspunsuri, am insistat decisă să lămuresc pentru liniştea mea, o serie de probleme.

- Bine.

S-a ridicat de la pian, aşezându-se pe canapeaua aurie pe care nu o văzusem până atunci. Era cu spatele la mine, dar cu faţa către pădure. M-am oprit în faţa lui în picioare. Simţeam că este poziţia potrivită pentru a domina discuţia.

Ridică ochii mari, de un albastru pur, încadraţi de gene lungi şi negre iar strălucirea lor mă hipnotiză. Nu mai văzusem niciodată, nici în vis nici în realitate, pe cineva atât de frumos. Am deschis gura să pot respira şi să-mi fac curaj.

- E un vis? am întrebat.

- În lumea ta, da, veni răspunsul mai repede decât mă aşteptam. Îmi luă ceva timp să leg cuvintele.

- Cum adică in lumea mea?

Oftă. Pe faţa lui apăru o umbră de tristeţe.

- Nu-ţi pot explica totul, deşi aş vrea. Va trebui să înţelegi singură.

- Ce să înţeleg?

- Diana. Se ridică şi se opri în faţa mea. Eşti aici pentru că am nevoie de tine. Te-am aşteptat mult timp. La un moment dat va trebui să ...., dar....

Fraza neterminată îmi creă o stare de nelinişte.

L-am privit cum întinde mâna aşteptând. Timid, am ridicat şi eu mâna şi am pus-o în a lui. A strâns-o uşor, apoi plecă capul şi îşi apropie buzele de palma mea întoarsă. Am simţit sărutul ca o adiere de vânt, un parfum de lăcrămioare invadându-mi simţurile. Muzica lentă, în surdină, întregea un tablou în care eram şi spectator şi actor. Lumina deveni din ce in ce mai difuză.

- Dansezi? am auzit ca prin vis.

N-am apucat să răspund. M-am trezit în braţele lui mişcându-mă în ritmul lent al muzicii. Aveam senzaţia că

plutesc şi simțeam rochia lungă cum se învârtea odată cu mine. Nu ştiu cum am ajuns în fața unei oglinzi, dar ceea ce am văzut în ea m-a lăsat fără grai. Un bărbat înalt, cu părul de culoarea abanosului, puțin ciufulit, într-un costum negru, dansa cu o femeie cu părul lung prins la spate într-o buclă elegantă, îmbrăcată cu o superbă rochie lungă de culoarea smaraldului. Şi femeia era tânără. Nu avea mai mult de 25 de ani. Am scot un mic țipăt de surpriză.

- Cine e... ea...? am murmurat, cuvintele pierzându-se în momentul în care ideea încolți în minte.

- Tu, veni răspunsul pe care deja îl ştiam.

- Eu? Nu! Femeia din oglindă este tânără. Eu, nu....

- Ba da. Diana, îmi şopti la ureche, tu eşti. Priveşte-te şi ai să înțelegi de ce te-am aşteptat.

M-am oprit, fără a ridica mâinile de pe umerii lui, dar fascinată de perechea pe care mi-o înfățişa oglinda. Un cuplu perfect, un cuplu de tineri frumoşi. Tânăra mă privea mirată, şocată chiar în timp ce bărbatul zâmbea fermecător. Privind atentă mi-am recunoscut trăsăturile în femeia din oglindă, dar cu aproximativ 15 ani mai tânără şi mai frumoasă. Aceeaşi culoare neagră a părului, dar nici pe departe la fel de strălucitor ca a lui Ral, aceiaşi ochi verzi, mari şi cercetători, acelaşi trup firav, însă frumos conturat de rochia deosebită.

Am întors fața spre el, privindu-l. Mă strânse uşor în brațe şi mă sărută pe păr. Am tresărit înfiorată.

Din senin am simțit o adiere de vânt, un curent iscat parcă printr-o uşă deschisă. O uşă din sticlă mată culisă, iar o femeie blondă cu părul fluturând în vânt şi brațele strânse la piept, pătrunse în cameră însoțită de parfumul proaspăt al brazilor.

- Ral, a răsunat vocea ei de cristal.

A întors capul spre ea, zâmbetul dispărându-i instantaneu.

- Bea, bine ai venit, spuse politicos, dar cu o undă de răceală.

Femeia se apropie de noi, plutind lin deasupra solului. Era imposibil ca un om, să se deplaseze fără a atinge solul, să aibă o mişcare lină, curgătoare, fără a păşi practic pe sol. Era inacceptabil pentru mintea şi mentalitatea mea de om din ACEASTĂ lume. Am început iar să mă întreb cât de real putea fi visul meu. Mintea lucra în a crea scenarii dar privirea nu se desprindea de la frumusețea femeii. Ochii ei erau căprui, înghețați iar gura era strânsă într-o grimasă de nelinişte şi dezaprobare.

- Ral, ce faci? Iți dai seama de consecințe? Cum ai putut să faci aşa ceva?

Era furioasă, dar încerca să se controleze, să se poarte civilizat. Vedeam însă fulgerele din ochi, auzeam respirația şuierătoare şi simțeam indiferența cu care mă trata.

- Bea, te rog....ştii că.... Ral nu-şi găsea cuvintele, dar mă strângea în brațe din ce în ce mai tare.

- Ral. Las-o să plece. Te rog s-o trimiți dincolo. Era mai mult o poruncă, o cerere pe un ton imperativ.

- Bea, nu-mi cere asta. Ştii că aştept....

- Nu. I-o reteză ea scurt. Acum. Trimite-o.

Vocea ei devenise de granit, iar fața întărea hotărârea de neclintit. Nu mă privea cu ostilitate, de fapt nu mă privea deloc, dar ființa ei cerea cu disperare ca Ral să o asculte.

- Ral. Am spus: acum.

Am simțit cum brațele lui părăsesc mijlocul meu, încet, împotriva voinței lor. Mă privi cu durere, ce tulbură albastrul ochilor, devenind asemeni unor valuri agitate şi-mi atinse brațul.

- Iartă-mă, şopti sugrumat. Trebuie să pleci.

Deşi atingerea părea uşoară, durerea simțită în braț a fost intensă. Am țipat.

M-am trezit țipând. M-am trezit instantaneu, de această dată lucidă.

L-am privit pe Mihai care încă dormea. Ştiam că nu voi mai dormi, aşa că m-am dus în living.

M-am ghemuit pe canapea în întuneric şi am dat frâu liber întrebărilor. Care era granița dintre vis şi realitate în ceea ce mi se întâmpla mie de câteva nopți? Mai avusesem şi în alte nopți vise stranii, oameni si locuri necunoscute, dar... Nici un vis nu avea intensitatea celui în care mă întâlneam cu Ral. Nici un vis nu se continua nopți la rând, asemeni poveştilor minunate ale Şeherezadei depănate pentru iubirea vieții ei, sultanul Onur. În ce lume păşisem, ce prag interzis depăşisem? Cuvintele lui Bea confirmau această bănuială. Şi cum puteam să fiu mai tânără decât în realitatea asta? Persoana din oglindă eram eu. Nu aveam nici o îndoială. Dar eram mult mai tânără, o ființă superbă pe care nu o văzusem niciodată, dar în care recunoşteam ochii, părul şi trupul zvelt. Îmi puneam întrebări la care nu ştiam cum să răspund. Îmi recunoşteam neputința de a găsi calea corectă spre echilibrul dintre cele două vieți. Viața de noapte, stranie, dar absolut fermecătoare şi plină de mistere şi viața obişnuită, banală, a unui om modest.

Am luat o pernă micuță şi mi-am aşezat-o sub cap. Am simțit bucla din păr presată pe pernă. M-am repezit în baie ca să privesc în oglindă. Părul meu era aranjat exact ca în vis. Strâns la spate într-o buclă, în timp ce câțiva zulufi rebeli îmi încadrau perfect fața. Nu am fost surprinsă, intuitiv ştiind că trebuia să mai găsesc o dovadă a realității visului. Pentru o secundă am completat tabloul cu imaginea încă proaspătă din minte, eu în rochia de smarald, eu în

brațele lui Ral. Am închis ochii şi am început să mă învârt după muzica din minte, după sunetele pianului ce acompaniase dansul nostru.

M-am lovit de ceva şi am deschis ochii. Lovisem cu mâna colțul unui raft. Mi-am privit brațul şi am văzut o vânătaie mică aproape de cot. Prea repede se învinețise. Mă lovisem acum câteva secunde. Atunci mi-am amintit. Era locul unde Ral m-a strâns de braț. Ca să mă aducă înapoi? Adică să mă trezească?

Prea multe sentimente noi şi puternice, un careu de cuvinte şi evenimente încrucişate a cărui dezlegare, soluția pentru a descoperi misterul din spatele cuvintelor îmi scăpa. M-am întors pe canapeaua din living. Obosită, am adormit.

M-a trezit sfârâitul toasterului pus la lucru şi mirosul cafelei proaspete. Am ridicat capul uitându-mă spre bucătărie. Mihai pregătea micul dejun iar Ioana se învârtea în jurul lui ca o balerină încercând să nu facă mult zgomot. Am închis ochii. Nu mai visasem nimic. Mi-am pus mâna în păr, căutând bucla. Era tot acolo. A fost prima dată când m-am bucurat. Visele mele aveau o legătură certă cu realitatea.

- O..., am auzit-o pe Ioana. S-a trezit mama.

Se aşează pe marginea canapelei şi mă sărută zgomotos pe obraz.

- I-am spus tatei că sforăie prea tare, dar nu mă crede. O să-l înregistrez într-o seară.

Am zâmbit mângâind-o pe părul lung.

- Chiar aşa de tare sforăi? l-am auzit şi pe Mihai.

M-am ridicat ca să le fac loc pe canapea. S-au aşezat lângă mine şi i-am apucat pe amândoi după gât.

- Nu. Nu sforăi aşa tare. N-am putut să dorm şi ca să nu te deranjez am preferat să stau în living.

- Mamă, strigă Ioana surprinsă, ce frumos ți-ai aranjat părul. Chiar n-ai avut somn aseară.

I-am zâmbit încercând să opresc roşeaţa pe care o simțeam invadându-mi obrajii. Comportament adolescentin. Dar totuşi adolescenta din familie era fiica mea şi nu eu. Ce ciudat.

Ce frumos miroase, am spus ridicându-mă de pe canapea. Dați-mi 5 minute şi ne întâlnim imediat la masă.

M-am spălat pe față, mi-am aranjat cât de cât părul, fără să desfac bucla şi mi-am privit brațul drept. Pata vânătă, rotundă, asemeni unui plasture pus pe piele, nu era prea evidentă, dar se distingea destul de bine pentru un ochi vigilent.

A fost o zi obişnuită de sâmbătă. Amintirile viselor încercau să iasă din când în când în prim plan. Le alungam însă cu înverşunare în cel mai întunecat şi mai adânc colț al minții. Îmi promiteam însă că mă voi ocupa mai târziu de problemă. Ne-am plimbat, am discutat, am jucat o partidă de monopoly, jocul preferat al Ioanei, iar seara am avut musafiri.

Crina este singura mea prietenă, legătură formată încă din timpul facultății, de pe vremea când eram colege de cameră. Soțul ei, Dorin se împrietenise destul de repede cu Mihai al meu. Copiii erau aproape de-o seamă, Cristi, băiatul lor, cu trei luni mai mare decât Ioana, era înnebunit după muzica rock. Când se întâlnea cu Ioana, îi făcea o scurtă prezentare a noutăților în domeniu, îi fredona melodiile pe care le descoperise şi care-i plăceau. Întotdeauna îi aducea un CD cu cele mai noi apariții, aşa că Ioana era expertă în materie de rock. Venirea lor, schimbă puțin atmosfera din casă. Eu încercam prea mult să fiu perfectă, să maschez ceea ce mă preocupa de fapt, iar Mihai era puțin necăjit că nu optasem pentru nici o

călătorie. Nu-i plăcea să stea în preajma casei, mai ales dacă vremea era frumoasă. Nu scăpa nici o ocazie de a face drumeții cu maşina sau pe jos. Vizitatorii noştri sparseră monotonia.

La un moment dat m-am retras în bucătărie să tai prăjitura cu caise adusă de Crina. Nu-i plăcea să gătească, însă era expertă în a descoperi cele mai fine şi elegante cofetării de unde şi cumpărase desertul delicios. Crina m-a urmat în bucătărie, semn că urma o discuție, ca între fete.

S-a sprijinit de un colț de masă şi mă privi nehotărâtă. Ceva îmi spunea că nu va fi o discuție obişnuită.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat, dorind să-i arăt că am sesizat ezitarea. Vrei să-mi spui ceva ?

- Aş vrea, dar... nu ştiu. Sunt doar idei.

- Sunt o bună ascultătoare, nu?

Zâmbi trist, iar pe fața ei am văzut că hotărârea era luată.

- Am sentimentul că Dorin are o serie de probleme în ultimul timp de care nu îmi spune.

- Sentimentul? am întrebat nedumerită.

- Da. Nu-i nimic concret, n-am nici o dovadă, nimic. Şi totuşi, e ceva.

- De ce crezi asta? Orice sentiment e bazat pe o dovadă...oricât de mică.

- Of, spuse necăjită schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. E greu de explicat. E mai distant, rece, cu gândul aiurea...

- L-ai întrebat?

- Bineînțeles. Nimic nou, mi-a zis. Tot problemele de care ştii. Dar eu simt că este şi altceva. Mă întrebam dacă, ştii ceva?

Am privit-o cu ochii mari.

- De ce crezi că eu aş şti mai multe decât tine?

- Mă gândeam că....Dorin lucrând în acelaşi departament cu Mihai..., poate ți-a povestit ceva... E greu să simt că se întâmplă ceva şi să nu ştiu ce. Chestia asta mă omoară.

- Da, e greu...am murmurat gândindu-mă la ale mele, dar crede-mă, nu ştiu nimic. Mihai nu mi-a povestit nimic. Dacă vrei, o să încerc să aflu, deşi nu ştiu dacă voi putea. Îl ştii pe Mihai....

- Da, e mai secretos ca Dorin, mă aprobă cu tristețe, dar poate...măcar o idee.

A terminat exact când Mihai intra în bucătărie să ia o altă sticlă de vin din frigider.

- Fetelor, zâmbi el. Nu-i frumos să aveți secrete față de noi .

- Dar nici nu cred că vreți să auziți ultimele bârfe de la coafor, manichiură, pedichiură, etc, îi zâmbi insinuant Crina.

Mihai se strâmbă şi ieşi.

Ne-am uitat la filmul adus de Dorin, cu puțin cam prea multă bătaie, după părerea mea. Copii erau în camera Ioanei şi se auzeau din când în când sunete muzicale mai tare sau mai încet, semn că selectau muzica. Mereu făceau schimb de muzică. Nu avea cum să le scape ceva care era nou şi la modă.

L-am privit de câteva ori pe Dorin pe furiş, încercând să văd schimbarea de care îl bănuia, dar n-am sesizat nimic. Era captivat de film, ca şi Mihai de altfel.

După ce au plecat, sub motivul că vreau să fac puțină ordine, am rămas în living singură. Când m-am dus la culcare Ioana şi Mihai dormeau de mult. Jumătatea mea de pat era goală şi-mi creă un sentiment straniu. Uitându-mă la Mihai cum doarme uşor şi liniştit, m-a cuprins neliniştea. Nu-i dezvăluisem

povestea viselor mele. Şi ştiam că nici n-am s-o fac. Un presentiment straniu, ca o avertizare interioară, îmi spunea că urma să se întâmple ceva. Presiunea generată de ideea premonitoare îmi accelera bătăile inimii.

Mi-am luat perna, o pătura şi pijamaua şi m-am retras în living. Am decis să dorm pe canapea deşi ştiam că nu voi avea cum să explic asta de dimineață. Simțeam că trebuie să fiu singură. Am adormit imediat, şi am păşit în lumea viselor.

Eram afară, pe aleea pietruită ce delimita casa de sticlă de pădurea verde de brazi seculari. Admiram casa în toată splendoarea ei, cu geamuri mari albe, dispuse pe două nivele. Vedeam forme mişcându-se fără a putea distinge chipurile umbrelor.

Lipit de un colț exterior al casei, mi-a atras privirea un obiect ciudat. Semăna cu o maşină, dar totuşi câteva particularități o deosebeau de noțiunea de vehicul aşa cum era definit în lumea din care veneam. Era de culoare argintie, distingându-se destul de bine uşile, dar lipseau roțile. Maşinăria era suspendată deasupra solului la distanță de o palmă. Plafoniera neagră masca perfect interiorul. Şi geamurile erau închise la culoare, aproape fumurii.

Un bărbat înalt, cu părul grizonat, deschise uşa de la intrarea în casă şi privi afară. Zărindu-mă împietrită în locul în care mă plantase visul, zâmbi.

- Diana, nu sta afara. Poftim în casă.

Am trecut pe lângă el cu paşi mici, adulmecând mirosul de brad proaspăt. Nu mai mirosisem niciodată un parfum de brad atât de puternic. Nu mi-am imaginat că ar putea exista parfum bărbătesc cu miros de brad.

Decorurile în interior erau altele. Totul era colorat. De la pardoseala din granit până la mobila din lemn maro, de

la canapeaua şi fotoliile aurii până la vitrinele mari cu fel de fel de sticluțe.

În casă mirosea a brad, trandafiri şi lăcrămioare. Ral stătea într-un fotoliu aproape nemişcat. Pe brațul fotoliului, frumoasă ca o statuie era cea pe care o cunoscusem data trecută şi căreia el îi spusese Bea.

Mă privea la fel de glacial. Preț de câteva secunde, cufundat în propriile gânduri Ral nu-mi sesiză prezența.

- Diana a venit in vizită, anunță cel care-mi deschise uşa.

Ral clipi rapid, revenindu-şi apoi se ridică în picioare şi porni în întâmpinarea mea.

- Ştiam că vei veni, spuse afişând un zâmbet care-mi topi toată neîncrederea. Ai văzut Bin, am avut dreptate? Bărbatul grizonat încuviință cu o uşoară înclinare a capului.

- Diana, permite-mi sa-ți prezint o parte din membrii familiei mele. Punându-şi brațul în jurul mijlocului meu, mă conduse în fața fiecăruia. El este Bin, fratele meu mai mare.

Am înclinat capul fără a fi capabilă să rostesc un cuvânt. Bin mă fixase cu privirea şi aveam senzația că citea gândurile ce se zbăteau în creierul meu suprasolicitat. Senzația nu era deloc plăcută. Cu greu, am plecat capul sperând să pot bloca cumva acest proces. Ral m-a condus în fața blondei de gheață care nici nu clipi. Schiță doar o grimasă de zâmbet în colțul gurii.

- Ea este Bea, sora mea mai mică. Câteodată se comportă ca şi cum ar fi mult mai mare... cu o autoritate surprinzătoare.

Ochii blondei aruncară fulgere în încercarea de a se controla.

- Ral, cunoşti părerea mea. Încearcă să nu mă provoci, spuse ea printre dinți.

M-a condus apoi către canapeaua aurie pe care o mai văzusem şi în alt vis. S-a aşezat alături de mine, fără să-mi elibereze mijlocul. Mă simțeam stingheră. Prea multe persoane necunoscute, prea acuzatoare privirea surorii lui, ca să pot fi relaxată. A sesizat şi a retras mâna, îndepărtându-se puțin. Am întors capul să-l privesc. Era superb. O frumusețe masculină, care-ți tăia respirația. Un bărbat brunet cu tenul alb, cu buze senzuale şi conturul feței amintindu-mi de perfecțiunea statuilor antice greceşti. Deodată mi-aş fi dorit să am mai mult aer. Privirea lui albastră...ceva imposibil de descris. Senzațiile care mă cuprind depăşesc orice închipuire. Nu cred că am mai simțit vreodată aşa ceva. Nici măcar când m-am îndrăgostit de Mihai.

Imaginea lui Mihai se materializă într-un şoc electric care trecu prin tot corpul. Ce fac? Ce se întâmplă cu mine? Am sărit în picioare împinsă parcă de un arc. Imediat şi el făcu la fel, tulburat de neliniştea pe care o simțea invadându-mă.

- Dă-mi nişte răspunsuri, am cerut ferm.

- Ha, ha, se auzi râsul strident al lui Bea şi pe care-l simțeam ca un ghimpe în inimă.

- Potoleşte-te Bea, îi ceru cu blândețe, dar autoritar Bin. Au de discutat. Vino cu mine.

- Şi tu? strigă ea intrigată. Nu pot să cred, voi….

N-a apucat să-şi termine propoziția căci Bin era în fața ei cu mâna întinsă.

- Te rog. Vino cu mine, insistă vocea sa având o notă mai înaltă.

Frumoasa blondă se strâmbă, dar se ridică, apucă mâna fratelui şi împreună părăsiră încăperea.

I-am privit dispărând pe uşa de sticlă, după care m-am întors spre Ral. Cutele frunții confirmau faptul că ştia ce

aştept, răspunsuri. L-am văzut cum îşi strânge degetele în pumni, pregătindu-se.

- Ce vrei să ştii? întrebă rece.

- O…am murmurat. Atât de multe. Să începem cu...Cine şi unde sunt?

Faţa lui se destinse instantaneu, privirea devenind caldă şi-mi răspunse zâmbind.

- Eşti tot tu, Diana.

- Cum să fiu eu, dacă arăt de 25 de ani? am întrebat confuză.

- Ai 24 de ani Diana. Încearcă să nu raportezi tot ce vezi şi simţi acum la lumea ta.

Eram şi mai bulversată. De când făcea parte din vis şi o altă lume?

- Cum adică lumea mea? În ce lume mă aflu?

Ochii lui limpezi, precum albastrul unui ocean întins, contribuiră din plin la pierderea suflului. Vocea îi era blândă şi înţelegătoare când vorbi.

- Eşti în lumea mea şi ai vârsta de 24 de ani. Aici.

Accentul pus pe ultimul cuvânt îmi amplifică neliniştea.

- Eşti un vis? Mintea îmi joacă feste? M-am îmbolnăvit, sau ce?

Simţeam cum devin din ce în ce mai agitată, dar nu era un lucru pe care să-l pot controla. Un val de linişte îmi inunda corpul, agitaţia dispărând însă instantaneu în momentul în care îmi apucă mâinile.

- Visul este în lumea ta, Diana. În lumea mea totul este real. Priveşte. Te ţin de mâini. Simţi?

- Simt, am murmurat, dar nu înţeleg.

- Ai încredere în mine. O să înţelegi... mai târziu.

Câteva valuri de frig îmi scuturară corpul. Am continuat să explic cu glas sugrumat.

- Ştii că toate astea mă sperie? Două lumi? Nu-mi amintesc... poate am citit undeva despre... două lumi paralele... despre asta este vorba?

Înclină capul într-o parte, ca şi cum lumina îl deranja şi căuta un loc unde să-şi ascundă privirea.

- O explicație oarecum satisfăcătoare, răspunse prudent. Te aştept de mult, ştiam că vei veni.

- Cum adică mă aştepți demult? Eu nu-mi pot controla visele, nu ştiu cum am ajuns aici.

Privirea îi deveni tristă şi-mi atinse cu vârful degetelor obrazul. Ceea ce am simțit eu la atingerea lui nu putea face parte dintr-un vis. Ghemul format brusc în stomac, sângele pulsând în vene cu o viteză înnebunitoare, inima devenind mare si agitată, toate astea nu puteau fi percepute atât de real în vis. Corpul meu nu mai reacționase niciodată aşa şi în nici un caz în vis.

- Nu vreau să te sperii... spuse Ral. Este ultimul lucru pe care îl doresc. Crede-mă, eşti aceeaşi Diana.

Îmi doream să-l cred, inima îmi spunea că trebuie să am încredere în el, dar logica se răzvrătea, aducând argumentul infailibil, vârsta.

- Dar eu am 40 de ani, nu 24. Uite mâinile...am smuls mâna din palma lui şi am întors-o. Aici am văzut câteva urme de riduri…am tăcut brusc. La lumina puternică ce inundase camera, nu vedeam nici un rid. Pielea era netedă şi albă.

- Vezi, râse el. Este mâna unei femei de 24 de ani. N-ai deloc încredere în mine.

Deodată m-a fulgerat un gând. Mi-am smuls şi cealaltă mână şi m-am dat înapoi un pas.

- Nu-mi place jocul ăsta, am strigat. Te distrezi, iar eu sunt victimă. Nu-i corect şi nu am să accept.

Am văzut cum i se îngustează buzele, devenind o linie continuă, cum ochii i se întunecă, genele lungi umbrind vederea, iar fața își schimbă culoarea, tenta de gri devenind dominantă.

- Nu este nici un joc, rosti glacial. Poate Bea are dreptate. Ar fi mai bine să pleci.

A întins mâna să mă apuce de braț și instantaneu am știut ce va urma. M-am dat câțiva pași înapoi privindu-l furioasă.

- Nu vreau să plec, am șuierat cuvintele printre dinții încleștați. Vreau răspunsuri, dar răspunsuri raționale, ca să pot înțelege și accepta.

- Este foarte rațional și alte răspunsuri nu am, dar tu nu vrei să le accepți, murmură abătut. Ce să-ți spun? E rațional pentru tine, chiar dacă nu este adevărat, răspunsul că ești nebună?

De această dată am văzut furie în ochii lui.

- Spune-mi. Dar mi-e greu să cred....am cedat, convinsă că deocamdată era singura cale de a afla ceva.

- N-am voie să-ți spun tot. Și așa am încălcat Legea si voi plăti într-un fel sau altul. Dar ce mai contează?

M-am apropiat din nou, gândindu-mă că distanța mică dintre noi mă poate ajuta să înțeleg.

- Bine, sunt eu... am acceptat cu oarecare reticență.

- Da, ești Diana, ai 24 de ani și te afli în lumea mea. Povestea mea a început în noaptea în care te-am visat, acum câțiva ani și de atunci te caut, te aștept. Da, și eu visez, a completat cu un răspuns la întrebarea mea nerostită. Lumea în care ne aflăm, seamănă mult cu a ta. Eu am 25 de ani, iar tu 24, aici.

Continuă după o mică pauză pe care o folosi pentru a-și căuta cuvintele potrivite să mă facă să înțeleg.

- Toți au zis că sunt nebun. Să caut cu disperare şi să aştept cu nerăbdare o persoană din vis... Doar în basme şi poveşti.

- Tu m-ai adus? am întrebat.

- Da şi nu, răspunse apucându-mă din nou de mâini. Nu pot face nimic dacă tu nu vrei.

- Dar eu…, m-am oprit, gândindu-mă că s-ar putea simți jignit, dar… eu nu-mi amintesc să te fi visat înainte.

Zâmbi şi-mi săruta mâna.

- Reține; nu pot face nimic fără acceptul tău. Nu ai acces în lumea mea decât dacă vrei. Chiar şi inconştient.

Am înlemnit, încercând să-mi scormonesc prin amintiri găsirea celui mai mic indiciu care m-ar fi putut aduce aici, la Ral. Dar mintea era preocupată să asimileze mulțimea de informații copleşitoare încât nu mă puteam baza pe logică şi analiză normală. Dar ceea ce mi se întâmpla mie era normal?

- Deci, dacă eu nu vreau, nu vin in lumea ta?

Am simțit un fior de gheață trecând prin mâini şi nu ştiu dacă era al meu sau al lui.

- Da, răspunse uitându-se fix în ochii mei.

Deodată un bubuit puternic sparse liniştea cu care eram înconjurați. Am privit nedumerită în jur, speriată. M-a tras lângă el, înconjurându-mi protector mijlocul cu brațele. În secunda următoare eram ghemuită la pieptul lui, tremurând.

Bin intră în cameră aproape în fugă şi i se adresă cu voce gravă, impacientată.

- Ral, trebuie să plece. Nu trebuie să afle de ea. Încă nu. Ai răbdare.

Îl atinse uşor pe umăr, iar Ral mă privi cu un ocean de tristețe în ochi când spuse.

- Îmi pare rău. Are dreptate. Ne vedem,...data viitoare.

Mă sărută pe păr, după care îmi strânse uşor brațul.

5. CĂUTAREA

M-am trezit agitată, dar de această dată fără să țip. Dezamăgirea, gustul amar al evenimentelor întrerupte brusc, faptul că fusesem obligată să plec împotriva voinței mele, contribuiră la starea de furie şi agitație cu care m-am trezit. Doream, şi fusesem atât de aproape să aflu mai multe. Eu nu aş fi ales să plec. Nu înainte de a lămuri unele probleme: Ce reprezintă bubuitul pe care l-am auzit? În ce constă existența a două lumi paralele? De ce m-a căutat? Ce a fost special în visul lui încât să facă o obsesie pentru mine? De ce spunea că şi eu îl căutam? Toate întrebările pe care nu apucasem să le pun se învârteau în minte dezorientate, într-un haos de nedescris. Îmi aminteam fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare privire a lui Ral. Aveam senzația că încă mai persistă mirosul de trandafiri şi lăcrămioare. Dar ochii îmi spuneau că sunt în camera mea, în casa mea din lumea mea. Visul să fie tot o realitate, dar într-o altă dimensiune, în lumea lui?

Aş fi vrut să adorm din nou, să mă întorc în lumea viselor, dar ştiam că nu se mai poate. În nici un caz atât de curând. Puteam însă folosi timpul pentru a căuta, a mă documenta, mai ales că imaginile erau proaspete în minte.

Frica de-a pierde din claritatea lor, de a uita detalii importante odată cu venirea zorilor începu să mă terorizeze.

Îmi aminteam de o discuție de-demult, la care asistasem întâmplător, despre existența lumilor paralele, ipoteză avansată de cineva, contextul exact nefiind foarte clar. De fapt, am fost un spectator pasiv a disputei de idei, pentru că asemenea subiecte nu m-au pasionat niciodată. Sunt un om practic, chiar pragmatic, nu cred decât în lucrurile palpabile, în ceea ce văd cu ochii şi percep cu simțurile mele. Poate şi de aceea îmi este atât de greu să accept răspunsurile lui Ral.

Am deschis calculatorul şi am căutat pe internet informații despre lumile paralele. Primele pagini pe care le-am găsit aparțineau unor forumuri şi bloguri ştiințifice în care se asocia termenul de paralel cu deja-vu. Nu asta căutam. N-am avut nici o secundă impresia că este ceva ce am mai trăit. Totul era nou şi surprinzător pentru mine. Am continuat să caut...Abia când afară au apărut zorii unei noi zile am găsit ceva interesant. Era un articol dintr-o revistă ştiințifică englezească în care se dezbătea problema lumilor paralele şi se emiteau ipoteze cu privire la ce reprezentau şi se specula o eventuală legătură cu lumea noastră. În finalul articolului, o profesoară, Emilly Strobe, amintea de vis ca fiind o posibilă poartă de trecere între cele două lumi. M-a trecut un fior, gândindu-mă că s-ar putea să aibă dreptate, că Ral spunea adevărul.

Am recitit de două ori acel articol, scris după dată, cam cu un an în urmă. Am găsit şi adresa de e-mail a profesoarei Emilly Strobe. I-am privit poza din articol. Nu părea să aibă mai mult de 40 de ani, era roşcată, ochii fiind ascunşi în spatele unei perechi de ochelari fumurii. O poză ciudată, am gândit. Nu mi se părea normal să te fotografiezi având jumătate de față ascunsă. I-am notat

adresa de email, întrebându-mă până unde sunt dispusă să merg cu cercetările. Sunt pregătită pentru orice, chiar şi pentru descoperirea unor lucruri mai puțin plăcute? Să-i scriu sau nu? Cine ar auzi povestea mea m-ar crede nebună? Soțul meu cu siguranță. Nu ştiu sigur ce ar gândi Ioana, poate vârsta ei este mai aproape de înțelegerea de care am nevoie.

Am simțit fiorul disperării fremătându-mi stomacul. Ral a afirmat că nu poate face nimic fără acordul meu.

M-am gândit eu vreodată la el? Oricât m-aş chinui nu reuşesc să-mi amintesc. Nu cumva eu l-am imaginat, fiind rodul subconştientului meu? Mi-am dorit oare un bărbat ca el? Dacă l-am creat eu, când şi de ce? Dacă este plăsmuirea minții mele, atunci este efemer ca orice vis cu personaje imaginare? O durere ascuțită şi surprinzătoare îmi săgetă stomacul. Un gând negru şi panicar se instalase acolo şi se răsucea ca un cuțit. Durerea era consecința logicii care îmi spunea că dacă visul este efemer, va dispare atunci când voi înceta să mă gândesc la el. Nu cred că vreau să dispară, am țipat în sinea mea. Dacă eu l-am creat, înseamnă că am nevoie de el şi NU VREAU SĂ DISPARĂ. Disperarea îşi făcea loc în mintea mea şi am simțit lacrimile adunându-se în colțul ochilor. Ce fac? Ce-mi fac, mie şi celor din jurul meu? Ce nu era bine in viața mea, de am creat un personaj şi o lume imaginară? În acel moment am realizat existența unei legături puternice, care durea fizic îngrozitor, între mine şi bărbatul din vis.

Am simțit că mă înăbuş, că pereții casei mă apasă cu greutatea lor, că sunt într-o cuşcă şi singura şansă de a-mi reveni este să plec, să ies afară la aer unde nu mă mai îngrădeşte nimic. Am schimbat repede pijamaua cu un trening, peste care am pus o geacă, m-am încălțat cu ghetele şi am ieşit afară. Nu doream să dau ochii cu nimeni

din familia mea. Cum să le explic fața răvășită și tremurul vocii? Poate dacă rătăceam singură îmi limpezeam gândurile.

Am hoinărit pe străzile pustii, fără să observ că eram singurul pieton, că oamenii normali încă mai dormeau. M-am dezmeticit când am ajuns la marginea pădurii, lângă o clădire aflată în construcție. Abia acum liniștea m-a speriat. Am privit în jur sperând deodată să nu fiu singură. Dar eram numai eu cu gândurile și visele mele. M-am așezat pe un buștean aflat la poarta casei, încă în faza de schelet și am închis ochii. Mirosul îmi fu amețit de lăcrămioare și trandafiri. Știam de unde vine și cui îi aparține. Eram conștientă că sunt trează, că ceva neașteptat urma să se întâmple, dar nu puteam controla panica ce se instala cu insistență. Nu mă puteam mișca și nici nu puteam deschide ochii. Ceva sau cineva mă ținea pe loc, înghețată. Am gemut de spaimă.

- Nu te speria, am recunoscut vocea lui Ral. Ce fac eu acum depășește toate limitele lumii mele, dar te-am simțit răvășită și-am vrut să-ți fiu alături.

Cu eforturi inumane am reușit să deschid ochii și l-am văzut. Stătea în fața mea, în același costum negru cu care era îmbrăcat când m-a condus în pașii de dans în fața oglinzii, dar cu trăsăturile umbrite oarecum de câteva riduri specifice primilor ani de maturitate; avea vârsta mea. În părul negru se distingeau câteva fire albe, care adăugau un plus frumuseții masculine.

Mi-am dus mâna la gură înăbușindu-mi un țipăt. Ral a întins mâna iar eu am vrut să o apuc, dar nu era nimic acolo.

- O, nu, l-am auzit. În lumea ta încă nu te pot atinge. Crede-mă, totul va fi bine.

- De ce te-am creat? l-am întrebat, conştientă că era singura variantă plauzibilă. Perfecțiunea lui nu putea fi decât plăsmuirea unei minți înfierbântate.

- Nu m-ai creat. Tu, doar gândindu-te la mine, ai făcut posibilă apropierea. Nici eu nu te-am creat în lumea mea. Doar ne-am visat unul pe altul şi se pare că a fost de ajuns. Eu ştiam că te voi întâlni. Ți-am spus că te aşteptam. Suntem predestinați a aparține unul altuia.

- Ral, pentru mine totul este foarte ciudat, mi-e greu…

- Taci, mă întrerupse el. Înțeleg, ai nevoie de timp şi sunt dispus să am răbdare. Acum voi pleca pentru că vine cineva şi n-ai vrea să pari o ciudată care vorbeşte singură, nu ?

- Nu, i-am zâmbit.

A dispărut, iar eu am plecat mai răvăşită decât la început. Am luat decizia de a-i scrie profesoarei din Anglia. Poate există o şansă de-a nu mă crede nebună şi de-a mă asculta.

Am ajuns acasă, exact când Mihai şi Ioana se trezeau. Am pregătit repede micul dejun şi am făcut eforturi să particip activ la conversația lor, Probabil n-am reuşit să-mi maschez prea bine problemele pentru că am surprins de câteva ori privirea iscoditoare a Ioanei. Oare fata simțea că ceva nu era în regulă?

Au decis să plece în vizită la bunici, părinții lui Mihai, la insistențele Ioanei, care este foarte ataşată de ei, eu motivându-mi refuzul de a-i însoți prin faptul că am ceva de lucru. Uram să mint, dar dacă aş fi optat pentru adevăr, cu siguranță a doua zi aveam o programare la psihiatrie.

M-am aşezat în fața calculatorului, singurul meu confident şi am conceput email-ul pentru Emilly Strobe. Nu puteam decât să sper că printr-o minune îmi va

răspunde. Am decis să încerc, fiind deocamdată singura pistă plauzibilă de care mă puteam lega.

„*Bună*

Numele meu este Diana. Am găsit pe internet un articol cu interviul dumneavoastră, având ca subiect lumile paralele. În finalul articolului un paragraf mi-a atras atenția. Vorbiți despre vise ca fiind o posibilă poartă între cele două lumi. Puteți să-mi dați mai multe informații despre acest subiect? Fac o cercetare privată şi am nevoie de cât mai multe informații. Mă ajutați foarte mult dacă puteți să-mi dați mai multe detalii. Aştept cu nerăbdare.
Cele mai bune urări,
Diana"

Am trimis email-ul şi nu a fost refuzat. Adresa era validă. Din acel moment am aşteptat răspunsul cu înfrigurare. A trecut o oră şi nimic. O altă oră şi din nou nimic. O altă oră... şi a venit. Îmi tremura mâna când am deschis email-ul. Inima bătea nebuneşte gata să iasă din piept.

Am citit:

„*Bună Diana.*

Îmi pare bine să te cunosc. Surprinzător că ai mai găsit acel articol pe net. Este vechi. Oricum... Da, în acel interviu am vorbit despre vise ca fiind o posibilă poartă de trecere între cele două lumi. Şi este mai mult decât o simplă teorie. În cercetările efectuate am descoperit un trib de băştinaşi din zona Amazonului, care utilizează nişte substanțe, asemănătoare drogurilor, pentru a adormi şi folosesc visul drept poartă spre o altă lume. În acest mod călătoreau foarte uşor între cele două lumi. Şi o făceau

destul de des. Dacă te interesează, am pus în ataşament câteva articole în care povestesc viaţa lor şi obiceiurile.

Este vreo problemă dacă te întreb de ce te interesează lumile paralele? Ai scris despre o cercetare personală şi m-ai făcut curioasă.

Sper că cele câteva informaţii să te poată ajuta, dar nu ezita să mă contactezi dacă mai ai şi alte întrebări.
Cele mai bune urări,
Emilly Strobe"

Articolele de care pomenise, în număr de două, aşteptau în ataşament să fie descărcate. Dar pe când studiam email-ul, am mai văzut ceva. Într-un colţ, o fereastră îmi indica că putea fi contactată şi pe chat. O luminiță începu să clipească în minte, însă m-am întrebat cu înfrigurare dacă engleza mea era destul de bună încât să pot susține o conversație cu ea. Am riscat.

- Bună Emilly. Iartă-mă că îndrăznesc să te contactez pe chat. Sunt Diana. Ai timp să vorbeşti? Te deranjez cumva?

Am privit omuleţul chatului, aşteptând să se coloreze sau să se închidă în funcție de dispoziția interlocutoarei mele.

Dintr-o dată omuleţul s-a făcut portocaliu, iar Emilly scria...

- Hello Diana. Ai avut o idee fantastică cu chatul. E mult mai bine aşa decât prin email-uri. Ai citit articolele?

- Nu, încă n-am avut timp, dar mulțumesc. Cred că voi găsi lucruri interesante.

- Sper. Pot să repet întrebarea? De ce te interesează subiectul?

Am privit în gol, încercând să-mi ordonez gândurile, întrebându-mă cât din întreaga poveste era oportun să spun.

- Mi-e greu să-ți spun, am scris mai încet, greu pentru că mi-e teamă de concluziile pe care le vei trage, de cum o să gândeşti.

- Oh..., a scris.

Cum să încep? Este cumplit de greu să găseşti cuvintele potrivite cu care să explici unui om normal faptul că pleci într-o altă lume pe cale viselor.

- De câteva nopți cred că trec într-o altă lume, am scris pe nerăsuflate.

A urmat o pauză. Mi-aş fi dorit să fie lângă mine, să-i pot studia reacția. Era primul om cu care vorbeam şi era la mii de kilometri depărtare.

- Se repetă acelaşi vis? a întrebat într-un târziu.

- Nu. Se continuă în fiecare seară, cu aceleaşi personaje mai mult sau mai puțin.

- Îmi poți povesti?

Să rezum în câteva propoziții aventurile nopții?

- Da, am tastat cel mai scurt cuvânt, deşi simțeam că nu-i voi spune niciodată totul.

Şi am început să-i scriu despre camera albă şi bărbatul de la pian, despre întâlnirea cu fratele şi sora lui, bubuitul care ne-a întrerupt discuția şi trezirea. Nu am pomenit însă nimic de apariția ciudată din pădure, de dans şi oglindă. Am simțit că acele lucruri trebuie să rămână numai ale mele.

Timp de câteva minute numai eu am scris, fără nici un comentariu din partea ei. Uneori mă întrebam dacă mai este în fața calculatorului, dar bulinuța portocalie continua să-mi facă cu ochiul.

- Cam asta este totul, a fost fraza cu care am încheiat, după care am aşteptat verdictul ce întârzia să apară. L-am forțat un pic.

- Emilly? am scris. Am terminat.

- Mă gândeam, curse răspunsul pe monitor. Până acum am întâlnit situații ca a ta, dar numai în urma unor vise provocate de halucinogene. N-am auzit pe nimeni care să fi visat...pur şi simplu. Este foarte interesant.

- Pentru mine este îngrijorător şi caut nişte răspunsuri. Sunt nebună? E ceva în neregulă cu creierul meu?

Mi-a trimis o bulinuță zâmbitoare.

- Nu cred. Bănuiesc că eşti pe aceeaşi frecvență energetică cu...Ral, nu?

- Cum adică?

- Am colegi care studiază câmpul energetic uman. Cred că termenul nu-i o noutate pentru tine,... sau da?

Am ezitat să răspund pentru că era mai mult da, decât nu.

- Am auzit ceva, am răspuns ambiguu.

- E un lucru aproape cert că fiecare om are un câmp energetic care-l înconjoară, asemeni unui scut de protecție. Colegii mei cred că doi oameni se atrag, asemeni magneților, doar dacă corpurile lor energetice sunt pe aceeaşi lungime de undă şi au aceeaşi culoare, albastru. Culoarea păcii şi a iubirii, a liniştii şi calmului nesfârşit. Ea însă se poate schimba pe timpul convieţuirii. Poate deveni roşie, ceea ce este semn că au ajuns din diferite motive în punctul în care se resping.

- Aha, am scris încercând să înțeleg, deşi noțiunile erau absolut noi.

- Dar nu ştiu dacă putem vorbi de corpuri energetice şi în lumea paralelă pe care o vizitezi noapte de noapte.

Nu mai era nevoie să întreb. Fără tăgadă aproba faptul că eu trec într-o altă lume prin visele mele.

- Da, aşa s-ar putea explica întâlnirea voastră. Mai ales că spui că te aştepta...e o teorie...trebuie să mă mai documentez, să discut şi cu alți colegi.

- Emilly, am scris cât am putut de repede. Nu vreau să fiu obiect de studiu. Te rog! Familia mea nu ştie nimic.

- Familie? Câți ani ai?

- 40 de ani, sunt căsătorită şi am o fată de 14 ani.

Dură ceva până apăru răspunsul pe chat.

- Din ce în ce mai interesant. Atunci cum se aplică teoria câmpurilor energetice cu soțul tău? Sunteți certați cumva? Sau chiar despărțiți? O ruptură?

- Nu. Totul este normal. Nu cred că se poate vorbi de o ruptură. Am făcut o pauză pentru a analiza ideea lansată de ea. Apoi am scris. Nu, cu siguranță nu poate fi vorba de ruptură. Eu îmi iubesc soțul la fel de mult, ca la început... Poate chiar mai mult.

- Dar față de Ral ce sentimente ai ?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere şi preț de câteva secunde am rămas fără aer.

- Pot vorbi oare de sentimente, după câteva întâlniri? E cam mult spus....

- Descrie-l.

- Este înalt, foarte frumos, cu trăsăturile unei statui antice greceşti îmbinând cu măiestrie delicatețea cu duritatea masculină, cu părul negru şi ochii albaştri.

- Şi mai interesant....câți ani are? îşi continuă interogatoriul prin cuvintele care curgeau cu repeziciune pe monitor.

Dacă puteam să şoptesc aş fi spus încet... însă doar am scris.

- 25 de ani.

- Deci el are 25 şi tu 40.

- Nu. În visul meu eu am 24 de ani, arăt de 24 de ani, iar el confirmă că am această vârstă.

Dintr-o dată cuvintele au dispărut, nu am mai primit nici un răspuns, monitorul fiind înghețat. Emilly amuțise sau se întâmplase ceva rău.

- Emilly, au strigat cuvintele în locul meu.

Nimic.

- Emilly, te rog. Mai eşti acolo? Bulinuța însă continua să se mişte neliniştită, semn că partenera mea de discuții nu părăsise chat-ul

Din nou nimic. Ce să cred? Ce-i declanşase liniştea bruscă, când mai devreme părea extrem de interesată de tot ce-i povesteam? Chiar nu avea să-mi mai spună nimic?

Într-un final am văzut că scria. Dar cuvintele ei nu ajungeau la mine. Probabil scria, ştergea şi iar scria nehotărându-se dacă să trimită sau nu...

După multe ezitări şi renunțări, cuvintele ei au venit mai reci şi mai dure decât mă aşteptam.

- Să nu mă mai contactezi. Nu m-ai cunoscut. Şi te-aş sfătui să ştergi email-ul de la mine.

Iar bulinuța portocalie a dispărut de pe monitor. Am rămas fără replică cu mâinile înghețate deasupra tastaturii. Ce am făcut de mă trata aşa? Am memorat discuția şi mai ales partea care a dus la întreruperea bruscă, întrebându-mă de ce propoziția legată de vârstele noastre îi declanşase comportamentul bizar. Spaima. Aşa am interpretat dorința-i nejustificată de a rupe orice contact cu mine, dar motivul nu l-am priceput.

A fost pentru prima dată când mi-am dorit să-l fi avut pe Ral în față să-i spun ce s-a întâmplat şi să încercăm o explicație. Dar puteam să-l văd pe Ral, mi-am spus, trebuia să fac doar un lucru elementar: să dorm. Familia mea se întorcea abia pe seară, deci mai aveam câteva ore.

M-am dus în dormitor, am tras jaluzelele pentru a obtura lumina şi m-am întins în pat. Eram prea agitată să

pot dormi. Apoi mi-am amintit un pasaj din discuția cu Emilly, despre băştinaşii din Amazon şi substanțele lor halucinogene. Ce ar fi să încerc şi eu cu un somnifer? Dar dacă nu mai visam? Dacă nu aveam să mă întâlnesc cu el? Îmi asumam riscul. Nu puteam amâna. Am găsit în cutia de medicamente din noptieră un Diazepam şi l-am înghițit repede cu un pahar cu apă, să nu am timp să mă răzgândesc. M-am întins în pat şi am aşteptat.

Senzația că nu am suficient aer mă copleşi. Am deschis ochii şi am privit în jur speriată.

Ral era aplecat deasupra mea împreună cu Bea şi o altă tânără blondă.

- Diana, i-am auzit glasul. Cum te simți? Încearcă să tragi aer în piept, uşor, apoi expiră-l pe gură. O să fie bine, dar să nu mai faci niciodată asta.

I-am urmat indicațiile şi mi-am recăpătat suflul, respirația normală, care puse capăt şi bătăilor nebune ale inimii. Cele două fete s-au uitat una la alta după care au plecat.

Ral m-a ajutat să mă ridic de pe canapeaua pe care eram întinsă. Ochii lui albaştri mă învăluiau cu totul. Aproape că nu mai ştiam ce trebuie să spun.

- Te simți bine ?

- Da, am murmurat. Trebuia să vorbesc cu tine.

- Ştiu, dar nu aşa. Substanța pe care ai luat-o te ajută să vii în lumea mea, dar şocul puternic te poate omorî. Să nu mai faci. Îmi promiți?

Nici dacă aş fi vrut n-aş fi putut să-i refuz rugămintea. Ochii lui aveau un efect hipnotizant.

- Da, dar trebuia să discut urgent cu tine.

Dădu din cap blând fără a-şi lua ochii de la mine. Mâna mea se odihnea în mâna lui.

- Când vii în lumea mea, îşi începu explicaţia, corpul tău pendulează practic între cele două lumi. Substanţele chimice, artificiale, îl forţează către o lume sau alta, accelerând procesul într-un sens sau altul, stricând echilibrul. Nimic nu poate exista fără echilibru. Nu vreau să te pierd.

- Ral, am vorbit cu cineva despre cele două lumi, cineva din lumea mea care studiază acest lucru, dar discuţia s-a terminat ciudat şi puţin înfricoşător, am spus repede. Am un motiv serios să forţez vizita.

S-a ridicat şi a început să se plimbe nervos.

- Ştiu, a murmurat.

- Cum adică ştii? am repetat surprinsă. Mă urmăreşti în lumea mea? Ai posibilitatea să-mi auzi gândurile, poţi să mă vezi?

- Da. Văd şi aud orice gând legat de mine şi despre mine. Dacă tu vorbeşti cu cineva despre mine văd şi aceea persoană, aud ce spune.

Probabil figura mea era destul de sugestivă căci continuă.

- Nu ştiu cum are loc fenomenul. Nimeni, din cei cu care am vorbit, nu găseşte o explicaţie. E ciudat şi pentru noi, dar aşa se întâmplă, acceptă ridicând din umeri.

- De ce Emilly s-a comportat atât de ciudat când a aflat vârstele noastre în lumea ta?

- Vezi, niciodată oamenii care au venit din lumea ta în lumea mea nu au avut salturi de vârstă. Au venit şi au plecat păstrându-şi vârsta din lumea lor. Este prima dată când cineva întinereşte când ajunge în această lume. Tu ai în această lume 24 de ani şi 40 de ani în lumea ta.

- De ce ?

- Nu ştiu, răspunse simplu, ridicând uşor din umeri. Există ceva, dar este numai o teorie, o poveste... sau cel puțin aşa era până să ne întâlnim noi.

- Ce poveste?

Am văzut-o pe Bea venind în fugă, acoperită cu o pelerină neagră.

- Vine Gallo, Ral. Trebuie să o trimiți înapoi. E însoțit de gărzi, strigă când se apropie suficient să o putem auzi.

Ral m-a ridicat brusc de pe canapea şi m-a strâns în brațe având o privire disperată.

Bea mă apucă de mână hotărâtă să mă trimită ea în lumea mea. Mă strângea degeaba.

- Ral, strigă ea surprinsă.

- Nu merge, l-am auzit. A luat substanțe chimice şi nu o putem forța să se întoarcă. Trebuie să treacă efectul lor.

Am văzut cum ochii fetei se măresc din ce în ce mai mult, groaza întipărindu-se în ei.

- Voi pleca cu ea, hotărî el. Te rog, Bea doar să-i reții pe Gallo şi gărzile.

Bea mi-a aruncat pe umeri pelerina neagră, iar Ral m-a luat de mână şi în fugă l-am urmat. Am ieşit prin spatele casei şi ne-am urcat în ceea ce am presupus că este o maşină. Totul s-a închis automat în urma noastră, iar deasupra capului a culisat pânza neagră ce ascundea interiorul, vederii exterioare.

Ral, aşezat în fața unui sistem de navigație asemănător cu cel al avioanelor din lumea mea, a început să apese pe o serie de butoane. Ne-am ridicat deasupra copacilor, după care am început să ne deplasăm ocolind cu abilitate vârfurile înalte ale brazilor.

Privindu-i mâinile încleştate pe volan, am sesizat că era încordat. Aveam senzația că-l va sfărâma transformându-l în praf.

- Poți să-mi explici? am întrebat. Cine-i Gallo, cine sunt gărzile. De ce fugim?

A oftat.

- Of, lumea mea şi legile lor tâmpite…. nu mai contează. Cu câteva secole în urmă oameni din lumea voastră au venit aici, dar nu erau pregătiți pentru ce au găsit. Nu a fost bine nici pentru noi nici pentru voi. Lumile noastre sunt asemănătoare până la un punct. Ce s-a întâmplat atunci a determinat luarea deciziei de a nu mai permite nici unui om din lumea ta să vină aici. S-a creat o Gardă de protecție care veghează, suprimând orice intenție de a pătrunde în această lume.

Am înghițit cu greutate....

- Adică?

Privirea lui îmi ardea fața.

- Da, ai înțeles bine. Vizitatorul este ucis...în ambele lumi dacă reuşeşte să ajungă aici. Nu uita, în timpul călătoriei, corpul pendulează în echilibru, între cele două lumi. Corpul din lumea noastră este ars, iar corpul rămas în lumea ta, este răpus de un atac de cord.

- Deci mă caută pe mine....am spus.

- Da, aprobă printre dinții încleştați. Ştiu de existența ta, dar se pare că există un element care îi blochează să intervină prompt.

- Un element care... am repetat încercând să înțeleg.

Cuta adâncă de pe frunte îmi dădu de înțeles că întrebările mele nu erau comode.

- Prin calcule matematice şi energetice, ştiu când un vizitator se pregăteşte să vina în lumea noastră şi-l aşteaptă în locul în care va ajunge. Vizitatorul aterizează direct în capcana pregătită de ei. Nu au ratat niciodată, până acum. Cu tine însă....ştiu că vii, dar nu pot calcula momentul de timp exact. Ştiu doar locul, acolo unde sunt eu vei veni tu,

dar ar însemna ca permanent să mă supravegheze cineva, ori Theo, prin calitatea pe care o are, nu permite aşa ceva. Prin urmare până acum au fost cu o secundă în urma ta.

Cu toate că simțeam deja durerea unui răspuns afirmativ, trebuia să întreb.

- Să nu mai vin?

Şi-a întors ochii albaştri, privind prin geamul fumuriu. Am auzit scrâşnetul dinților iar cuvintele ieşiră aproape ca un geamăt dureros.

- Aşa ar fi cel mai bine.

A oprit maşina pe malul unei ape la liziera pădurii.

O căsuță mică din lemn se zărea în depărtare pe malul apei. Arhitectura ei îmi aminti de căsuțele desenate în benzile animate ale copilăriei. Am coborât şi l-am urmat în tăcere. Ne întâmpină o femeie între două vârste, de o frumusețe tulburătoare. Am remarcat imediat pe chipul ei ochii lui Ral.

- Lilly, mama mea, mi-o prezentă el.

Mi-a întins o mână albă cu degete lungi şi pielea netedă şi fină. I-am apucat mâna şi mi-a strâns-o uşor, îşi sărută fiul pe obraz, după care ne făcu semn să o urmăm în casă. Nu părea deloc surprinsă de vizita noastră.

M-am aşezat pe un fotoliu, lăsându-mă învăluită de toropeală. Reuşeam cu greu să mai țin ochii deschişi.

- Ral, am şoptit.

S-a apropiat şi mi-a şoptit la ureche.

- Eşti în siguranță aici.

- Dar mi-e somn, am murmurat forțând ochii să nu se închidă.

- Ne vedem mai târziu, spuse şi mă sărută apăsat pe obraz.

Am smucit capul, gemând.

- Nu vreau să plec.

Tot balansând capul în încercarea disperată de-a nu adormi, i-am atins buzele cu ale mele. A fost ca un şoc electric. Am făcut ochii mari, am deschis gura să trag aer, după care i-am simțit buzele apăsându-le uşor pe ale mele. Am adormit.

M-am trezit pentru că nu aveam aer să respir. Îmi auzeam gâfâitul şi am deschis ochii îngrozită. Eram în patul meu, în dormitorul meu, în casa mea, din lumea mea. Dar îmi aminteam absolut tot ce se întâmplase dincolo. Rememorând indicațiile lui Ral în legătură cu reglarea respirației, m-am gândit că n-ar fi rău să încerc aceeaşi tehnică şi aici. Mi-am revenit şi m-am dat jos din pat. Picioarele îmi tremurau, iar inima pulsa accelerat. Am încercat să privesc pe geam, dar întunericul îmi limită raza vizuală. Se înserase. Ioana şi Mihai trebuiau să revină curând.

Am intrat în baie şi sub duş m-a podidit plânsul. Apa călduță a duşului se amesteca cu lacrimile mele reci. Eram speriată de sentimentul controversant pe care nu-l recunoşteam. El să fie cauza crizei de lacrimi? Plângeam oare pentru că m-am întors? Inexplicabil, dar deprimarea punea stăpânire pe mintea mea, totul în jur părându-mi-se deodată lipsit de strălucire, fad şi fără importanță. Un gând ciudat făcea ravagii prin minte. El declanşase durerea pierderii a ceva important. Ceva care nu se afla aici, ci în lumea din vis.

Am ieşit de sub duş şi m-am ghemuit într-un colț al băii, dorindu-mi cu ardoare ca în acel moment, în aceea secundă să pot pleca dincolo. Dintr-o dată nu mai conta nimic. Nici Mihai, nici Ioana, nici chiar eu în această lume. Era doar el şi lumea lui. Era el şi dorința mea nebună de a-i fi alături. Ce dacă acolo mă aştepta Gallo cu gărzile? Ce dacă povestea vânătorii de oameni din lumea mea m-a înfiorat şi

înspăimântat? Sentimentul ciudat şi puternic care puse stăpânire pe mine îmi dicta că trebuie să fiu acolo. Trebuia să îndrept greşeala colosală care mă aruncase în lumea greşită.

Printre multitudinea de gânduri şi sentimente, am auzit voci. Cu greu am reuşit să le identific. Ioana şi Mihai discutau în faţa băii de ceva timp probabil. M-am înfăşurat în halat şi am ieşit trecând pe lângă ei, asemeni unei umbre. Teama de-a le privi chipurile, de-a citi şocul determinat de comportamentul meu anormal, m-a făcut să-i evit. M-am dus direct în dormitor, m-am întins în pat, ghemuindu-mi corpul în jurul genunchilor şi am aşteptat să adorm.

Ca prin vis l-am auzit pe Mihai vorbindu-mi. Nu i-am răspuns. M-am răsucit cu spatele la el, semn clar că nu doresc să discut sau să fiu deranjată.

Mi-am amintit melodia pe care o cânta Ral la pian şi am început s-o fredonez uşor în gând. Am adormit imediat.

6. UN NOU VIS

Mă aflam într-un cilindru de sticlă a cărui pereţi se aflau doar la distanţă de un deget de corpul meu. Am vrut să ridic mâna să ating sticla, dar un cadru metalic rigid mă imobiliza. Nu puteam mişca decât capul. Eram prizoniera cilindrului, încătuşată de cercul metalic. Am încercat să privesc dincolo de geamul cilindrului. Imaginea era deformată, dar se auzeau sunete. Părea a fi o ceartă. Nu distingeam chipuri, doar umbre care se mişcau de colo-colo. Oare eram prizoniera lui Gallo şi a gărzilor sale? Urma să se termine totul înainte de a începe? Poate era mai bine aşa, poate în felul acesta familia umană din lumea mea scăpa de durere, iar Ral îşi continua viaţa în lumea lui ciudată şi neprimitoare.

Deodată, unul dintre pereţii cilindrului se ridică lăsându-mă să văd dincolo de el.

Un bărbat înalt, cu un costum ciudat, gri, asemănător unei salopete, spunea ceva cu vocea ridicată, arătând spre mine. Deşi vorbeau destul de tare, nu auzeam decât frânturi de discuţie.

- Este o greşeală ce....Este inacceptabil...Nu.

Persoana cu care discuta era acoperită de o pelerină neagră, asemănătoare cu cea pe care o purtasem în visul trecut.

- Te rog să înțelegi, spunea cea de-a doua persoană, un glas de fată. Nu-l pot... pierde pe Ral.

- Nu pot face nimic, tună bărbatul fioros. Nu, repetă categoric.

- Atunci o voi face eu şi nu mă poți opri, spuse fata hotărâtă.

- N-ai îndrăzni, mârâi el..

- Ştii bine că da.

- Bea, te condamni singură… se mai înmuie el.

Bea…numele fetei trezi toate simțurile şi m-am încordat în dorința de a fi atentă. Am deschis gura s-o strig, dar sunetele s-au blocat undeva în interior. O gheară invizibilă îmi strângea gâtul cu putere, oprindu-mi respirația.

- Ştiu, continuă fata negocierea pe acelaşi ton hotărât. Dar nu este aşa cum credeți voi. Gallo greşeşte. Nu s-a respectat nici un tipar, nu s-a încălcat nici o lege. Totul este diferit în cazul lor. Ştii şi tu.

- Este suficient pentru Gallo, numai faptul că vine din acea lume.

- Da, dar cum vine? De ce nu ați putut s-o depistați la fel ca pe ceilalți? Este ceva deosebit… Ah, scânci ea cu ciudă, dacă Gallo m-ar asculta, dacă l-ar asculta pe Ral.

- Nu pot Bea... ar însemna să mă condamn pe mine şi familia mea, să mă răzvrătesc împotriva lui Gallo şi a Gărzii, împotriva unei legi de secole. Iar Gallo are dreptate. Ei nu sunt pregătiți pentru lumea noastră. E mai bine să fim despărțiți.

- Da, are dreptate, aprobă Bea, dar, continuă înverşunată, în în cazul lor este altceva. Într-adevăr Ral a

aşteptat-o, iar ea sigur îl căuta pe el, deşi şi-a dat seama cam târziu.

Am înlemnit. Cum adică mi-am dat seama târziu? „Nu pot face nimic din ceea ce tu nu vrei“, au fost cuvintele care au renăscut în minte. O ceaţă deasă şi cuprinzătoare îmi acoperii vederea, bucurându-mă că există un cerc care mă ţine strâns, oprind iminenta prăbuşire.

- Nu încerca să mă convingi, murmură el, dar deja vocea îşi pierduse tonalitatea înaltă.

- Dar este ceva diferit, strigă ea cu disperare. O spun eu, care m-am înverşunat, care şi-a înfierat fratele pentru ceea ce căuta, pentru ceea ce se încăpăţâna să găsească.

Bărbatul îşi plecă umerii sub greutatea unei poveri imense.

- Bea, nu… cuvintele se frângeau în glasul lui îndoit de nehotărâre... Pot doar… să plec.

Faţa ei s-a luminat, un zâmbet înflorindu-i în colţul gurii.

Zâmbindu-i trist, bărbatul a părăsit camera, închizând cu hotărâre uşa în urmă.

Bea s-a apropiat de mine şi a apăsat un buton aflat pe pupitrul din faţa cilindrului. Pereţii de sticla şi cercul metalic au dispărut iar eu m-am putut mişca. Cu ajutorul ei, am coborât de pe postamentul metalic şi i-am privit faţa. Nu vedeam figura de gheaţă cu care mă întâmpina de obicei, grimasa nervoasă a gurii şi fulgerele din ochi. Faţa ei era senină, urma unui zâmbet firav ridicându-i uşor colţul gurii.

- Bea, am şoptit strângându-i mâna în palma mea.

- Îl iubesc prea mult pe Ral ca să-i accept suferinţa. Nu ştiu dacă este bine ce fac, dar, te rog. Niciodată să nu-mi răneşti fratele.

În timp ce murmuram un mulţumesc timid, am simţit strânsoarea degetelor ei pe mâna mea.

Deschizând brusc ochii, am înțeles că Mihai mă strângea şi mă scutura tare de braţe, aplecat cu tot corpul asupra mea. Părul îi era ciufulit iar ochii păreau gata să părăsească orbitele.

- Diana, striga.

L-am împins hotărât şi m-am ridicat .

- Ce s-a întâmplat? am întrebat încercând să par calmă.

S-a aşezat pe marginea patului privindu-mi marşul dintr-un colț în altul al camerei.

- Eu te întreb pe tine ce s-a întâmplat, spuse el apăsat, cu o notă de nervozitate în glas. Este ceva în neregulă cu tine. Eşti bolnavă? De câteva zile te comporți ciudat. Cel puțin în seara asta….

- N-am nimic, i-am tăiat categorică avalanşa de întrebări. Vreau doar să dorm.

Oricât părea de ciudat, era de fapt purul adevăr. Numai aşa puteam pătrunde în lumea care mă fascinase, care devenise deodată cea mai importantă.

- Cum adică? Nu mai vorbeşti cu noi, ne ignori. Vrei să dormi dar visele tale sunt pline de mişcare, gemete şi sunete ciudate, care mă înspăimântă? Eşti obosită? Eşti bolnavă?

Mi-am dat seama că era într-adevăr speriat. Şi intrigat. Probabil bănuia că se întâmplă ceva, dar nu se putea baza decât pe supoziții. Nici nu mă gândeam să-i spun. Nu aveam dreptul să-l rănesc pe el sau pe Ioana. Începeam să simt că aparțin într-un anume fel şi lumii lui Ral, dar mi se rupea sufletul văzându-l pe Mihai distrus.

M-am apropiat, m-am aşezat în genunchi în fața lui şi am încercat să fiu convingătoare şi calmă..

- Sunt doar obosită, am spus. Vreau să dorm. Atât.

Aprinse una din veioze să-mi poată privi ochii. Speram să nu citească în ei minciuna.

- Sigur este doar atât? Nu este ceva mai mult? Niciodată nu te-ai comportat aşa.

I-am mângâiat fața.

- Aşa cum ți-am spus, vreau doar să dorm. Probabil după ce mă voi sătura de somn o să revin la normal.

La normal! Minciuna ardea ca un fier înroşit aşezat pe pielea mea. Dar nu aveam altă soluție.

Se aplecă asupra mea, prinzându-mi capul în palme.

- Sper să fie aşa cum spui. Ne îngrijorezi.

Am înclinat capul, într-un " Da „ ce s-a vrut hotărât. Dar dacă mă silea să vorbesc, cu siguranță vocea m-ar fi dat de gol. Îşi lăsă uşor buzele peste ale mele şi mă sărută la început calm, liniştitor apoi din ce în ce mai pasional. Am simțit cum mă ridică de jos şi mă întinde pe pat.

Şi l-am iubit în aceea seară aşa cum îl iubeam în fiecare seară în care făceam dragoste, fără minciuni şi secrete. Şi fără vise.

Dimineață, când a sunat ceasul, ne-am trezit amândoi cu un zâmbet cald pe buze. Era primul meu somn liniştit după o îndelungată perioadă de timp, fără vise, odihnitor.

În aceea dimineață mi-am dat seama că visele mă epuizau fizic, că liniştea pe care o simțeam era normală, că-mi lipsise şi mai ales aveam puterea de a refuza să mai pun întrebări. Dragostea consumată în noaptea petrecută cu soțul meu m-a ajutat să trec unele lucruri pe planul doi, să ascund într-un cotlon al minții lumea lui Ral. Nu-mi plăcea senzația creată de gândul ce-l cuprindea pe Ral şi lumea lui: îmi provoca durere fizică. O arsură puternică îmi mistuia stomacul de fiecare dată când îmi aminteam de el.

Ioana mă privi suspicioasă, dar văzându-mi zâmbetul se mulțumi cu el, fără să pună întrebări.

Prima care a plecat, după ce a luat micul dejun a fost, ca de obicei, Ioana. Eu pregăteam pachetele cu gustări

pentru mine şi Mihai, pentru serviciu, când am auzit soneria. Mi-am aruncat privirea pe ceas, întrebându-mă cine ar putea fi la ora asta. Era ora 6.00 şi nu eram obişnuiți cu vizitatori matinali.

Mihai s-a uitat întrebător la mine, apoi s-a dus să deschidă.

În pragul uşii aştepta un bărbat cu o pălărie neagră îndesată pe cap, îmbrăcat cu un pardesiu crem de ploaie şi cu o geantă diplomat în mână. Vocea de bariton răsună până la mine când a întrebat.

- Aici locuieşte doamna Constantin?

Mihai a întors capul mirat spre mine, după care i-a răspuns.

- Da. Cine sunteți?

- Putem discuta în casă, vă rog?

După o clipă de ezitare, soțul meu i-a făcut semn să intre. În secunda scursă până Mihai a închis uşa în urma lui am văzut în stradă, o maşină neagră şi şoferul, un bărbat cu ochelari fumurii.

Mihai l-a condus până în living şi i-a făcut semn să se aşeze pe un scaun la masa aflată în colț. Intrigată şi curioasă, am apărut şi eu din bucătărie. Bărbatul se ridică în picioare, un gest de politețe, la sosirea mea şi îşi scoase pălăria. Era în vârstă, îmbrăcat impecabil şi a fost suficientă o privire ca să realizez că lucrurile lui erau scumpe, de firmă. Nu-l cunoşteam.

- Doamna Diana, spuse cu glas sonor şi tăios. Aş dori să discut ceva cu dumneavoastră dar o să vă rog să vă aşezați lângă mine.

- Cine sunteți? am întrebat.

- Numele meu este Thomas Calvin. Sunt de profesie,...arheolog.

Confuzia se adânci în minte, pentru că meseriile noastre nu aveau nici o legătură cu istoria sau arheologia, nici măcar în cercul de prieteni nu regăseam oameni cu asemenea preocupări.

- Vă rog... insistă arătându-mi un scaun.

M-am aşezat iar el a deschis geanta. A scos un dosar şi l-a pus aproape. Mihai a rămas în spatele meu, în picioare, privind din ce în ce mai curios.

- Ce ştiți despre existența lumilor paralele? am auzit întrebarea.

Am clipit de câteva ori, dorindu-mi să repete convinsă fiind că auzul îmi joacă feste.

- Ce ştiți despre lumile paralele? repetă el. Îşi roti privirea, studiindu-ne atât pe mine cât şi pe Mihai.

- Nu mare lucru, am bâiguit eu.

Deschise dosarul din față şi scoase câteva fotografii. Le aşează în fața mea. Mihai s-a aplecat să le poată privi şi el. I-am evitat privirea.

- Despre teoria existenței lumilor paralele se vorbeşte mult şi parcă mai insistent în ultimii ani, începu el. Am venit să vă avertizez asupra unui aspect. Este un lucru foarte periculos şi până acum întotdeauna s-a terminat rău.

Am sesizat sublinierea cuvântului întotdeauna.

- Puteți fi mai clar? ceru Mihai nedumerit

- Pendularea între două lumi este un lucru extrem de periculos, care se termină întotdeauna cu moartea călătorului.

Am ridicat brusc capul privind figura rece şi profesionistă. Deodată figura lui mi se păru înspăimântătoare, iar vocea rigidă şi amenințătoare.

- Aveți o serie de poze a celor care s-au încăpățânat să continue cercetările în acest domeniu. Mai bine zis pozele a ceea ce a rămas din ei.

A început să ni le arate pe rând. Erau groaznice. Numai cadavre, oameni mutilați, arşi, dezmembrați. Numai sânge şi oroare. Am simțit cum îmi vine să vomit şi am dus mâna la gură, respirând din ce în ce mai precipitat. Mihai a luat imediat atitudine.

- Domnule, nu înțeleg cine sunteți şi ce vreți, dar pozele sunt oribile şi n-am să vă permit să ne tulburați cu ele.

- Poate dumneavoastră nu înțelegeți, spuse el cu ironie acidă, dar soția dumneavoastră, sigur înțelege.

Vorbele vizitatorului îl izbiră cu toată puterea pe Mihai, care împietri pentru câteva secunde. Apoi se răsuci încet cu fața spre mine, acuzându-mă din priviri. În acel moment aş fi dorit să am posibilitatea să trec dincolo sau măcar să-l am pe Ral lângă mine ca să mă susțină în explicațiile pe care urma să le dau... sau să mă pot ascunde.

- Nu înțeleg ce vreți, am spus hotărându-mă brusc să-l înfrunt pe omul ce stârnea furtuna în familia mea. Era ca şi cum după ce m-am gândit la Ral, am auzit vocea care-mi insufla curajul necesar.

- Va jucați cu lucruri foarte periculoase, accentuă cu tărie. Au mai fost şi alții înaintea dumneavoastră care au încercat. Le priviți pozele. Nici ei, nici noi nu permitem aşa ceva.

- Care noi? am ripostat.

- Ați auzit de Grupul celor 7 spirite?

Am negat mişcându-mi capul.

- Poate vă este mai clar dacă vă spun că are acelaşi rol ca cel a lui Gallo şi Garda în lumea lor.

M-am înfiorat, încercând să opresc tremurul nervos al corpului. Înseamnă că cele două lumi comunicau?

- Diana, l-am auzit pe Mihai vorbind răspicat, despre ce este vorba? Tu ştii despre ce este vorba?

M-am întors spre el încercând să păstrez o aparență calmă, să-l liniştesc din priviri.

- Ai încredere în mine, am şoptit.

- Ce vreți mai exact de la mine? m-am adresat bărbatului impunător din fața mea.

- Să vă conving că pentru binele dumneavoastră şi a familiei de AICI, să nu mai treceți dincolo.

- Și cum să fac asta ? am continuat o bănuială încolțindu-mi în gând.

- Va trebui să vă internați într-o clinică şi să urmați un tratament de specialitate. Nu vă ascund că tratamentul implică anumite riscuri, dar eu sunt încrezător că totul va fi bine.

Ori doreau sa fiu un cobai de studiu, ori să-mi aplice şocuri ca să scap de visele prin care plecam la el. În acel moment erau singurele variante prin care puteam explica termenul de tratament. Poate chiar să-mi facă o operație pe creier. Toate mi se păreau oribile şi am simțit fiori reci pe şira spinării. Mihai pur şi simplu împietrise.

Am luat o gura de aer înainte de a vorbi. Mâinile mele deveniseră albe de atâta încleştare.

- Şi dacă nu accept propunerea? Bănuiesc că este o propunere, nu?

- Mai mult sau mai puțin, adăugă el cu un zâmbet hidos în colțul gurii. Nu cred că există prea multe alternative, decât... şi făcu un semn cu mâna destul de elocvent spre fotografii.

Am simțit că iau foc. Era ca şi cum aveam un acces de adrenalină care se canalizează în furia cuvintelor şi tonul sfidător al vocii.

- Mă amenințați?

Probabil a simțit schimbarea mea de stare căci deveni brusc prudent şi maleabil.

- Îmi displace foarte mult misiunea pe care o am, dar plimbarea dumneavoastră pune în pericol două lumi şi oamenii lor. Lucrurile trebuie lăsate aşa cum sunt. Probabil, şi eu sunt convins de asta, va veni o vreme când se va decide unirea celor două, dar nu acum. Noi, lumea noastră nu este pregătită să accepte şi să asimileze ce-i acolo. Am distruge aceea lume aşa cum o distrugem şi pe a noastră. Este pactul separării pe care l-am făcut cu ei cu mii de ani în urmă. Ei nu vin aici, noi nu ne ducem acolo. Şi nu există excepţii. Sub nici o formă.

- Şi faceţi acest lucru numai ca să protejaţi lumea lor? am întrebat suspicioasă. Cam altruist.

- Lucrurile sunt mult mai complicate, se eschivă de la un răspuns direct. Va trebui să alegeţi. Veniţi cu mine acum sau vă pot da trei zile ca să vă pregătiţi şi vin atunci să vă iau?

Am văzut negru în faţa ochilor. Nu-mi dădea altă alternativă. "Toate drumurile duc la Roma", mi-am amintit zicala, în cazul meu, la acel spital sau ce-o fi.

- Nu pot pleca acum. Am nevoie de timp. Am lucruri de aranjat.

- Trei zile. Este tot ce vă pot oferi.

Mi-am muşcat limba, pentru a nu înfiera timpul pe care-l oferea cu atâta generozitate. Exact cum călăul dăruieşte, din bunăvoinţă bineînţeles, condamnatului încă câteva secunde, înaintea execuţiei.

- În cea de-a patra zi exact la aceeaşi oră ca azi, voi fi la uşa dumneavoastră ca să vă iau. Nu cred că mai este nevoie să specific că este inutil să încercaţi să fugiţi, gândindu-vă că vă puteţi ascunde. Vă vom găsi oriunde. Grupul nostru este...foarte puternic, cu ramificaţii pe toate continentele şi cu echipamente de detectare ultraperformante, încât vă putem depista şi în gaură de şarpe.

Am schițat un zâmbet, ce semăna mai mult cu o grimasă, încercând să maschez disperarea.

Şi-a adunat pozele dovezi, a strâns dosarul, l-a pus în servietă şi a plecat.

M-am aşezat pe scaun, simțindu-mi dintr-o dată picioarele din plastilină, mi-am sprijinit capul între mâini şi am încercat să respir normal. Mihai închise uşa în urma lui şi se aşează alături de mine. Nu scoase nici un cuvânt, dar încordarea şi furia din priviri era mai mult decât cuvintele acuzatoare.

Ştiam că era clipa pe care o evitasem în aceste zile, clipa în care trebuia să-i spun. Nu mai aveam o altă cale. Dar ce urma?

- Te-am mințit... am început privindu-i gura cum se strânge într-o linie continuă, iar privirea se tulbură furtunos. Am crezut că dacă nu ştii, eşti protejat, dar se pare că m-am înşelat. Nu fac cercetări cu privire la călătoriile între două lumi. Ştii foarte bine că acest gen de subiecte nu m-au pasionat niciodată. M-am trezit implicată fără să vreau în.... ceva care se pare că depăşeşte orice....

Şi mi-am zâmbit mie însămi cu durere, întrebându-mă retoric de unde vine greața, senzația de rău general. De la faptul că eram vânată în două lumi?

- Continuă, mi-a cerut, însă tonul mă înfioră.

- Acum, sunt convinsă că poveştile despre lumile paralele au un sâmbure de adevăr. Am...descoperit o modalitate de a păşi între cele două lumi. Nu, nu-i corect spus am descoperit. Sună ca şi cum căutam această modalitate de mult timp şi nu-i aşa. Habar n-aveam de existența unei alte lumi, paralelă cu a noastră. Pur şi simplu într-o noapte am păşit în cealaltă lume. Este impropriu spus păşit, fizic corpul rămâne aici...însă o formă a lui mă însoțeşte în călătorie. E greu de explicat, am oftat

deznădăjduită. Nu găseam cuvintele potrivite să explic, să dau logică propozițiilor mele ca să nu sune atât de bizar.

Mihai mă privea, chipul reflectându-i dorința arzătoare de a citi totul din mintea mea încâlcită. Vedeam neîncrederea, suspiciunea şi durerea, care se oglindeau perfect în ochii încercănați.

- Cum faci? întrebă curios.

Nu doream să găsesc o scuză, să-mi justific într-un fel tăcerea, dar totuşi am făcut-o.

- Dacă ți-aş fi spus despre călătorii, garantez că ai fi râs şi probabil te-ai fi întrebat dacă n-am înnebunit. Dar faptul că am avut această vizită demonstrează că toate călătoriile mele sunt adevărate.

- Cum faci? a repetat cu o octavă mai sus.

- Prin vis.

Am auzit aerul cum iese sub forma unui şuierat printre dinți, mintea lui făcând conexiuni între dorința mea disperată de a dormi şi vise.

- De câteva nopți visele mele sunt călătorii în altă lume. Există o continuitate între ele, o succesiune de evenimente şi personaje.

- Ce faci acolo? continuă interogatoriul aproape țipând.

Mă apucase de mână şi mă strângea inconştient, destul de tare.

- Mă doare, am gemut.

Îmi eliberă mâna, şocat să vadă culoarea vânătă a pielii acolo unde fusese mâna lui.

- Sunt oameni ca şi noi, doar că trăiesc acolo, în altă lume. Lumea lor se aseamănă într-o oarecare măsură cu lumea noastră, am adăugat amintindu-mi de modul în care se deplasau.

- Şi ce faci acolo? De ce simți nevoia să te duci? întrebă amintindu-şi purtarea mea ciudată din ultimul timp. Pentru că, am observat, vrei să te duci acolo. De ce ?

Aş fi vrut să am puterea să-l mint, dar ştiam că nu mai are rost. Lucrurile erau prea complicate şi nu mă puteam hotărî să răspund.

Cu certitudine a văzut ceva în ochii mei, căci l-am văzut făcând un pas înapoi şi rostind gâtuit.

- E cineva acolo? E un bărbat acolo?

Mi-am muşcat buzele, căutând răspunsuri care să nu jignească.

Deodată l-am auzit râzând, puternic şi răsunător, calea de eliberare a tensiunii acumulate. Mă înfioră, nerecunoscându-l pe cel din faţă mea.

- Doamne Diana. Nu puteai să te îndrăgosteşti de cineva din lumea noastră! Numai tu puteai să faci asta...

- Nu ştiu dacă sunt îndrăgostită, am ripostat. Dar simt nevoia, asemeni unui leac pentru o durere fizică, să mă duc acolo şi să-l văd. O să-ți spun tot, am hotărât dintr-o dată. Poate este mai bine să ştii, deşi nu ştiu cum te-ar putea ajuta. Din momentul în care a intrat acel individ pe uşă, eşti în pericol şi ai dreptul să ştii. Aşa că....

A ascultat povestea mea, povestea lui Ral şi a lumii vizitate. Corpul îi era încordat precum un arc, dar nu m-a întrerupt cu întrebări. Nici măcar nu m-a privit. Peretele din faţă îi captase privirea, ca şi cum povestea mea se derula în imagini văzute numai de el pe un ecran invizibil.

Abia când am terminat, i-am auzit glasul şoptit.

- Ce vrei să faci acum?

Am lăsat capul în pământ, dorindu-mi sincer să am un răspuns, să fiu în stare să iau o decizie.

- Nu ştiu, am şoptit. Vreau să plec în cealaltă lume să vorbesc cu Ral, poate are o soluție... Lumea lor este mult mai evoluată decât a noastră şi poate...

Interesul i se citi brusc pe față. Dacă eu eram total neştiutoare în domeniul altor lumi, fie ele şi paralele, nu puteam spune acelaşi lucru şi despre Mihai. Dintotdeauna fusese pasionat de mistere.

- În ce sens este mai evoluată?

- Nu ştiu, n-am avut timp…să văd sau să înțeleg prea multe, dar civilizația şi dezvoltarea lor ca oameni se bazează pe câmpul energetic.

Ochii i se umplură brusc de lumina fulgerătoare a curiozității, dar păli la fel de repede.

- Şi cu Ioana cum rămâne? Amenințarea vizitatorului o afectează şi pe ea?

Mi-aş fi dorit să-l pot asigura că fată noastră, pentru faptul că nu ştie nimic, este în siguranță, dar ceva îmi spunea că mă înşelam. Toată familia mea era în pericol.

- În nici un caz nu-i spunem, am decis. O să inventăm ceva... Cel mai bine ar fi să locuiască la părinții tăi o perioadă. O transferăm cu şcoala acolo.

- O... nu o să-i placă, spuse trist.

- Sunt convinsă, dar aşa o protejăm.

- Da, poate ai dreptate. Dar peste trei zile... începu el.

- Ssst!, i-am pus eu degetul pe buze pentru a opri cuvintele. Mai avem trei zile. Să nu pierdem timpul.

Deja serviciul nu mai era o prioritate. Un scurt telefon al lui Mihai aranjă lucrurile pentru acea zi.

- Mihai, am spus ridicându-mă. Mă duc să mă culc. În notebook-ul meu, la mesaje vei găsi două articole în engleză despre lumi paralele, semnate de Emilly Strobe. Citeşte-le, poate găseşti ceva… orice ne poate ajuta.

Colțurile gurii i se ridicaseră, iar sprâncenele se apropiară mai mult decât normal.

- Te întâlneşti cu el? întrebarea suna de parcă îl arsese pe gât.

- De obicei, da. Dar nu întotdeauna. Acum însă vreau să mă întâlnesc cu el.

N-avea rost să-l mai mint. Aşa era cel mai corect.

Zâmbi trist, fără a mai comenta.

În ultimele ore se întâmplaseră atâtea, încât ştiam că nu aveam cum să adorm instantaneu. Mi-am încălcat promisiunea, dar în acest caz, aveam o scuză. Am tras jaluzelele şi am luat un somnifer.

Am simțit iar greutatea colosală care-mi apasă pieptul şi am adormit.

Ştiam cum trebuie să respir ca să-mi revin. Eram pregătită şi pentru muştruluiala care urma.

Când am deschis ochii, Ral era lângă mine. Eram întinsă pe iarbă într-o poienița frumoasă, un luminiş al pădurii de brazi, cu multe flori. O mare de culori, de mirosuri ademenitoare, de unduiri line sub adierea calmă a vântului.

- Ştiam că aşa vei face. Te aşteptam, rosti Ral calm, fără urmă de furie.

M-am ridicat sprijinindu-mi capul pe umărul lui.

- Spune-mi că ştii totul, am şoptit.

- Da, murmură cu un oftat.

- Acum mă bucur că poți auzi şi vedea în lumea mea. Nu cred ca am puterea să-ți redau tot ce s-a întâmplat.

Nu aveam tăria să-i explic, de ce povestea noastră era privită ca o ciudățenie, ca un lucru anormal şi poate chiar bolnav. O minte sănătoasă, în percepția semenilor mei, nu poate inventa cu bună ştiință asemenea evenimente.

M-a cuprins în brațe, iar eu m-am pierdut în privirea lui.

- Diana, ştiam că lucrurile vor fi foarte complicate. Şocul este pentru tine şi familia ta. Ai mei au acceptat situaţia, până şi Bea care este mai… dură, a acceptat să ne ajute.

Zâmbetul ironic pe care îl afişa cu nonşalanţă, mă făcu să mă întreb în ce măsură Bea acceptase de bunăvoie să-l ajute.

- Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le discutăm, am atât de multe întrebări, dar cred că mai important este acum să hotărâm ce vom face. Nu-mi place că povestea noastră îi afectează şi pe cei din jur, am zis dintr-o răsuflare încercând să-mi desprind privirea din ochii lui.

Îmi mângâie faţa dintr-o singură mişcare a mâinii.

- Orice durere fizică pe care o simţi tu, spuse el, o simt şi eu. Indiferent în care lume te afli. Este o legătură foarte puternică între noi. În ultimul timp durerile tale fizice sunt legate de imaginea mea. Probabil de asta le şi simt. Dacă ţie ţi se întâmplă ceva, dacă cumva tu mori… mor şi eu.

L-am privit şocată.

- Nu sunt vorbe goale, zâmbi trist. Aparţinem unor lumi diferite dar legătura dintre noi este colosal de puternică. Probabil din această cauză trebuia să ne întâlnim. Oricât s-ar fi opus o lume sau alta, noi tot ne-am fi întâlnit. Undeva acolo în univers energiile noastre formează un tot ce nu poate fi separat, ce nici un om, fie dintr-o lume sau alta, nu poate desface.

Mi-am adus aminte de cuvintele surorii lui dintr-un vis "Nu vreau să-l pierd". Acum ele căpătau sens.

- Dar eu peste trei zile, va trebui să plec. Probabil nu o să ne mai vedem. Sunt convinsă că vor găsi o cale să mă oprească să vin. Poate chiar mă vor omorî.

- Ştiu, spuse trist, am auzit. Ca să-şi apere secretele vor face orice.

- Secretele? am întrebat suspicioasă.

S-a ridicat în picioare şi m-a ajutat să mă ridic şi eu.

- Mama vrea să vorbească cu noi. Mi-a spus să te aduc de îndată ce vii.

- Bine, dar secretele ?

- Vom discuta, după întâlnirea cu mama.

- Dar, dacă trece efectul somniferului, eu plec...am strigat.

- Nu. De data asta te ţin eu aici. Trebuie să asculţi ce are Lilly de spus.

Am pornit ţinându-ne de mână prin pădurea deasă ce înconjura poienița. Mergea atât de repede încât abia puteam să ţin pasul.

Pădurea nu se deosebea cu nimic de pădurile noastre de la munte: brazi înalţi, cărări nesfârşite şi cerul albastru care se ivea printre vârfurile lor. Mirosul de răşină şi brad proaspăt îmi îmbăta simţurile, amintindu-mi de iarnă, zăpadă, sărbători şi clopoţei. Numai că imaginea era din altă lume.

- Există şi o altă metodă de a ne deplasa, spuse cerându-şi scuze parcă, dar corpul tău fizic nu este în totalitate aici şi este riscant. Îmi pare rău că te grăbesc.

Am ajuns gâfâind la căsuţa din poveşti pe care o ştiam deja. Nu ne întâmpină nimeni. Ral mi-a deschis uşa şi am păşit în interior cu sfială.

În fotoliul în care stătusem eu la ultima vizită imaterială, ne aştepta mama lui Ral. Ca şi data trecută, mi se tăie respiraţia la vederea frumuseţii ei. Din nou, asemănarea lui Ral cu ea mi se părea incredibilă. De-o parte şi de alta erau Bin şi Bea. Nu putea fi decât o întrunire de familie. O familie în care eu nu-mi regăseam locul.

Ral mă luă de mână şi-mi zâmbi încurajator. Am rămas în picioare fără să ne apropiem de canapea.

- Diana, vorbi femeia incredibil de frumoasă. Trebuie să-ți spun o poveste, care poate te va ajuta să iei o decizie pentru viitor.

- Vă ascult, am şoptit.

- Cu mulți ani în urmă, începu ea, lumea noastră a fost vizitată de oamenii voştri. Erau băştinaşii care descoperiseră puterea de-a călători cu ajutorul substanțelor halucinogene. Când spun băştinaşi, mă refer la oamenii simpli din triburile din Amazon, Mexic, Dacia, India şi din alte zone. În epoca cuceririlor romane, spaniole, britanice, franceze, olandeze, odată cu descoperirea de noi teritorii, au asimilat şi populațiile băştinaşe existente. S-au dorit a fi propovăduitorii civilizației în lumile barbare descoperite. Barbare e un mod de a spune, pentru că ele erau pure energetic şi spiritual. O serie de secrete, inclusiv cel al călătoriilor în lumea noastră, a ajuns la îndemâna noilor stăpâni. Intrigați şi periculos de nepregătiți, unii dintre ei au început să ne viziteze lumea. Unii veneau din pură curiozitate cu gânduri paşnice, alții aducând şi negativitatea cu ei. O... aveam mijloace să-i oprim, dar l-a început, nu ne-am gândit nici o clipă că răutatea umană ajunsese la un nivel extrem de periculos. Fața ei se întunecă pentru câteva secunde, amintindu-şi parcă ceva neplăcut.

- Istoria spune că cele două lumi, a noastră şi a voastră, au pornit să evolueze din acelaşi punct, la început fiind o singură lume, mare şi puternică. Dar la un moment dat drumurile s-au despărțit. Voi pe drumul vostru, noi pe al nostru. Separarea a fost singura soluție de supraviețuire a ambelor lumi. Să revenim însă la vizitatori... Oamenii răi din lumea ta, au adus o doză mare de negativitate, urmaşii

lor preluând genetic această parte. A fost o perioadă neagră în istoria noastră. Reuşisem să păstrăm intacte anumite câmpuri energetice şi evoluam tocmai pentru că reuşeam să le îndepărtăm pe cele negative. Separarea lumilor a constat în special în separarea frumosului de urât, bunătății de răutate, invidiei de pioşenie, zgârceniei de generozitate,... a tuturor elementelor pozitive de cele negative care împiedică evoluția umană. Şi tot ce presupune negativitate a rămas în lumea ta.

M-am încruntat. Nu-mi plăcea această clasificare şi împărțire. Într-un fel mă simțeam loială lumii mele şi ceea ce-mi spunea mă irita şi supăra.

- Ştiu cum te simți, a spus privindu-mă intens. Dacă aş fi putut s-o spun altfel, crede-mă aş fi făcut-o. Nu-mi doresc sub nici o formă să te rănesc. Revin la povestea mea. Orice progres şi evoluție este frânat de ură, invidie, învrăjbire şi răutate. Şi noi ne doream foarte mult să evoluăm. Şi pentru a putea face acest lucru, străbunii noştri au hotărât că trebuia eliminat tot ce avea legătură cu lumea cealaltă. Şi astfel unii dintre vizitatorii din lumea ta, nu s-au mai întors niciodată, copiii lor au fost eliminați, unul câte unul. S-a încercat ştergerea tuturor urmelor lăsate de ei.

Văzându-mi față îngrozită şi dezaprobarea din ochi, simți nevoia să facă o precizare:

- Ştiu că pare sadic şi inuman să priveşti un copil, ca fiind un potențial pericol şi mai ales să-l elimini, pentru că unul dintre părinți are genetic ceva rău în el. Dar, crede-mă, avem modalități de a analiza fiecare copil, nivelul lui energetic, de a stabili potențialul lui şi...negativitatea se transmite genetic. Un copil al cărui părinte a omorât odată un om, o va face la rândul lui, cu prima ocazie...

Am înghiţit nodul mare format în gât. Însă mama lui Ral continuă povestea, convinsă că nu doream să mă lansez într-o polemică cu ea.

- Timpul curgea şi ei tot încercau să vina. A fost nevoie de o lege, care să reglementeze acest lucru. Şi trebuia să fie şi cineva care să supravegheze aplicarea ei. Acum un mileniu s-a constituit Garda. Iar în lumea ta a luat fiinţă Garda celor 7 spirite.

A făcut o pauză, special, ca să pot face conexiuni şi asimila multitudinea de informaţii din această lume şi din lumea mea.

- Garda celor 7 spirite are menirea de a păzi poarta de intrare în lumea noastră, de-a opri orice persoană din lumea ta, care încearcă să vina aici. Legătura lor cu lumea noastră este foarte profundă şi încărcată oarecum de mister. Singurul care cunoaşte întregul adevăr şi toate firele legăturii este Gallo. Ei sunt singurii cărora li se acceptă venirea periodică în lumea noastră. Nu rămân niciodată mai mult decât le este permis, nu vin în alte perioade decât cele stabilite, nu părăsesc perimetrul destinat lor. Iar sarcina lor este simplă. Nu vor permite nici unei persoane din lumea ta să vină aici. Fără excepţii. Dacă reuşeşte totuşi cineva şi cazurile au fost extrem de rare să treacă de Garda lor, este anunţat Gallo imediat, care… trece la acţiune în lumea noastră.

- Dar de ce? am întrebat. De ce lor li se permite să vină iar mie, nu?

Mama lui Ral a dat din cap înţelegându-mi dilema.

- Nu-i o lege specială pentru tine. Nimeni nu poate veni. Lumea noastră şi ceea ce am reuşit noi să cream nu poate disparea. Dacă dispărem noi, voi nu mai aveţi nici o şansă de supravieţuire.

Începeam s-o aud din ce în ce mai slab. Era ca şi cum vocea ei se îndepărta de urechile mele, iar pleoapele deveneau din ce în ce mai grele. Şi corpul începuse să aibă consistența şi greutatea plumbului. Se termina efectul somniferului. Adormeam în această lume ca să mă pot trezi în a mea. Dar nu puteam să plec, nu acum când aflam lucruri importante. Am intrat în panică. L-am strâns pe Ral de mână cât am putut de tare forțându-l să se uite la mine.

O singură privire a fost de ajuns ca să înțeleagă.

- Bin, l-am auzit spunând. Dă-mi te rog sticluța mov.

Bin a avut o ezitare, aşteptând parcă acordul mamei. Când ea dădu din cap, el luă de pe raftul din spate o sticluță mov şi picură din ea într-un pahar cu alt lichid transparent. Mi-a adus paharul, aşteptând să-l iau.

M-am uitat la Ral care-mi zâmbea încurajator, după care am luat paharul şi am băut tot.

- O să te simți ametită la început, îmi spuse Ral însoțindu-mă să mă aşez pe canapea. Dar după câteva minute trece. O să fie OK pentru încă câteva ore.

- Apoi îmi mai dai? am întrebat agățâdu-mă de brațul lui.

I-am auzit pe toți râzând ca de o glumă bună, iar Ral îmi mângâie fața.

- Vom vedea, răspunse evaziv.

- Legea nu face excepții, îşi continuă gazda povestirea. Voi sunteți speciali, o excepție. Voi v-ați chemat, v-ați creat unul pe altul. Nu mă refer la creația fizică ci la cea energetică. Aparțineți în mod egal ambelor lumi. Am ştiut mereu că Ral este diferit de frații lui. El este cel pasionat până aproape de obsesie de istoria lumii tale, a studiat tot ce se putea, fără a avea un scop precis, doar pentru că aşa simțea. Era ca o pregătire inconştientă a evenimentelor ce vă vor uni. În Univers nimic nu este întâmplător, iar

curiozitatea şi studiile lui aprofundate aveau un scop. Trebuia să fie pregătit să te întâlnească pe tine.

Pauza nu era pentru a-şi trage sufletul, ci pentru a-şi îmbrățișa fiul din priviri, învăluindu-l cu toată dragostea pe care o are o mamă pentru copilul ei. El îi zâmbi cu căldură, încurajând-o să continue:

- Problema apare din încăpățânarea şi limitarea oamenilor care nu vor să vă accepte în nici o lume. Povestea voastră, dragostea voastră, confirmă o veche legendă hindusă, pe care oamenii noştri au studiat-o intens şi pe care au refuzat cu încăpățânare s-o creadă reală.

- Legendă? întrebă surprins Ral. Nu mi-ai spus niciodată nimic de ea.

- N-am crezut niciodată că va fi cazul să-ți spun. Nu mi-am dorit să fii tu personajul principal din legendă.

Vocea ei era dintr-o dată plină de tristețe.

- Ce spune legenda? întrebă Bea suspicioasă.

Mă întrebam privindu-i răceala şi ostilitatea, în care timp să încadrez visul în care mă eliberează, înainte sau după momentul prezent? Se pare că încă era clipa în care nu era de acord cu ceea ce se întâmpla.

- Cred că este mai bine s-o lăsăm pe Diana să afle povestea legendei. Din lumea lor vine.

- Totuşi, insistă apăsat Bea.

- Vorbeşte de un timp în care legăturile energetice între o fată din lumea lor şi un băiat din lumea noastră vor depăşi orice imaginație, fiind atât de puternice încât nimic nu le va putea distruge.

- Şi?

- Şi în timp, va duce la unirea celor două lumi.

- Şi? puse Bin întrebarea care se afla pe buzele tuturor.

- Ceea ce nu trebuie să se întâmple după părerea unora şi altora, preciză Lilly cu glas scăzut.

- Tu ce crezi? am întrebat cu sfială, gândind dacă era momentul să aflu adevărul ei.

Făcu o pauză să-şi privească toți copii. Ultimul la care se uită a fost Ral. Era atâta duioşie în privirea ei… Era exact cum mă uitam eu la Ioana.

Mi s-a strâns inima de durere, simțindu-mă pentru prima dată o impostoare în lumea lor.

- Eu, rosti ea apăsat, am deplină încredere în fiul meu. Dacă tu eşti ceea ce vrea, dacă pe tine te-a aşteptat ani de zile şi este dispus să lupte pentru a te avea, atunci eu voi fi alături de el.

Se auzi un scrâşnet puternic din dinți şi pentru o secundă am fost convinsă că Bea va părăsi casa în fugă. Ne privea cu ostilitate, cu ură chiar şi nu greşeam imaginându-mi, că dacă ar fi putut, în acea secundă ne-ar fi distrus.

I-am înfruntat privirea, deşi în sinea mea aş fi preferat să fiu undeva departe.

- Ignoro, am auzit vocea domoală a lui Ral la urechea mea.

- Sigur că da, răbufni ea, oprindu-se la câțiva metri distanță de el, cu pumnii strânşi. Ne pui tuturor viața în pericol, ne atragi fără voia noastră în jocul tău periculos şi îi ceri să mă ignore? Întotdeauna ai făcut numai cum ai vrut tu, nu-ți pasă de familie...

- Bea, ridică Bin glasul autoritar. Era o indicație clară că depăşise o anumită limită. Nu cunoşteam regulile de conduită, ierarhia în familiile din lumea lor, dar tonul ei era atât de tăios, de dur, încât te-ar fi deranjat chiar şi ca simplu spectator.

Însă furia ei părea ceva greu de controlat. Poate pentru că ştia că are dreptate, iar vizitele mele îi puneau în pericol de moarte?

- Ba n-am să tac, Bin. Acum nu mai este o joacă. Ştii ce ne aşteaptă. Nu te joci cu legea.

- Nu ți-am cerut niciodată să fii de partea mea, ripostă la fel de dur Ral.

- Sunt sora ta şi este de ajuns. Dacă tu încalci legea, automat ne condamni şi pe noi. Ştii foarte bine.

- Eşti liberă să pleci, spuse dur, printre dinții încleştați Ral.

- Gata, puse capăt disputei mama lor, ridicându-se în picioare lângă ei. Bea, treci pe scaun, iar tu Ral stai lângă Diana. Pentru că nici unul nu se mişcă, adaugă apăsat şi autoritar: acum.

Tensiunea părea că s-a spart în momentul în care s-a dus fiecare la locurile indicate. Dar privirile îşi păstrau ceața războinică.

- Ce opțiuni sunt? am întrebat.

- Nu ştiu dacă ai prea multe. Mama lui Ral se aşează în partea opusă pe canapea lângă mine. În lumea ta eşti condamnată, poate nu la moarte, dar cu certitudine la tortură veşnică. În lumea noastră eşti condamnată. Se pare că singura soluție este să lupți ca să demonstrezi că legătura voastră este foarte puternică, că depăşeşte toate barierele şi toate legile umane.

- Dar Ral ce opțiuni are?

- El... iar privirea ei se abătu asupra lui cu tristețe, nu are opțiuni. E conştient că depinde în totalitate de hotărârea ta. Trăieşte împreună cu tine sau moare fără tine.

M-am cutremurat la implicațiile opțiunilor lui Ral.

- Dar dacă ea nu mai vine? strigă Bea. Dacă acceptă să nu mai vină în lumea noastră, a scăpat şi Ral şi noi şi poate şi ea, nu?

- N-ai înțeles, oftă Bin cu amărăciune. Legătura dintre ei este indestructibilă. Dacă ea nu vine, probabil va muri şi l-a fel se va întâmpla şi cu el. Eşti dispusă să-l pierzi pe Ral?

Atunci am înțeles cărui moment îi aparținea visul în care eram captivă în cilindrul de sticlă. Încă n-a venit vremea lui. Încă nu m-au prins.

Bea era albă la față.

- Eu văd o singură rezolvare a problemei, cu acordul Dianei bineînțeles. Trebuie să-i ajutăm să fie împreună, concluzionă mama lui Ral.

- Şi cu familia mea ce fac? am şoptit nedumerită.

- Da, rosti cineva şi am înțeles o secundă mai târziu că era vocea lui Ral. Soțul tău va trebui să aleagă între a rămâne un timp, numai un timp, cu tine, sau a renunța total la tine.

Nimeni nu punea şi întrebarea ce-mi venea mie în gând. Dar eu eram dispusă să renunț cu totul la lumea mea, să-i rănesc pe cei dragi şi să încep o luptă de guerilă într-o lume necunoscută?

- Acum poți să pleci, şopti mama lui mângâindu-mă uşor pe braț. Ral o să-ți dea o sticluță ce conține o substanță care te va ajuta să vii aici fără să dormi. Corpul tău va fi în totalitate în această lume, preciză, ca să se asigure că am înțeles. Să nu depăşeşti doza şi să nu laşi pe altcineva să bea.

M-am ridicat pregătindu-mă să părăsesc casa, dar nu să plec din lumea lor. Trebuia să discut cu Ral. În îmbrățişarea mamei lui, am simțit un val de căldură şi aroma parfumului fin de lăcrămioare.

- Deja încep să te iubesc ca pe o fiică, îmi şopti la ureche. Bun venit în familie.

Afară am respirat cât am putut de adânc şi de multe ori.

Ne-am urcat în mijlocul de transport şi am plecat. Am presupus că ne îndreptăm spre casa din sticlă pe care o văzusem prima data.

Ral nu spuse nimic, aşteptând poate să deschid eu discuţia, dar priveliştea pe care o vedeam pe geamul maşinii, mă calma şi alungă undeva într-un colţ al minţii toate întrebările şi nelămuririle. Mă înfioram de plăcere şi de frică, uitând că n-ar trebui să ratez momentul de singurătate cu Ral ca să-mi lămuresc unele probleme. Însă nu mă puteam concentra. Am călătorit de câteva ori cu avionul în lumea mea, dar senzaţia trăită acum este total diferită.

Ocoleam vârful brazilor cu multă abilitate, strecurându-ne elegant printr-un labirint verde desăvârşit. Ori era vorba de experienţă, ori Ral era un pilot extraordinar. Motorul maşinii nu scotea nici un sunet, liniştea părându-mi-se ciudată. În lumea mea toate motoarele aveau propriul zgomot, asociind mişcarea, deplasarea cu sunetul.

Distanţa până la pământ mi se părea năucitoare. Am văzut şi case, unele transparente, altele din lemn, ne-am întâlnit şi cu alte vehicule care treceau pe lângă noi la fel de liniştite şi cu aceeaşi pânză neagră deasupra, ascunzând interiorul.

Maşina coborî lin lângă casa cunoscută. În interior lumina deveni puternică, odată ce i-am păşit pragul.

- N-ar fi mai bine să plec, am întrebat, deşi nu mi-e somn?

Fără să-mi răspundă, m-a apucat de mijloc şi m-a tras după el pe nişte scări pe care nu le văzusem până acum. La primul etaj ne-am oprit, uitându-mă întrebătoare la scările care continuau să urce.

Eram în faţa unei uşi negre, în contrast total cu albul ce ne înconjura. Ral a întins mâna fără a o apropia de nimic,

iar uşa s-a deschis. S-a aprins o lumină galbenă, mai puternică decât cea de jos și am văzut interiorul încăperii plină de dulapuri metalice. Ral s-a oprit în dreptul unuia şi l-a deschis oferind vederii mele curioase, multe rafturi cu mii de sticluțe mici, rotunde, asemeni bilelor de biliard, de culori diferite. Nici una nu semăna cu alta. Nici nu ştiam că există atâtea culori şi atâtea nuanțe coloristice.

Luă o sticluță verde, îi desfăcu capacul şi-i mirosi conținutul.

- E făcută după mirosul şi aroma ta. Simți?

Într-adevăr mirosea asemeni parfumului meu preferat, dar mai era ceva, un ceva al meu pe care nu-l distingeam.

- Am găsit combinația a doua oară când ai venit. Aici eşti tu, şopti el adulmecând mirosul.

Mi-a ridicat mâna, a întors-o şi a pus sticluța în palmă.

- E a ta. Şi îți aparține numai ție.

- Asta faci? Realizezi parfumuri?

Chicoti, amuzat de descoperirea mea.

- E mai mult decât un parfum. În lumea mea este esența vieții tale, iar în lumea ta este un miracol. Vei vedea. O poți folosi la orice, dar nu mai mult de două picături. Şi numai tu. Nimeni nu trebuie să intre în contact cu această substanță. Are ceva genetic din tine, unicat şi distruge pe oricine altcineva. Daca vrei, în mâinile altcuiva este o armă prin care te poate omorî.

- Două picături şi vin aici?

- Da. Două picături şi vii aici, două picături şi orice durere fizică dispare, două picături şi orice boală dispare, orice rană se închide.

Numai în cărțile ştiințifico-fantastice întâlnisem aşa ceva. Dar sticluța mică, rotundă, era în realitate în mâinile mele.

- Trebuie să pleci, şopti, luându-mă în brațe.

Fără să mă gândesc mi-am pus mâinile în jurul gâtului lui. Simțeam fiori de plăcere care-mi cutremurau corpul. Fața lui frumoasă, prea frumoasă chiar, era aplecată deasupra mea încât îi puteam simți respirația. De fapt foarte curând o simțeam pe buzele care s-au deschis ușor când el le apăsă cu ale lui. Nu mai simțisem niciodată impulsurile nervoase care curgeau cu viteză pe spate, sângele care galopa necontenit şi mintea cuprinsă de un vid imens. Nu-mi mai aminteam nimic şi probabil dacă nu m-ar fi ținut strâns în brațe, m-aş fi prăbuşit.

Am simțit mâinile mele încolăcindu-se şi mai tare şi mi-am dat seama că răspundeam sărutului din toată ființa.

- Diana, eşti cadoul cel mai frumos pe care l-am primit, şopti îndepărtându-mă uşor ca să se poată uita în ochii mei.

Îi simțeam umplându-se de lacrimi şi nu puteam să spun dacă de fericire sau de tristețe. Amândouă sentimentele erau amestecate dar ştiu că aş fi vrut să rămân. Îmi doream cu ardoare să rămân. Nu pentru că mai erau multe întrebări fără răspuns, nu-mi mai păsa de ele, ci pentru că îmi păsa de el. Am înțeles în sfârşit. Da. El era jumătatea mea din lumea aceea, poate şi din lumea mea. Şi poate aveau dreptate, n-am înțeles la timp.

- Cred că te iubesc, am spus ştergându-mi lacrimile cu furie.

Îmi dădu mâinile la o parte, şi-mi ținu fața în mâini. Ochii lui mă calmară imediat.

- Şi eu te iubesc, nici nu-ți poți imagina cât de mult. Mă strânse la pieptul lui şi-mi sărută părul. Trebuie să pleci. Niciodată nu ai stat atât de mult şi sigur ți-au luat urma. Vor apare aici în curând. Du-te la tine şi încearcă să găseşti povestea hindusă. Sunt convins că este o parte pe care mama nu o ştie. Eu voi face pregătirile necesare pentru venirea ta, definitivă în lumea mea.

Dintr-o dată mi s-a făcut somn şi am adormit cu capul pe umărul lui.

7. PRIMA ZI

Era întuneric beznă în cameră când m-am trezit. Nu auzeam nici un sunet. M-am ridicat şi am aprins lumina. M-am aşezat pe marginea patului strângând cu putere sticluța mică, rotundă în palmă. Aveam senzația că încă mă ardeau buzele, că încă îmi tremurau picioarele, că încă îi mai simțeam respirația. Am vrut să mă ridic, dar dintr-o dată totul începu să se învârtă. M-am ținut de marginea patului şi am închis ochii. L-am auzit pe Mihai intrând, dar doar i-am făcut semn cu mâna. Se opri în fața mea. Când într-un târziu am deschis ochii, l-am văzut aşteptând.

- Nu-i întotdeauna plăcută revenirea, am şoptit.

Îşi strânse buzele într-o linie subțire, blocând cuvintele. Grimasa lui m-a făcut să înțeleg şi un al doilea sens al cuvintelor mele. El se gândise numai la partea care avea legătură cu mine şi Ral.

- A durat destul de mult, spuse cu răceală în glas.

L-am privit un pic mai intens decât altădată. Părul lui negru era amestecat cu fire argintii, ochii albaştri erau trişti, obosiți. Era îmbrăcat cu o cămaşă bleu şi o pereche de pantaloni de blugi, model clasic aşa cum îmi plăcea mie.

Gâtul alb ieşea în evidenţă prin cămaşa descheiată la doi nasturi, iar mirosul de aftershave proaspăt ajungea până la mine.

Soţul meu este un bărbat frumos. Mi se puse un nod în gât admirându-l, conştientă că eram pe punctul de a-l pierde. Doar pentru o secundă, m-am întrebat dacă n-ar putea exista o modalitate de a-i păstra pe amândoi. Ştiu că sunt egoistă, ştiu că nu merit nici măcar un dram de atenţie din partea fiecăruia, pentru că nu le puteam da dragostea mea totală. Era împărţită între cei doi. Îi iubeam pe amândoi deşi ştiam că era o mare greşeală. Oricât de multă dragoste aş fi avut de dat, nu era suficientă să-i cuprindă pe amândoi. Şi cineva va suferi. Şi eu voi suferi. Inevitabil.

- Ce face Ioana?

- Temele. I-am spus că mâine va pleca la bunici. Şi bineînţeles că n-a fost încântată. E şi normal. În clasa a 8-a, să schimbi clasa, colegii, oraşul... him!

Ştiam că este foarte greu, un chin deliberat la care îmi supuneam copilul, dar în situaţia actuală era cea mai bună soluţie. Indiferent ce se întâmplă cu mine, cu noi, ea trebuia protejată.

- Am aflat o serie de poveşti interesante, am spus. Ai citit articolele?

Îşi trecu mâna prin păr şi se aşeză pe pat.

- Da. Par... foarte ştiinţifico-fantastice. Este destul de greu de crezut.

- Poţi să-mi spui despre ce este vorba? Eram curioasă şi eram conştientă că nu voi avea timp să le citesc. Apăruse o nouă provocare; căutarea legendei.

- Sunt poveşti, despre oamenii care au trăit cu milioane de ani în urmă, înaintea separării, spun ei. E pomenită Sodoma şi Gomora şi povestea Potopului este

acolo...Ultima poveste însă, pomeneşte de o legendă hindusă, cum că ar reprezenta cheia către izbăvire.

Mi-am lăsat privirea în pământ. Nu ştiu dacă mai era nevoie de o confirmare a realității evenimentelor pe care le trăiam.

- Ştiu, am spus, trebuie să căutăm o legendă hindusă. Se pare ca acolo este pomenită şi povestea noastră.

- Povestea noastră?

- Iartă-mă, am şoptit înghițind cu greutate. A mea şi a lui Ral.

Îşi muşcă buza de jos, dar nu-şi exprimă gândurile. Le puteam citi însă în expresia feței.

Uşa se deschise şi Ioana intră val-vârtej.

- Ce-i cu manierele astea, domnişoară, m-am încruntat la ea. Ai uitat că trebuie mai întâi să baţi la uşă?

S-a oprit un moment ca să-şi tragă suflul apoi izbucni.

- Maniere? Cum puteți să-mi faceți asta? La mijlocul anului şcolar să mă trimiteți să locuiesc la bunici? Şi nici măcar nu-mi spuneți de ce? Tata stă cu ochii în calculator toată ziua căutând... nu ştiu ce, iar tu dormi, dormi ca şi cum ai fi bolnavă. De ce nu-mi spuneți ce se întâmplă?

- Ia loc un pic şi calmează-te. Eu cu tata vom pleca într-o călătorie de câteva săptămâni şi nu poți rămâne acasă fără supraveghere. Bunicii vor avea grijă de tine.

- Un moment. Ați mai fost plecați şi au venit bunicii aici şi au avut grijă de mine. Nu a trebuit sa mă mut eu la ei.

- Nu ştim exact cât va dura călătoria. Şi apoi bunicii sunt şi ei bătrâni, au tabieturi, nu poți să le strici bătrâneţea, aşa dintr-o dată, adăugă Mihai împăciuitor.

- Dar viața mea? strigă ea. Voi îmi distrugeți viața...

Am văzut că se abținea să nu plângă şi m-am gândit dacă nu cumva jucase teatru când spusese că nu o interesează nici un băiat.

- Vorbe cam mari pentru vârsta ta. Nu-i o tragedie că te muți la altă școală pentru o perioadă. Probabil cât de curând vei reveni.

- Cât de curând? întrebă cu speranță în glas.

- Aş vrea să-ți pot spune, fata mea frumoasă, dar nu ştiu. Am luat-o în brațe sărutându-i fața aşa cum făceam când era mică.

- Nu-i corect, murmură printre suspine, să nu-mi spuneți ce se întâmplă.

- Nu se întâmplă nimic, am încercat s-o liniştesc. Nu-mi place că trebuie să-ți fac asta, pentru că te iubesc, eşti comoara mea de preț şi nu vreau să te văd supărată, dar trebuie să plecăm.

Încercam să-mi păstrez vocea calmă în limite normale, dar simțeam cum tremură. Şi simțea şi Mihai, căci se uită la mine cu toată durerea unui om pe cale de a pierde totul. Ştia că într-un fel îmi luam "La revedere" de la ea.

A plecat ca o furtună, exact aşa cum a venit. Simțeam lacrimile invadându-mi ochii, dar am refuzat sa le las să iasă. M-am întors spre Mihai.

- Hai te rog, să mergem până la lacul nostru...

- La ora asta? E noapte, prin pădure... dar văzându-mi disperarea şi dorința arzătoare din priviri renunță. Mă duc să pregătesc maşina.

M-am refugiat în baie şi m-am privit în oglindă. Părul era răvăşit, iar ochii erau înconjurați de cearcăne adânci. Cu siguranță pendulările între cele două lumi, nu-mi făceau fizic bine. De fapt avalanşa de informații care venea asupra mea, începea să mă copleşească. Mi-am pieptănat părul negru cu mişcări bruşte, chiar dacă mă durea şi ştiam că peria va fi plină de fire smulse. Am ales o pereche de pantaloni negri, puțin mai groşi. Eram totuşi în martie şi deşi ziua era relativ cald, seara era frig. Bluza hanorac mov,

mi-am pus-o mai mult pentru glugă. Am decis că era cazul să mai pun o vestă. Am închis dulapul mare din lemn masiv, cadou de la părinții lui Mihai, apoi mi-a atras atenția patul. Era răvășit, pernele azvârlite cât colo, iar sticluța rotundă era ascunsă parțial sub un colț de pilotă. Am pus-o în buzunarul hanoracului.

Deja îmi era dor de Ral. Sticluța îi aparținea lui iar faptul că era la mine întărea legătura puternică dintre noi.

Când am ieşit în fața casei, Mihai mă aştepta. Ioana era cu el şi-i povestea ceva amuzant după cum râdea. Era plăcut să o aud răzând. Am scuturat din cap încercând să alung tristețea ce-mi dădea târcoale. Trebuia să găsesc tăria de a păşi senină mai departe, indiferent care-mi va fi drumul.

- Şi eu şi eu... am cerut să particip la veselia lor.

- Ai ratat, spuse ea râzând. A fost bun bancul, tată. Eşti cel mai tare.

- Gata, e târziu. Te rog să te culci, am zis sărutând-o uşor pe frunte. Ne vedem mâine dimineață.

- Pa. Să fiți cuminți, zâmbi cu subînțeles înainte de a închide uşa de la intrarea în casă.

M-am urcat în maşina pe care o iubeam, efectiv ca pe un membru al familiei. Când a adus-o Mihai acasă, i-am zis Negruța. Nu că mă pricepeam la maşini, dar Volkswagen-ul nostru negru, mi se părea o bijuterie. Geamuri fumurii, spațioasă şi cu un motor care torcea la drum lung, Negruța Passat era pentru mine ideea de perfecțiune în materie de maşini.

Am intrat în pădurea deasă şi neagră, singura pată de culoare fiind dată de lumina gălbuie a farurilor care străpungeau întunericul estompat pe margini, făcând umbrele copacilor să pară fantasme rupte de realitate.

După jumătate de oră de mers, am văzut copacii rărindu-se şi luna reflectându-se în apa lacului. Dintr-un tufiş un stol de păsări şi-au luat zborul, speriate de îndrăzneala celui care le-a stricat somnul. Nu adia vântul, iar după ce Mihai opri motorul maşinii nu s-a mai auzit nimic.

- Nu stinge farurile, am cerut cuprinsă de un sentiment de teamă. Totuşi era miezul nopţii şi ne aflam în mijlocul pădurii. Undeva, pe drum, curajul de-a înfrunta umbrele nopţii din pădure, dispăruse.

- Cobori? m-a întrebat.

- Da.

Apa lacului părea modelată din cristale care-şi schimbau culoarea şi forma sub razele lunii. O briză uşoară făcea apa să freamăte lin, cu unduiri asemănătoare unor cântece de leagăn. De un mic ponton erau legate două bărcuţe. Am sărit în una, aşezându-mă pe băncuţa de lemn. Mihai nu urcă în barcă, dar se opri lângă stâlpul de care era legată. Ţineam mâinile în buzunarul hanoracului strângând sticluţa cu putere. Îmi era frică să nu o pierd, să nu o sparg. E foarte preţioasă pentru mine.

- Când pleci? întrebă Mihai într-un târziu privind strălucirea stranie a apei.

- Probabil mâine. Trebuie să caut mai întâi date despre legenda hindusă.

- Să înţeleg că nu te mai întorci?

Mi-am muşcat buzele până la sânge căutând răspunsul adecvat şi adevărat.

- Nu ştiu. În acest moment aş vrea să mă întorc.

Ce ciudat. Niciodată Mihai nu vorbise cu mine fără să se uite la mine.

- Ce-i spun Ioanei? Adevărul?

- Nu, în nici un caz. O pui în pericol. Probabil va rămâne la părinții tăi mai mult timp. Dar tu ce ai de gând să faci? Pentru că ai aflat şi tu eşti în pericol…

Se urcă în barcă şi se aşează în faţa mea strângându-şi geaca din piele în jurul corpului ca şi cum i-ar fi fost frig.

- Nu sunt în pericol. Din ceea ce am citit, foarte multă lume discută despre acest subiect, dar cei cu adevărat periculoşi sunt cei care o fac. Eu nu am făcut-o.

- Atunci sunt mai liniştită, am spus cu glas stins. Mă bucur că Ioana te va avea pe tine.

Era atâta tristeţe şi resemnare în ochii şi vocea mea, încât am simţit că-mi dau lacrimile.

- Nu ştiu cum să-ţi explic asta, am spus printre lacrimi, dar te iubesc foarte mult. Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult.

- Dar îl iubeşti şi pe el?

Aş fi vrut să nu fiu nevoită să-i răspund, dar mă durea enorm să-l mint şi nu mi se părea corect. Măcar atât îi datoram, adevărul, după durerea pricinuită.

- Da, cred că îl iubesc şi pe el. Aş vrea să fie altfel, dar, nu ştiu dacă asta este o scuză, lucrurile se pare că mă depăşesc. Este ceva mai presus de voinţa şi viaţa mea. Ceea ce…

- Te rog, mă opri el, dacă ţii măcar un pic la mine, nu-mi spune nimic. Nu-mi povesti nimic de acolo. Nu vreau să ştiu.

Avea dreptate. Cu cât ştia mai puţin cu atât era mai în siguranţă. Şi o putea proteja şi pe Ioana.

Am simţit adierea vântului crescând în intensitate. Apa deveni deodată tulbure în jurul bărcii, iar pădurea scotea un sunet sinistru. Mi s-a făcut frică şi m-am ridicat în picioare.

Mihai a pornit primul spre mal eu urmându-l. O siluetă umană, o umbră se distingea pe mal. Stătea acolo privindu-

ne. Mihai văzu şi el şi l-am simțit încordându-se. Am încetinit, în dorința de a câștiga timp și spațiu. Doream să-l studiem, chiar dacă nu distingeam mai mult de o umbră neagră.

Dar inima mea spunea altceva. Era teamă şi surpriză totodată, ca şi cum știam cine este.

Într-adevăr era bărbatul visurilor mele. La propriu. Înfășurat într-o pelerină neagră, ne aştepta.

- Ral, am şoptit înfrigurată.

Mihai se opri la câțiva paşi depărtare încercând să-i vadă fața.

- Plecați acum, şopti el. O să vina garda. Am fost atât de imprudent că ți-am dat sticluța. O vor. Să nu le-o dai. Mai bine o distrugi decât să ajungă în mâinile lor.

Am scos-o din buzunar şi am privit-o. Părea că străluceşte.

- Mâine, să nu încerci să vii. Aici este o nebunie...Poimâine vor fi toate gata și te aştept. Cum am putut să fac aşa ceva?

Am auzit motorul unei maşini de teren înainte de a apuca să clipesc.

- Îmi pare rău. Mihai, te rog să ai grijă de ea. Figura-i tristă și chinuită îmi răscoli inima. Ştiu că o iubeşti şi că... Plecați acum.

Dispăru în ceață, iar motorul maşinii de teren se auzea din ce în ce mai aproape. Suferea mai mult decât mi-aş fi imaginat. Mihai rămase nemişcat. Am înțeles că era într-o formă de șoc. L-am apucat de mână smucindu-l.

- Hai, am strigat.

Mihai se transformase într-o statuie din piatră, destul de greu de urnit. Și am văzut maşina vânătorilor oprindu-se lângă maşina noastră. Farurile i-au rămas aprinse, iar cei doi bărbați care au coborât păreau hidoşi, secondați de

umbrele din spatele lor. Cuprinsă de panică, l-am tras pe Mihai şi mai tare de mână.

Nu le vedeam feţele, dar mersul, corpurile lor masive, totul mi se părea înfricoşător. Poate era o ocazie potrivită să plec în cealaltă lume. Însă Ral spusese destul de clar că încă nu era timpul. Cu siguranţă acolo mă aştepta o altă vânătoare şi apoi cum puteam să-l las pe Mihai singur ?

Eram egoistă, eram indecisă, perfidă şi apelativele la care mă puteam raporta curgeau, dar până la un punct. Încă eram om în această lume. Cei doi veneau spre noi şi nu era nici o îndoială asupra intenţiilor. La maşină nu ne puteam duce, aşa că am hotărât să fugim pe cărare în pădure. Îmi doream să mai zăbovească puţin luna pe cer, să ne lumineze drumul. Vântul se înteţise şi aducea cu siguranţă o mulţime de nori. Mihai fugea repede iar mie îmi era greu să mă ţin după el. N-aveam condiţie fizică deloc. După numai câţiva paşi am început sa gâfâi, apoi să simt lipsa cantităţii necesare de aer ca să pot respira normal. În spatele nostru se auzea motorul maşinii de teren. Veneau după noi, dar cu maşina. Slabe şanse să scăpăm. Noi pe jos, ei cu maşina.

- O luăm prin pădurea deasă, hotărî Mihai.

Mă târa după el printre copaci, încercând să ne pierdem urma în noapte şi desiş. Motorul maşinii ce ne urmărea se auzea din ce în ce mai departe. Normal că nu putea veni după noi, dar aveam sentimentul că nu se terminase. Am cerut o pauză. Nu mai puteam respira, iar inima părea că vrea să iasă din piept.

M-am aşezat pe un trunchi de copac căzut şi am închis ochii. Încercam să-mi reglez respiraţia.

- Poate-mi spui ce-i în sticluţa aia, întrebă Mihai dintr-o răsuflare.

- Conținutul ei mă ajută să trec dincolo fără a mai fi nevoie să dorm. Două picături şi atât.

- Şi de ce este aşa deosebită? Probabil este vreun drog, o licoare, cuvintele îi erau tăioase şi simțeam că vrea să fie rău.

- Este specială, făcută după mirosul meu. Este ceva genetic din mine în substanța din sticluță. Pentru mine este un leac, dar în mâna altuia devine o armă.

Cum au aflat? Grupul celor 7 spirite, Gallo, cum Dumnezeu comunică? Am senzația că sunt înconjurată de camere de luat vederi care-mi supraveghează toate mișcările.

- Ar fi cazul să plecăm. Nu suntem chiar departe de drumul principal şi pot veni să ne caute.

Aş fi preferat să mai stau, dar era un lucru periculos. Picioarele îmi tremurau şi aveam senzația că mă voi prăbuşi imediat ce mai fac un pas. Simțeam cum gândurile mele încep să se învârtă, ca şi cum altcineva încerca să le preia. Să preia controlul corpului meu. Trebuie să alergi, îmi şoptea Eu-l care preluase comanda. Vei alerga, pentru că trebuie să scapi de ei, trebuie să găseşti o soluție. Nu eşti un vânat, chiar dacă ei sunt vânători. Aleargă. Acum.

Vocea din capul meu dădu un plus de forță picioarelor, transferă energie întregului corp, încât simțindu-mă deodată plină de adrenalină, am început să alerg. Atunci am auzit şi foşnetele din pădure, crengile rupte de mâini dibace, frunzele călcate în picioare şi şuieratul aerului pus în mişcare de goana urmăritorilor. Vânătorii erau aproape. Eram vânat, dar eram un vânat dibace şi nu aveam de gând să mă las prinsă.

Surprins de avântul meu brusc, Mihai mă urmă. Cu cât ne afundam mai mult în pădure, cu atât aceasta devenea mai deasă şi mai greu de străbătut. Crenguțele pe lângă

care treceam erau împletite între ele şi trebuia să-mi fac loc cu mâinile. Curând au început să-mi sângereze. După câteva ore de alergat frenetic, ne-am oprit. Am ascultat în liniște încercând să distingem zgomotele. Nu se auzea nimic suspect.

- Am scăpat, spuse Mihai prăbușindu-se pe spate pe covorul de frunze uscate.

- De data asta, am şoptit sperând ca el să nu mă audă.

Mâinile lui erau deasemeni însângerate. Eu eram prăfuită, sleită de puteri, dar în afară de mâini, la o primă examinare n-am descoperit şi alte răni.

Dar mai departe? Nu știam unde am ajuns. Iar pe mine mă îngrijora şi problema animalelor sălbatice. Iubeam animalele, dar nu pe cele care mă vedeau ca o posibilă hrană. Poate spre dimineață să ne putem gândi la întoarcerea acasă...deși nu era exclus ca echipa de căutători ai Gărzii să ne aștepte și acolo.

Automat gândul la casă se conectă cu imaginea Ioanei. Am simțit un cuțit în stomac care sfredelea şi tăia tot ce găsea. Durerea era insuportabilă. M-am ghemuit strângându-mi genunchii la piept.

- Ioana, am gemut.

Mihai a înțeles imediat. Scoase mobilul din buzunar şi îl deschise. Bineînțeles că în mijlocul pădurii nu avea semnal. Scrâșnetul dinților lui mă cutremură. Era ca şi cum îl rănise cineva înfuriindu-l totodată. Respiră de câteva ori sacadat, încercând să se calmeze. Și știam pe cine era nervos. Dacă sărea asupra mea cu pumnii şi picioarele n-aș fi zis nimic. O meritam. Toți sufereau din cauza mea. Eram mizerabilă.

M-am ghemuit şi mai mult încercând să blochez panica şi durerea ascuțită care puneau stăpânire pe corpul meu.

- Ridică-te, spuse într-un târziu, însă cu vocea altcuiva. Mergem să căutăm un loc unde este semnal.

Mergeam încet ghidându-ne pașii după liniuțele de semnal ale mobilului. Și am început să urcăm, mai sus, mai sus, până liniuțele de pe ecran ne-au indicat că este semnal. S-a oprit și a început să caute un număr în agenda mobilului.

- Pe cine suni?

- Pe cineva disponibil care să o ia pe Ioana. În seara asta.

- Crina, am spus dintr-o răsuflare. O sun eu.

Mi-a dat mobilul şi am sunat.

Era trei dimineața, nu avea cum să răspundă imediat, deci am aşteptat. Într-un final i-am auzit vocea somnoroasă.

- Crina, sunt Diana. Te rog să faci cum îți spun, acum, fără întârziere.

- Ești nebună? strigă la mine. Cât este ceasul? De ce suni la ora asta ?

- Te implor. Am probleme mari, avem probleme mari, m-am corectat. Nu sunt acasă, nici eu şi nici Mihai iar Ioana este în pericol. Numai tu o poți lua de acolo. Du-o cu forța, dacă trebuie, la tine cât mai repede posibil. Te rog, numai tu mă poți ajuta.

- Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? Panica din glasul ei mi-a dat de înțeles că s-a trezit.

- Nu-ți pot spune la telefon, dar Ioana este într-un mare pericol. Trebuie să te duci acum să o iei de acasă. Fă-i bagajul şi i-o la tine. Mâine o duci la părinții lui Mihai și le spui să meargă să-i ia restul lucrurilor. Ea nu mai are ce caută la noi acasă. Te rog, acum. E foarte important.

- Sunt aproape îmbrăcată. Dar pe tine cu ce pot să te ajut?

- Pregătește o geantă cu câteva lucruri de schimb pentru mine şi Mihai să-ți spun unde să le aduci. Te sun mâine dimineață... adică azi.

- Am plecat. Stai liniştită. Ioana o să fie în siguranță.

Am auzit zgomotul cheilor care intrau în contact şi apoi zgomotul motorului. Chiar plecase. Am închis. Oare mobilele noastre nu erau supravegheate? Nu mă mai miră nimic.

- Și acum? Am întrebat de parcă Mihai era dator să ştie ce urma.

- Mergem la cabana de pe Pietrosul.

Pietrosul este un vârf golaş, din granit, cel mai înalt din zona noastră. Se organizează des expediții pentru escaladarea lui, în special vara, pentru că iarna, toamna şi chiar primăvara este aproape inaccesibil. Nu există drum bătătorit până acolo. Poate doar o cărare, dar nici aceea nu este uşor de găsit. Eu nu urcasem niciodată, deşi locuiam de ani buni în apropiere, iar de existența cabanei habar n-aveam. Dar Mihai, cu grupul lui de băieți făceau excursii în zonă, cel puțin o dată pe lună.

- E departe?

- Nu mai este mult de mers, dar este de urcat. Te descurci?

- Da.

După jumătate de oră scursă cu viteza melcului, după părerea mea, am ajuns în fața unei cabane mici din lemn de brad. O construcție tipică de munte, un adăpost pentru vremea rea, un loc de odihnă pentru călătorii împătimiți de escaladări. Mihai luă cheia de sub streașină, ceea ce-mi întări convingerea că locurile nu-i erau străine. Înăuntru mirosea a brad şi lemn. A închis uşa în urma noastră şi bâjbâind s-a îndreptat spre mijlocul încăperii. Se lovi de ceva şi l-am auzit mormăind. Am recunoscut sfârâitul

otravei bățului de chibrit când se aprinse. La lumina obscură, am văzut o masă şi un sfeşnic. O lumânare pe jumătate consumată, înfiptă într-un sfeşnic din lut, ardea încet în mijlocul mesei. Ochii mei s-au obișnuit încet să distingă obiecte în semi-întuneric.

O masă din lemn brut trona în mijloc, înconjurată de 4 scaune şi ele tot din lemn. Părea că cineva cioplise bușteniі din pădure realizând masa şi scaunele. O sobă mică se afla într-un colț alături de un dulap de bucătărie, ciudat şi total nepotrivit cu restul interiorului. Două fotolii vechi, acoperite cu pături erau aşezate de-o parte şi de alta a sobiței. În spate, ascuns oarecum, după o nișă de lemn, se afla un pat de o persoană şi el acoperit cu o pătură. Ce m-a frapat era curățenia. Chiar şi în întunericul dominant, totul era curat, aşezat într-o ordine desăvârșită. Întotdeauna îmi imaginasem că într-o casă locuită, chiar şi sporadic, numai de bărbați, dezordinea va fi un element specific.

M-am aşezat lângă fereastra mică pe un scaun care scârțâi sub greutatea mea.

- Am nevoie de un laptop. Trebuie să caut informații despre legendă şi să iau legătura cu cineva…am spus cu hotărâre.

- O să iau dimineață de la serviciu. Trec pe acolo înainte să vină colegii şi îl iau pe al meu.

Știam că asta însemna necazuri, dar furtul mi se părea acum un lucru minor față de problemele noastre.

- O să iau şi încărcătorul de la mobil, să ai semnal, să te poți conecta, continuă el. Poți să-mi dai un pic sticluța?

I-am întins-o. Speram să nu fie nevoie să mă reped asupra lui ca să-l protejez. O studie pe toate părțile adulmecând mirosul fără să desfacă capacul.

- Ce spuneai că este?

- Sunt eu. Toată ființa, toate simțurile şi mirosurile mele sunt acolo.

- Și dacă o desfac?

- Nu cred că este bine. Sau mai exact, nu este bine s-o desfaci tu. Nu înțeleg cum poate această esență sa fie armă în mâna altcuiva. Cert este că, dacă atingi lichidul din interior, mori.

- Și tu?

- Pentru că este a mea, probabil eu sunt protejată, dar totuşi există o limită. Nu mai mult de două picături. Hai să testăm, vrei? Îmi venise o idee privindu-mi mâinile julite, brăzdate de dâre negre pline de sânge închegat.

Ne-am aşezat amândoi la masă şi am desfăcut sticluța. Un miros de trandafiri şi liliac proaspăt se împrăştie în cameră.

Am pus mâinile pe masă. Am luat sticluța în mâna dreaptă şi am ridicat-o deasupra mâini stângi. Uşor, cu mâna tremurândă, am lăsat să cadă două picături deasupra rănilor. O fracțiune de secundă nu s-a întâmplat nimic. Apoi am simțit cum pielea începe să mă mănânce şi să mă ardă. Din ce în ce mai tare. Dar am mai văzut ceva. Rănile se închideau, mizeria dispărea iar pielea rămânea albă şi fină, fără nici o cicatrice.

- O… l-am auzit pe Mihai murmurând cu stupoare.

Când toate rănile de pe mână au dispărut, a dispărut şi arsura. Acum simțeam un efect răcoros în tot corpul ca şi cum aș fi mâncat mentă.

Am picurat alte două picături pe cea de-a doua mână şi după câteva minute şi aici au dispărut rănile şi odată cu ele şi arsura.

Deşi Ral mă pregătise oarecum în legătură cu efectul benefic al substanței, nu am putut să nu fiu surprinsă. Un leac numai pentru mine. Numai al meu. Individualizat.

Deci…? Cuvintele, gândurile, ideile care se legau de această licoare, se învârteau în mintea mea într-un mod ameţitor. Revelația unei descoperiri? Aveam senzația că iau foc, că în interiorul meu arde o petardă care avea să explodeze în orice secundă. M-am ridicat de pe scaun ca împinsă de un arc şi am început să vorbesc.

- Fiecare om din acea lume beneficiază de o sticluță individualizată. Îți dai seama care sunt puterile soluției? Ai văzut ce a făcut cu mâinile mele? Ăsta este motivul pentru care membrii din Grupul celor 7 spirite se duc acolo. Stau cât este necesar ca să-şi vindece rănile sau chiar bolile şi apoi revin în lumea noastră. E secretul lor şi nu vor să-l împărtășească cu nimeni. E elixirul lor. Îți dai seama ce impact ar avea asupra omenirii, o asemenea substanță? Ce s-ar întâmpla dacă ar pune mâna pe o asemenea substanță? Ea este secretul vieții, cea care vindecă orice, un Graal al timpurilor noastre. Este... fantastică.

Dar Mihai lăsase capul în jos şi nu-mi împărtășea entuziasmul deloc.

- Cu cât este mai fantastic, cu atât este mai periculos. De asta o vor cu orice preț. Chiar cu prețul morții noastre.

Cuvintele lui Bin au răsunat ca un clopoțel de avertizare în minte.

- Dacă mor eu moare şi Ral, am reprodus tristă, iar el este...CEL CARE REALIZEAZĂ LICORILE.

Revelația îmi opri bătăile inimii. Am dus mâna la gură, incapabilă să respir. Ei mă vânau numai pe mine. Le puneam în pericol existența şi secretul păstrat de secole. Ce putere deosebită, ce talent ascuns avea Ral de putea realiza aşa ceva? Și mai ales cum le realiza?

A spus că era ceva genetic, ori în mintea mea genetic se lega de sânge, piele, ADN, prelevate într-un anumit mod de la pacient. Nici una din procedurile specifice nu se

respectase în cazul meu. Nu donasem sânge, nu-mi luaseră grefe din piele. Și cu toate astea, a fost suficientă o atingere, ca Ral să poată realiza substanța. Era ciudat.

Mi-am dorit cu ardoare să fi putut citi gândurile lui Mihai, în special în acel moment. Fața îi devenise albă precum hârtia, iar buzele îi tremurau mărunt. M-am așezat din nou pe scaun lângă el.

- Parcă sunt într-un vis din care vreau şi nu vreau să mă trezesc. Toate sunt atât de noi şi de neașteptate, am şoptit.

S-a ridicat, a deschis dulapul de bucătărie iar în spațiul de jos, ascuns de uși urâte şi vechi am văzut un mic frigider. A luat două cutii de bere, trântind uşa cu putere. Una a pus-o în fața mea, iar pe-a lui a deschis-o şi a golit-o pe jumătate. Afară începuse să se lumineze.

-Aş veni cu tine acolo, şopti el. Simt că trebuie să vin, dar nu ştiu cum. Eu nu visez că trec în altă lume, licoarea din sticluță nu-i bună pentru mine...

- Mai este ceva ce nu ți-am spus.

- Ce? întrebă cu voce seacă, deja convins că nu-l mai poate surprinde nimic. Aștepta cu resemnare vorbele mele care în acest punct de cotitură nu puteau fi prea plăcute.

Am tras adânc aer în piept, prinzând curaj să-i destăinui şi o altă ciudățenie a călătoriei.

- În lumea lui Ral am altă vârstă.

- Ce înseamnă asta? dori să ştie încruntându-se.

- Acolo am 24 de ani, este ca şi cum în momentul trecerii, întineresc. Se pare că ăsta este unul din elementele specificate în basmul hindus. Unirea celor două lumi se va realiza cu ajutorul unui bărbat de 25 de ani din lumea lor şi o femeie de 24 de ani din lumea noastră. Ce o deosebește pe acea femeie de restul oamenilor din lumea ei, este tocmai diferența de vârstă în cele două lumi. Mai tânără într-una, mai în vârstă în alta.

Mihai medită un moment în liniște, după care exprimă o nedumerire.

- Dar când l-am văzut pe malul lacului părea mai în vârstă.

Mai era și o altă față a poveștii, pe care o afla acum.

- El îmbătrânește când vine aici.

- Iar tu întinerești când te duci acolo, completă el pe gânduri.

- Aș vrea să înțeleg, dar nu pot. Cred că legile naturii, ale universului spun că eu trebuia să ajung în acea lume. Și mai devreme sau mai târziu s-ar fi întâmplat. Probabil asta este menirea mea.

- Probabil, repetă gâtuit de neputință.

Apoi nimeni nu a mai zis nimic. Fiecare s-a adâncit în gândurile și preocupările lui. Mi s-a făcut frig și m-am înfășurat într-o pătură. Gândurile veneau de-a valma, dar eram prea obosită ca să le ordonez, ca să caut răspunsuri sau întrebări logice. Mihai stătea în cel de-al doilea fotoliu cu privirea ațintită în noapte. Probabil se relaxa și el. Simțeam căldura învăluindu-mi trupul, inducând somnul binefăcător. Dar acum nu doream să adorm. Nu eram pregătită să mă întâlnesc cu Ral și mai ales nu aveam răspunsuri la ceea ce căutăm. Simțeam pleoapele din ce în ce mai grele și mă luptam să nu adorm, să rezist tentației de relaxare totală. Dar oboseala a avut ultimul cuvânt. Contactul cu realitatea a dispărut brusc. Nu dură însă decât foarte puțin timp. După părerea mea. Buimacă, amețită de un somn neîmplinit, l-am privit confuză pe Mihai care mă scutura ușor .

- O sa fie bine, șoptea.

Sensul vorbelor lui, mă derutară și mai mult, mai ales că nu recunoșteam locul în care eram. Dar am simțit ceva

cald curgând pe obraji. Erau lacrimi mari și grele ce se rostogoleau hotărâte spre bărbie.

Citindu-mi chipul nelămurit, Mihai se simți dator să explice gestul de a mă trezi.

- Da, ai plâns în somn. Ai plâns cu sughițuri, cum nu te-am văzut şi nu te-am auzit niciodată. Poți să-mi spui ce ai visat?

- Nu ştiu. De data asta nu ştiu. Nu-mi amintesc nimic. Nici nu știam că plâng.

M-am ridicat sprijinindu-mă de brațul lui.

- E timpul să plecăm, a zis apucându-mă de mijloc. S-a luminat.

- Ne întoarcem la maşină?

- Cred că da. Numai s-o mai găsim acolo.

8. A DOUA ZI

Odată ieşită afară din cabană am intrat în panică. Încotro o luăm? Nu mă puteam orienta deloc. Pentru mine Nord, Sud, Est, Vest nu însemnau nimic. Dar nu era aşa şi pentru Mihai. El era pasionat de călătorii, de drumeţii şi excursii. Eram convinsă ca va găsi drumul chiar şi cu ochii închişi. Şi l-a găsit. Dar am mers cam o ora până am văzut cărarea bătătorită de la care ne abătusem pentru a scăpa de vânători. Ne-am apropiat cu prudenţă de malul lacului, pândind după copaci orice mişcare. Dacă au stat ascunşi toată noaptea, gândindu-se că vom reveni după maşină?

Cum părea să fie totul în regulă Mihai, s-a apropiat de maşină, eu rămânând ascunsă în pădure. A urcat rapid, a pornit motorul dintr-o singură mişcare a cheii şi a demarat în trombă. Un nor de praf se ridică în urma lui, iar frânele scrâşniră când opri în dreptul meu. Oare de ce lăsaseră maşina nesupravegheată, sau mai corect, de ce o mai lăsaseră acolo? Era foarte ciudat. Dacă ne urmăreau de undeva, construind o capcană hidoasă ?

Interiorul părea intact, chiar şi mobilul meu era în torpedou, acolo unde îl lăsasem când am plecat. Cheile de la casă erau în buzunarul de la uşă... Ochelarii de soare ai

lui Mihai în decuparea de la bord... Ceva nu era cum trebuie. Nu că ar fi fost normal să fim urmăriți, nu că ceea ce mi se întâmpla mie era ceva normal, dar începusem să mă obișnuiesc cu lucrurile anormale.

Am ajuns pe șosea, înconjurați brusc de o mulțime de mașini. Un furnicar pe patru roți ce se deplasa doar într-un sens. Ceasul de la bord arăta ora șase. Cei care locuiau în apropierea orașului se deplasau la serviciu, așa că am răsuflat ușurată. Într-o mare de oameni este mai greu să răneşti pe cineva.

Depășind cu mult viteza legală şi făcând permanent slalom printre maşini, am ajuns la sediul mare şi impunător al companiei în care lucram. Mihai este director regional de vânzări, iar eu proiectant. Birourile noastre erau separate. Biroul lui era la etajul patru, în clădirea albă a administrației, pe când eu îmi desfășuram activitatea în corpul separat al proiectanților.

Parcă maşina într-un colț, ferită oarecum de ochii indiscreți ai colegilor. Își studie fața obosită şi nebărbierită în lunetă și-și aranjă cât de cât părul trecându-și degetele prin el. Fuga, noaptea nedormită, poveștile ciudate, toate îşi lăsaseră amprenta în privire, în colțurile gurii lăsate, pe obrazul palid, pe hainele mototolite şi îmbâcsite de praf. Coborî din maşină şi cu mişcări rapide scutură pantalonii și geaca. Privi câteva minute bucata ruptă din pantalon, în dreptul genunchiului drept.

- Am în torpedo, mi se adresă, o rolă de scotch. Dă-mi-o te rog.

Spiritul practic, una din calitățile pe care le admirasem la el, îl determină să rupă o bucată din scotch-ul transparent şi să lipească marginile bucății rupte din material de partea intactă. În felul acesta totul părea aproape în regulă mizând pe impresia de normalitate pe care trebuia s-o creeze

paznicilor. Trebuia sa evite suspiciunea lor, care ar fi atras alte probleme.

Mi-am ținut răsuflarea când a intrat în clădire, încleștând pumnii nervoasă. Verificam limbile ceasului din minut în minut şi nu-mi venea să cred cât de greu poate trece timpul. Secundele deveniseră minute, minutele deveniseră ore, iar orele... eternități. Iar faptul că parcarea începea să se umple de maşini însemna o grijă în plus. Colegii veneau şi mi-aş fi dorit foarte mult să nu ne vadă.

Într-un târziu apăru şi Mihai cu geanta pe umăr şi o sacoşă în mână. A aşezat geanta şi sacoşa pe bancheta din spate şi s-a urcat lângă mine. A pornit încet, zâmbind forțat unor cunoștințe care se uitau mirate la noi că plecăm când toată lumea venea.

- Sun-o pe Crina să ne întâlnim la popasul "Trei Brazi" de la ieşirea din oraş, îmi ceru Mihai.

Mi-a răspuns imediat ce am apelat-o, iar indicațiile au fost scurte. Nu doream să folosesc prea mult mobilul.

- În sacoşă am adus un termos cu cafea. Desfă-l şi dă-mi o cană de cafea. Încep să simt oboseala.

Ce prevăzător. Am desfăcut sacoşa şi în interior am găsit un pulover şi o pereche de pantaloni, un pachet de sandvişuri şi încărcătoarele de la mobil şi laptop.

Popasul Trei Brazi te întâmpina la intrarea în oraş pe drumul principal, cu o clădire maro, cu terase din lemn şi multe flori.

Am oprit maşina în parcarea goală şi am intrat în local. O chelneriță tânără şi somnoroasă ne privi mirată, nefiind obişnuită cu clienți la ore matinale. Ne-am aşezat la masa de lângă fereastră, pentru a putea supraveghea parcarea.

- Ce să vă aduc? întrebă ea suspicioasă.

- Un ceai cu pâine prăjită, am spus. Mihai ce vrei ?

- La fel şi eu.

După plecarea ei a scos laptopul şi l-a aşezat pe masă.

- Avem energie cam pentru o jumătate de oră. Poți să începi să cauți.

- OK.

L-am tras în fața mea şi am intrat pe net. Am început cu Google. O multitudine de legende pe această temă au început să curgă în fața mea. M-a apucat disperarea. Aşa de multe! Nu aveam timp să le parcurg pe toate, trebuia să găsesc o modalitate de a separa legenda mea de alte legende.

Am încercat cuvintele cheie: Hindus lumi paralele. S-a făcut o filtrare dar nu suficientă. Din nou prea multe. Am decis că era timpul să mă bazez doar pe noroc. Într-o ordine aleatoare, am început să deschid site-uri. Unul prezenta poveştile incaşilor şi călătoriile lor între două lumi având ca bază de pornire piramidele. Un alt site mă purtă în Egipt şi îmi vorbi de Tutankamon. Am găsit şi un site românesc al clubului celor care vor în altă lume, lumea paralelă.

Începeam să fiu dezamăgită şi furioasă.

- Vine Crina, mă anunța Mihai. Nici n-am sesizat că pe masă era ceaiul şi pâinea prăjită. Mihai deja consumase porția lui.

Privind pe geam, am văzut-o pe Crina cum urcă hotărâtă treptele de la intrare şi într-o secundă era pe scaun în fața mea.

- Spune-mi ce face Ioana, am cerut dintr-o răsuflare.

- E o fată minunată. A făcut tot ce i-am cerut fără să comenteze. Încă mai este la mine acasă. Stă cu Cristi care încearcă s-o descoasă deşi i-am spus de câteva ori că ea habar nu are ce se întâmplă. Apropo, ce se întâmplă?

- Când vine tata să o ia? interveni Mihai ignorându-i întrebarea.

- În jur de ora opt.

Ne privea pe amândoi cu ochii mici, încercând să ne citească fețele chinuite după o noapte de nesomn.

- Mi-ai pregătit geanta cu lucruri? am întrebat încet.

Crina dădu din cap afirmativ.

- Este în portbagaj.

- Nici nu ştii cât îți sunt de datoare…am început, dar printr-un semn scurt din mană mă opri.

- Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat ? Parcă aş fi într-un film american de acțiune, cu spioni şi urmăriri…

Am zâmbit amar. Habar n-avea câtă dreptate era în cuvintele ei.

- E mai bine să nu ştii, ca să fii în siguranță. Uite ce i-am făcut lui Mihai, i-am distrus viața…Practic am distrus viața familiei mele.

Crina mă privea de parcă îmi pierdusem mințile.

- Când o să vă mai văd, dar citind ceva în ochii lui Mihai, adăugă, când o să te mai văd?

- Nu ştiu. Nu depinde de mine. Te rog însă, dacă se iveşte ocazia să-i spui Ioanei că o iubesc mult şi am îndepărtat-o ca s-o protejez.

Mi-am muşcat buzele ca să opresc tăvălugul lacrimilor ce stăteau să izbucnească.

- Hai să mergem, spuse Mihai. Îți mulțumim Crina pentru ajutor, dar ar fi bine să pleci cât mai repede. Acum compania noastră îți poate face rău.

A plecat să achite consumația iar eu am început să strâng de pe masă. Laptopul era deja în geanta de la spatele meu şi m-am repezit s-o îmbrățişez pe Crina.

- Eşti o prietenă bună, am spus. Te iubesc mult.

- Diana mă sperii. Parcă îți iei la revedere, şopti la urechea mea.

Am transferat geanta mică de voiaj şi rucsacul din portbagajul maşinii ei în al nostru, după care am mai îmbrăţişat-o odată.

- Am ceva să îţi dau, spuse ea.

Scoase din geantă un plic mov, culoare mai puţin obişnuită pentru corespondenţă şi mi-l întinse.

- Era la voi în cutia poştală. Am zis că trebuie să-l iau.

Am părăsit-o tăcută lângă maşină, privindu-ne întrebătoare. Am preferat să nu întorc capul, ca un exerciţiu pregătitor al faptului că urma să-mi părăsesc toţi cunoscuţii. Însă pentru durere nu eram pregătită.

Mihai acceleră poate puţin mai repede decât ar fi trebuit. Am simţit sticluţa din buzunar cum se lipeşte de corpul meu şi pentru câteva secunde am avut senzaţia că s-a spart. Bineînţeles că nu. Am strâns-o uşor în palmă simţindu-mă mai legată de ea mai mult ca niciodată.

Priveam micul pătrat mov, plicul ciudat din cutia noastră poştală, dar nu-mi spunea nimic. Corespondenţa sosită în timpul nopţii, îl făcea şi mai misterios. Venise pe alte căi decât cele normale? Avea într-un colţ adresa noastră cu nişte litere şi cifre scrise de mână cursiv şi elegant. Un scris extrem de ordonat. Dar spaţiul rezervat expeditorului era gol. Am rupt hârtia şi am scos din interior două coli albe, cu scrisul uniform dar lipsit de personalitate a unei maşini şi cu un antet mov în coltul din dreapta. Pe antet era o semnătură indescifrabilă şi alături un nume: Emilly Strobe.

Şocul îmi amorţi simţurile, dându-mi impresia că maşina îşi încetineşte fuga, că mişcările devin mai lente, că obiectele din jur se deplasează mai încet. Am început să citesc conţinutul scrisorii cu voce tare.

" Diana,

În primul rând vreau să-mi cer scuze pentru modul nepoliticos în care am terminat discuția noastră. Am făcut-o din cauza panicii şi a fricii. Cred că ți-a lăsat un gust amar. Încă o dată, iartă-mă. După ce o să citeşti, poate o să ai un dram de înțelegere pentru mine şi poate te gândeşti şi la pericolele pe care le reprezintă o asemenea călătorie.

Aşa cum probabil ştii sunt profesor universitar la Universitatea Cambridge din Londra. Specialitatea mea este antropologia şi arheologia civilizațiilor vechi, înainte de Cristos. Acum doi ani, împreună cu un coleg, Adam Smith, am întreprins o călătorie pe Amazon, cu intenția de a studia istoria triburilor rămase până în zilele noastre şi legătura lor cu lumea veche. Am aprofundat unele elemente considerate de omul modern drept mitice.

Tribul Haf, un trib foarte vechi, cu adânci legături în începuturile civilizației umane, are o serie de povești uimitoare despre oamenii veniți din alte lumi, oameni care i-au învățat să mânuiască focul, să tămăduiască o serie de boli şi le-au facilitat călătoriile în lumea lor. Totul părea de o fantasmă copleşitoare până într-o seară când eu și colegul meu am fost martorii unui eveniment ciudat. Ne aflam în mijlocul junglei, lângă trei focuri mari înconjurați de membrii tribului, când cel mai bătrân om al tribului a intrat în transă. L-am mai văzut într-o asemenea stare, însă înainte consuma un lichid dintr-o ploscă mare şi neagră. Acum nu băuse nimic. Corpul lui era cu noi numai ca prezență fizică, pentru că mintea-i era în altă parte. Ochii îi erau sticloşi, nemişcați, iar corpul o statuie în poziția unui Budda antic.

După câteva minute în spatele lui se materializă, umbra neagră a unui corp uman. Apropiindu-se, am văzut un bărbat cu tenul măsliniu, învelit cu pelerină neagră, cu părul lung strâns într-o coadă simplă şi cu trăsături aspre.

Fața lui avea duritatea unei statui sculptate în piatră şi mi-a creat impresia unei ființe imateriale, extraterestre. Se roti de câteva ori privindu-ne pe fiecare, iar eu am avut senzația că ne sfredelea gândurile în căutarea celui mai ascuns secret. Sentimentul de goliciune în fața lui era tulburător. Puse un săculeț mic jos în fața bărbatului în transă, şi-i şopti ceva la ureche. Mă ardea să ştiu ce-i spune, ca o curiozitate bolnavă. Am vrut să mă apropii de ei dar am realizat că nu mă puteam mişca. Probabil intenția mea, chiar şi numai gândită, a fost interceptată de straniul vizitator, căci s-a întors brusc şi s-a uitat la mine. Ochii îi erau negri ca smoala, irisul fiind înconjurat de cerculeţe strălucitoare asemeni flăcărilor. Întuneric şi lumină, o combinație stranie şi înfiorătoare. Probabil a găsit ce căuta, căci l-am văzut zâmbind după care a întors capul şi m-a ignorat. I-a mai şoptit ceva la ureche omului în transă, apoi s-a evaporat lăsând în urmă dâra unui fum negru.

Când am putut să ne mişcăm cu toții, săculeţul dispăruse. Am întrebat unde era şi mi s-a spus că a fost luat de Lapos, omul bătrân care fusese în transă. În acea noapte am bătut la uşa cortului lui cerându-i să-i vorbesc. Nu m-a primit. Am vrut să-i vorbesc a doua zi dar nu l-am găsit. Nimeni nu ştia unde plecase. Adam începuse să discute cu băştinaşii despre ce văzuse noaptea trecută. A aflat că omul cu pelerină mai fusese la ei, venea din altă lume şi întotdeauna comunica numai cu Lapos. Lapos, omul pentru care băştinaşii aveau un respect imens, înțelepciunea lui conducându-i şi îndrumându-i de-a lungul sutelor de ani. Da, am scris corect: sute de ani, căci Lapos avea în jur de 400 de ani. "

Pauza era şi pe hârtie, rândurile goale intuind nevoia de a-mi trage sufletul, de a respira după o asemenea descoperire. L-am privit pe Mihai, chipul fiindu-i încordat,

oarecum concentrat asupra şofatului. Nu părea să aibă nimic de comentat aşa că am continuat

"Media de vârstă a celor din trib depăşea trei sute de ani. Aveau aceeaşi tinereţe şi vitalitate de fiecare dată când i-am vizitat şi nu au fost niciodată bolnavi. Îţi dai seama ce plajă de studiu am avut acolo... păcat că s-a terminat atât de repede. Dar revin la povestea care te interesează pe tine. Lapos s-a întors în aceeaşi zi, seara târziu, dar a refuzat să ne primească. Abia în ziua următoare pe înserat am reuşit să discutăm cu el. Iar în acea seară, ne-a spus o poveste stranie. În lumea noastră exista o persoană, o femeie, a cărei misiune este să realizeze legătura între lumea vizitatorului misterios şi lumea noastră. Informaţie transmisă lui de personajul misterios, Gallo. Femeia va ajunge în lumea lor prin vis şi particularitatea constă în faptul că va întineri. Energia cosmică care o ajută să se deplaseze în lumea misterioasă, determină şi procesul de întinerire, tocmai pentru a facilita unirea lor. E asemeni unei poveşti de dragoste între două fiinţe din lumi diferite. Un Romeo şi o Julieta a căror lumi se opun cu toată puterea întâlnirii dintre cei doi. Două mari familii pe picior de război din timpuri memorabile. Femeia aceasta trebuie să moară. Ea este motorul declanşator al unificării, ea deţine secretul. Iar unificarea va crea un haos general în ambele lumi. Lumea bărbatului trebuie protejată, pentru că este specială, pentru că reprezintă steluţa din vârful evoluţiei umane, pentru că aparţine viitorului. Nimic şi nimeni nu trebuie să tulbure ordinea de acum, dreaptă şi corectă, după părerea lor. Această femeie este întruchiparea răului în forma cea mai diabolică şi trebuie oprită. Dragostea ei pentru bărbatul din lumea lor este falsă, este o minciună care o ajută să pătrundă acolo. Gallo a venit cu un mesaj pentru Grupul celor 7 spirite, mesaj pe care el l-a

dus. N-a vrut sub nici o formă să spună ce este Grupul celor 7 spirite şi nici care este exact mesajul pe care l-a transmis.

Asta a fost povestea şi din cele spuse de tine, Diana, tu eşti femeia care intră în lumea lor. Eu nu te judec, dar m-am speriat şi crede-mă ameninţările nu au fost făcute în glumă. Reîntorşi în Anglia am făcut cercetări şi am descoperit o legendă hindusă care mi-a lămurit multe întrebări. Nu pot decât să-ţi indic unde s-o găseşti. Pe net în Biblioteca din Alexandria (Egipt) scrie în căsuţa de căutare doar cuvintele thorus orbis. Te avertizez însă să fii pregătită pentru…

Indiferent de decizia pe care o vei lua îţi urez baftă şi poate ne vom vedea cândva, dacă o să alegi calea umană….
Noroc,
Emilly Strobe

PS: Grupul celor 7 Spirite este o organizaţie de tip masonic, formata din 7 oameni foarte puternici, foarte bogaţi, din diferite părţi ale globului pământesc. Sunt acei oameni peste care timpul nu pare să fi trecut deloc, care au rămas mereu la aceeaşi vârstă. Apar foarte rar în public, dar deţin averi colosale. În organizarea lor există o ierarhie care întruchipează cele 7 spirite. Primul nivel, Spiritul pământului, urmat de spiritul luminii, al întunericului, al apei, al focului, aerului şi ultimul şi cel mai puternic, Spiritul universului."

Deja eram la zeci de kilometri de oraşul şi casa noastră, când am strâns hârtiile şi le-am pus înapoi în plicul mov pe care l-am aruncat pe bancheta din spate a maşinii.
După un moment destul de lung de tăcere, Mihai vorbi primul.

- E o tâmpenie. Pot să zică orice dar că eşti diabolică mi se pare exagerat.

- Mersi, am zâmbit. Nu mă gândeam însă la modul în care mă caracterizau. Mintea mea zbura la Ral şi la faptul că sticluța lui părea că îmi arde buzunarele. Eram din ce în ce mai convinsă că lichidul, de fapt existența acestuia constituia unul dintre marile secrete ale acelei lumi. Un secret la care aveau acces numai cei din Grup, de care depindea viața şi prosperitatea lor. Darul lui Ral, abilitatea lui de a produce substanța care vindecă orice, constituia o minune interzisă oamenilor obişnuiți din lumea noastră. Falimentul industriei farmaceutice reprezintă unul dintre colapsurile ce trebuie evitate cu orice preț. Oare cum ar fi arătat lumea şi care ar fi fost averile magnaților din industria farmaceutică? Lumea noastră fără companii farmaceutice care să producă medicamente pe bandă rulantă pentru fel de fel de boli mai mult sau mai puțin închipuite? Oare care ar fi viitorul omenirii din această lume, cu un unic antidot împotriva bătrâneții şi împotriva tuturor bolilor, cu oameni tineri şi viguroşi permanent? Dar dacă acest miracol pătrunde pe mâna cui nu trebuie? Îi privezi pe cei care au nevoie, de frica celor răi şi care pot deforma realitatea? Care era alegerea corectă?

Pentru o fracțiune de secundă m-a fulgerat un gând. Şi dacă aveau dreptate să ascundă acest lucru oamenilor? Aşa cum spusese şi mama lui Ral, noi avem o altă constituție spirituală, morală: suntem răi, hidoşi în gândire şi în simțiri. Fizic ne asemănăm întru totul, dar legile care stau la baza orânduirii societăți, au alte criterii şi nu poate nimeni garanta că oamenii din lumea mea, ar folosi tinerețea veşnică (sau aproape veşnică) numai în scopuri nobile, pașnice, uitând de latura monstruoasă care se naşte odată cu puterea şi senzația de invincibilitate. Este corect să laşi liberul arbitru să decidă?

Deja obosisem. Ciudat era faptul că găseam un sâmbure de adevăr în explicațiile fiecăruia. Oamenii aveau dreptul să știe, dar cu ce preț? Oare prețul plătit, distrugerea unei alte lumi, nu era prea mare?

Era a doua zi din cele acordate " cu generozitate " de Grupul celor 7 și aveam senzația că am ajuns într-un impas. Un impas nu datorat conștiinței, ci datorat temerilor care-și făceau loc în mintea mea. Spuneau că sunt periculoasă. Că am gânduri ascunse. Cred că nu greșesc dacă spun că sunt momente când aș renunța de bunăvoie, cu bucurie chiar, la acest "moment de glorie ". Faptul că l-am cunoscut pe Ral, că-l iubesc, eram convinsă de asta acum, este un lucru superb, dar de aici până a mă implica într-o conspirație mondială, a celor două lumi, în secrete care depășesc orice închipuire, mi se pare prea mult.

Starea de deprimare care mă cuprindea încet, a fost întreruptă de o manevră bruscă a lui Mihai care opri mașina într-o parcare izolată pe marginea drumului.

- Am înțepenit, vreau să mă întind un pic, îmi explică el motivul popasului. Vrei să conduci tu?

Am înțeles că de fapt nici nu știam unde mergem.

- Unde trebuie să ajungem?

- La Buzău.

- De ce acolo ?

Își sprijini capul în mâini, masându-și ușor tâmplele. Ridică privirea într-un târziu și-mi răspunse.

- Am citit un articol în care se vorbește de zona Bozioru-Fișici-Nucu ca fiind o zonă foarte ciudată, cu dispariții și apariții misterioase. Unii zic că acolo ar fi o poartă de trecere în altă lume.

-Și de ce mergem acolo? am întrebat suspicioasă.

- Nu știu, ridică din umeri. Simt că acolo este ceva care ne poate ajuta.

Am coborât amândoi din maşină, întinzându-ne corpurile amorțite. Mihai şi-a turnat o ceaşcă de cafea din care am băut şi eu jumătate. M-am spălat pe față cu apă de la un izvor ce se afla în apropiere, mi-am pieptănat părul şi am aplicat puțin machiaj pe față mea obosită şi palidă. N-aveam chef de asta, dar eram conştientă că aveam figura unui om bolnav, care nu mai are mult şi pică. Am binecuvântat-o în gând pe Crina că se gândise să-mi pună şi trusa de machiaj în bagaj. Numai o femeie putea face asta. Mihai şi-a schimbat pantalonii, alegând o pereche de raiați negri.

În ciuda vârstei, 45 de ani, avea un corp de invidiat, întreținut prin sport şi drumețiile făcute cu amicii. Uneori aveam impresia că acorda mai multă atenție corpului său decât acordam eu corpului meu. Nu m-a deranjat niciodată. Îmi plăcea să-l privesc, să-l admir şi nu mă ofensau ocheadele pe care le observam la alte femei în preajma cărora se afla. Eram mândră că este al meu. Un sentiment de posesiune şi superioritate.

Şi-a înlocuit cămaşa cu un tricou galben iar peste el a îmbrăcat un hanorac negru. Părea că se pregăteşte de o expediție în munți.

- Conduc eu, am spus, după ce toate bagajele erau aşezate în portbagaj.

- OK. Mă aşez în spate şi s-ar putea să dorm. Cred că mai avem în jur de două-trei ore. Când ne apropiem de Buzau să mă trezeşti. O să conduc eu de acolo pentru că am văzut pe hartă cam pe unde trebuie să mergem.

- Bine.

A setat GPS-ul pe direcția Buzău, pentru a-mi veni mai uşor. Puteam să mă orientez şi pe o hartă obişnuită, dar nu de puține ori încurcasem dreapta cu stânga, aşa că era mai sigur să fiu ghidată electronic.

Când ne-am înscris pe autostradă îl auzeam deja sforăind uşor. Am pus CD-ul meu preferat, cam prea lentă după părerea lui, dar calmantă pentru mine. Muzica de pian sau pentru orchestră, era ultima mea descoperire la capitolul preferinţe muzicale, iar în timpul şofatului mă relaxa suficient încât alte gânduri să dispară lăsând loc numai concentrării necesare conducerii unui autovehicul.

În general eram o şoferiţă bună, dar puţin cam agresivă. Îmi plăcea viteza, senzaţia de dominare a partenerilor de trafic şi de ce nu, avântul şi superioritatea. E adevărat că mă ajuta şi maşina. Nu mă pricepeam la motoare, cai putere, consum, cilindri şi aşa mai departe. Ştiam însă că atunci când apăsam pe pedala de acceleraţie, doream să pot prinde o viteză mare (de obicei peste 130Km/h) şi motorul să toarcă ca un pisoi. Maşinile pe care le depăşeam rămâneau mult în urmă. O... viteza m-a costat câteva amenzi usturătoare, iar odată un poliţist mai zelos a vrut chiar să-mi suspende permisul. Am făcut atunci uz de toate armele feminine inofensive, clipitul mai des, câteva lacrimi în colţul ochilor, glasul tremurat, sfială, teamă...şi am reuşit. Am scăpat numai cu o amendă.

Îmi amintesc că faza l-a amuzat teribil pe Mihai care stătea pe scaun, lângă mine. Iniţial m-am înfuriat că n-a mişcat un deget să mă ajute, să discute ca de la bărbat la bărbat cu poliţistul. Apoi, pentru că am reuşit să scap am devenit încrezută.

- Ha, am spus cu tupeu. Sunt bună.

- Ştiam că aşa se va întâmpla. Nu-ţi poate rezista nimeni.

- Poate nu trebuia să fac atâtea "intervenţii", dacă mă ajutai, am zis cu reproş.

- Credeam că mi-ai zis acum două zile că nu ai întotdeauna nevoie de mine, îmi aminti el sarcastic sfârşitul unei mici dispute.

- Şi? N-am avut dreptate? am întrebat triumfătoare cu ochii sclipind răutăcios.

- Am negat eu vreodată treaba asta?

Acum conduceam aşa cum îmi place mie, sperând ca detectorul de radar să-şi facă treaba şi să mă prevină la timp de apariția unui radar sau a vreunei patrule de poliție.

Mă ghida GPS-ul şi nu eram prea atentă la localitățile prin care treceam. Unele mai mari, altele mai mici, unele aglomerate, altele cu oameni şi trafic redus. Când plecam în concedii cu Mihai şi Ioana îmi plăcea să privesc în jur, să observ şi să studiez, chiar de la viteza de rulare a maşinii, oamenii, casele, alte maşini, orașele prin care treceam. Am un simt de observație destul de fin şi rar îmi scapă ceva. Arhitectura ciudată: maşina ca parte din designul unui perete, creându-ți senzația că s-a izbit de casă, a perforat peretele şi a rămas blocată între cărămizi, sau blocul în formă de spirală, sau, probabil inspirat din aceeaşi idee, motocicleta înzidită într-un perete a unei case. Ioana, de vreo doi ani încerca să țină pasul cu mine, chiar să mă întreacă dar eu aveam în spate ani de experiență, iar ea era abia la început.

Mă căsătorisem cu Mihai când eram foarte tânără. Un lucru mai puțin obişnuit, mai ales în mediul din care proveneam. Tinerele se măritau până în 20 de ani la țară, în sate. Dacă treceau de 20 de ani erau considerate bătrâne şi rar mai găseau pe cineva. Eu locuiam în oraş, un oraş destul de mare, părinții mei erau intelectuali şi puneau asupra mea o serie de presiuni gen facultate, carieră. În nici un caz căsătorie, familie, copii. Într-un fel am acceptat tacit modul lor de a privi lucrurile, până l-am întâlnit pe Mihai.

L-am cunoscut la un spectacol, fiind unul dintre prietenii organizatorului. O seară de muzică clasică prezentată de un grup de studenți de la Conservatorul din Bucureşti. L-am văzut atunci şi-mi amintesc şi acum cum inima mea a luat-o razna. Bineînțeles că nu m-a băgat în seamă, iar ca să-l cunosc a trebuit să apelez la cunoștințele unor cunoștințe. La un an după ce ne-am cunoscut, eu aveam 20 de ani, el 25, am hotărât să ne căsătorim. Spre surprinderea mea, părinții mei au acceptat fără să comenteze. Mă aşteptam să se opună, să pună condiții, să încerce să mă oprească. Am făcut nuntă şi apoi am plecat amândoi la București. Eu ca boboc la Universitate iar el deja în ultimul an de facultate.

Am întrerupt şirul amintirilor căci mi s-a părut că Mihai se mişcă. Se trezise? Am privit în lunetă dar am văzut că el dormea adânc. Atunci de ce mi s-a părut că cineva se mişcă în spate? M-am mai uitat de câteva ori, dar n-am văzut nimic. Probabil auzul îmi juca vreo festă.

Dar sentimentul că nu suntem singuri a reapărut la câteva secunde după ce dispăruse. O prezență stranie părea să fie pe scaunul de lângă mine. Mi s-a făcut frică. Am redus viteza fiind conştientă că nu mă mai puteam concentra la șofat. Și l-am văzut pe Ral lângă mine. Se uita cu ochii mari albaștri şi fața dureros de frumoasă la mine. Mâinile îi erau puse pe genunchi.

- Nu se poate, am gemut.

- Nu vorbi prea tare, l-am auzit șoptind, îl trezeşti pe Mihai.

- Dar cum…?

- Mi-a fost dor de tine. A trecut mult de când nu te-am văzut.

A întins mâna şi mi-a atins degetele încleştate pe volan. A desprins-o uşor şi a pus-o în palma lui. Era răcoroasă şi moale.

- Poți conduce aşa, sau te incomodează?

- Pot, am răspuns încercând să respir normal. Oare de ce la fiecare atingere de-a lui aveam senzația că am uitat cum să respir şi mă topesc?

- Mi-e dor de tine, dar ştiu că trebuie să am răbdare. Vei veni la mine când vei putea.

- E o nebunie ce se întâmplă, am zis eu. Câteodată mă întreb dacă nu este un vis mai lung şi din care odată şi o dată o să mă trezesc.

- Dacă ar fi vis, ai fi în lumea mea, cu mine, spuse el cu tristețe. Este mai greu decât mă aşteptam, continuă. Greu pentru că Mihai te iubeşte şi tu îl iubeşti pe el. E un cerc în care ne învârtim toți trei fără a ne putea opri.

Am tăcut. Dacă pentru el era greu, de ce nu-și imagina cum era pentru mine? Eram practic sfâșiată între două lumi şi două iubiri.

Detectorul de radar a început brusc să pâlpâie, destul de tare ca să-mi dau seama că este ceva grav. O patrulă sau un radar destul de aproape. M-am uitat la Ral care avea un zâmbet chinuit, dar plin de dragoste.

- Ne vedem în curând, am spus. Era clar că orice privire de-a lui mă tulbura iremediabil.

- Te aştept. Şi a dispărut la fel ca de fiecare dată, într-un nor de fum.

După plecarea lui, punând mâna la loc pe volan, am realizat că de data asta mă atinsese în lumea mea. Deci lucrurile evoluau.

Am apăsat pe accelerație, iar detectorul meu bâzâia din ce în ce mai tare. Se pare că făceam exact cum nu trebuie.

În loc să reduc viteza, acceleram. Impulsul de-a fugi, era mai puternic decât cel ce impunea prudență și corectitudine. Am văzut brusc girofarurile pe partea dreaptă şi mi-am dat seama că semnele îmi erau destinate. Detectorul a tăcut la fel de brusc, radarul pierzându-și semnalul fie din cauza distanței fie pentru că a fost închis. Dar din spate, încă la distanță mare, echipajul de poliție mă urma. Jocurile de lumini din oglinzile retrovizoare confirmau ipoteza. N-am oprit la semnal. Asta sigur o să mă coste ceva mai mult decât o amendă. Am văzut indicatorul orașului Buzău şi mi-am amintit de ce-mi spusese Mihai.

- Trezește-te, am spus cu voce tare.

L-am văzut ridicându-se de pe bancheta din spate şi frecându-se la ochi.

- Oprește ca să pot trece eu la volan, spuse încă somnoros dar lucid.

- Nu pot, am zis. N-am oprit la semnele unui echipaj de poliție și acum ne urmărește.

S-a crispat şi l-am auzit scrâșnind din dinți.

- O treabă mai proastă nici nu puteai să faci, îi scăpară cuvintele dure printre dinții încleștați.

În fața noastră însă, se distingeau girofarurile altor maşini. Păreau două maşini de poliție şi erau aşezate aproape perpendicular pe șosea. Într-o fracțiune de secundă am revăzut secvențe dintr-un film american în care polițiștii încercau să oprească un infractor. Chiar că făcusem o mare tâmpenie. De fapt se pare că ele erau la ordinea zilei în ultima vreme.

Am frânat uşor.

- Mihai, ce să fac?

Din nou el trebuia să aibă soluții la toate.

- Încetinește şi dacă te somează să oprești, va trebui să o faci. Vedem atunci cum o scoatem la capăt.

Inima îmi ajunsese la gât şi tare n-aş fi vrut să-i ascult sfatul, dar îmi dădeam seama că asta îmi agrava şi mai mult situaţia. Puteam ajunge la închisoare.

Am redus viteza foarte mult, acul indicatorului de bord apropiindu-se de cifra 20. Erau două maşini de poliţie care ne aşteptau, iar poliţiştii în număr de şase păreau postaţi strategic. Speram să nu aibă şi arme, dar ar fi fost prea frumos. Bineînţeles că aveau şi erau îndreptate spre noi.

Din spate, maşina de poliţie pe care o ignorasem ne ajunsese şi ne escorta.

- Opresc? am strigat disperată.

- Da, am auzit răspunsul lui sec.

Am apăsat pe frână şi maşina s-a oprit la câţiva metri de poliţişti. După câteva minute de ezitare, doi au ieşit după maşini şi au strigat să coborâm cu mâinile ridicate.

Eram speriată dar şi amuzată căci faza semăna foarte mult cu cele din filme. Mihai ieşi primul, apoi, am coborât şi eu lăsând portiera deschisă.

"Fugi", am auzit deodată glasul disperat al lui Ral în mintea mea. Nu-mi venea să cred. Cum să fug? Să risc să fiu împuşcată sau să ajung la închisoare? " Fugi!, repeta glasul. Ai încredere în mine" Iritată de pretenţiile glasului şi de poliţiştii care se apropiau, am întors capul spre dreapta ca să-mi limpezesc gândurile. Atunci am văzut, ascunsă după copaci, maşina de teren pe care o cunoşteam foarte bine. Într-o fracţiune de secundă am înţeles de ce zicea Ral din mintea mea că trebuie să fug. Era o capcană. M-am oprit, apreciind cât de mult mă îndepărtasem de maşină. Eram cam la jumătatea distanţei dintre poliţişti şi maşina noastră. Mihai se opri şi el şi mă privi întrebător. Am înclinat uşor capul spre dreapta, iar el, urmărind privirea mea, înlemni. Cei doi vânători coborâseră din maşină şi se îndreptau spre noi. L-am privit din nou pe

Mihai sperând să înțeleagă din priviri ce urma să fac. M-am rotit cu 180 de grade şi am luat-o la fugă spre maşină. Am auzit polițiștii devenind agitați în urma noastră şi mă aşteptam să aud sau chiar să simt gloanțele şuierând. Dar cineva striga disperat: "Nu trageți!"

Bineînțeles, mi-am zis zâmbind amar, nu-şi puteau permite să piardă prețioasa sticluță care o aveam asupra mea. Eu puteam să mor, mai puțin conta, dar sticluța trebuia să rămână intactă împreună cu conținutul.

Mihai mă urmă în cel mai scurt timp. Ne-am urcat în maşină trântind cu putere portierele în urmă noastră. Mi-am dorit să-l fi lăsat pe Mihai să conducă. Era mai stăpân pe el. Dar nu aveam timp să facem schimb de locuri. Am băgat în marşarier şi am început să merg cu spatele, cu viteză. Maşinile care se apropiau din spate se fereau din calea noastră claxonându-ne insistent. Din față vedeam jeep-ul negru care ne urmărea.

- Pe aici, strigă Mihai la un moment dat. La stânga.

La îndemnul lui, am frânat efectuând un viraj de 180 de grade, după care am accelerat puternic pentru a realiza virajul de 90 de grade care ne-a pus pe traiectoria indicată de Mihai.

În spatele nostru câteva maşini, surprinse de virajul meu, au blocat circulația încercând să evite un carambol. Mașina de teren cu urmăritorii noştri nu avea pe unde să treacă. I-am văzut coborând nervoşi din maşină şi urmărindu-ne cu privirea.

Am accelerat până aproape de 200Km/h. Motorul scânci uşor. Mihai trecu pe scaunul din dreapta mea. Începu să seteze GPS-ul pe Colți. Un nume necunoscut pentru mine.

- Ce-i acolo? l-am întrebat fără să-mi desprind privirea de la drum.

- Chihlimbar, răspunse scurt. O să-l sun pe Teo. Povestea odată că a fost la Colți și s-a cazat în zonă. Poate îmi dă numărul să luăm legătura cu persoana respectivă.

Teo era colegul lui din facultate și unul din partenerii actuali de drumeții. Îmi scanam memoria, încercând să găsesc indicii despre destinația călătoriei noastre și rolul chihlimbarului în aventura mea. Gol imens.

- Salut Teo, l-am auzit vorbind la mobil. Poți vorbi? OK. Îți amintești că ne-ai povestit de excursia ta la Colți? Sunt în zonă și nu prea știu unde să mă cazez. Mă poți ajuta? Da? Stai un pic să-mi notez. Ai dreptate, e cam nepotrivită vremea, dar sper să am noroc. Salutări și Danei. Da, Diana este cu mine, ea conduce acum. Bine. Dau o bere când ne vedem. Mersi. Pa.

A fluturat triumfător hârtiuța pe care scrisese o adresă, în fața mea.

- Când găsești o parcare trage pe dreapta să trec eu la volan, mi-a spus. Urmează o porțiune de drum de munte în lucru și să sperăm că nu ne apucă ploaia. Există pericol de surpare și drumul este greu.

Îmi plăcea să conduc, dar nu în condițiile actuale. Așa că am oprit cât de repede am putut și am făcut schimb de locuri. GPS-ul ne indica că mai aveam două ore de mers până la Colți. Am deschis mobilul și m-am conectat la net.

Am tastat Colți și am așteptat informații. Este un mic sătuc, cu un muzeu și câteva povești fantastice în istoria locală.

Aici se găsește unicul muzeu al chihlimbarului din țară, aici povestesc ziarele de existența cerului azuriu, de poteci și cărări ascunse, de triunghiul Boziorul-Nucu-Fișici, de dispariții misterioase.

La un moment dat am părăsit șoseaua asfaltată și ne-am aventurat pe un drum plin de colb, asemeni unei cărări între

munți. Calea fusese tăiată în roca muntelui dar malurile nu fuseseră asigurate aşa că din când în când în mijlocul drumului întâlneam mormane de bolovani. Priveam în sus cu groază, având senzația că în orice moment se pot prăvăli roci peste noi. Sigur, drumul era nepracticabil pe timp de ploaie, dar peisajul era superb. Deşi totul era acoperit cu praf galben, brazii verzi străjuiau movilele de pământ şi stâncă. Motivul ocolului nostru, abaterea de la drumul principal îl constituia un pod surpat şi aflat în reparație. Am trecut pe sub el, privindu-i pilonii aproape distruşi şi găurile în ceea ce fusese cândva asfalt. Deşi era doar ora 15, nu am întâlnit nici o maşină.

Am ieşit într-un târziu pe şoseaua asfaltată, însă era împânzită de gropi, care mai de care mai adânci, asemeni unor cratere. Și drumul începu să urce. Deja vedeam brazii care mai devreme mi se păruseră departe, apropiindu-se.

Cerul se înseninase deodată, norii gri amenințători, care ne însoțiseră din momentul în care părăsisem oraşul nostru, dispăruseră subit, fără a putea preciza cu exactitate momentul. Înconjurați de munți din toate părțile, am intrat în Colți. Un indicator ce ar fi trebuit să ne atragă atenția, dar care era aproape distrus, ne ură bun venit în localitate şi ne indică faptul că mai aveam 50 m până la muzeu. O clădire galbenă cu acoperiş roşu, asemănător unei şcoli de sat apăru după prima curbă. Clădirea era înconjurată de câțiva brazi înalți. Privirea mi-a fost atrasă de o poartă rustică din lemn, cu o arhitectură puțin cam ciudată pentru această zonă. Îmi amintea de stilul maramureşean al porților ce străjuiau intrarea în curtea gospodarului, în partea se sus, sub boltă, fiind prinsă o inscripție care ne indica că ne aflăm în fața muzeului Colți. În spatele porții începeau să urce trepte de piatră până la clădirea joasă, a cărui prim nivel avea pereții placați cu pietre de râu,

continuându-se pe ultimul nivel cu lemn. Poarta era deschisă semn că muzeul se putea vizita.

Mihai a oprit exact în fața muzeului şi am ezitat puțin să cobor. Zonă necunoscută, oameni necunoscuți şi sentimentul că Mihai îmi ascunde ceva. Inima îmi spunea că lucrurile evoluau într-un mod nu prea plăcut, că aici o să am parte de neliniște şi suferință. De unde avea Mihai informația despre Colți şi misterele acestei zone?

Sprijinindu-mă cu o mână de maşină am rotit privirea, încercând să cuprind peisajul. Case mici, înghesuite, dar înşirate ordonat de-o parte şi de alta a străzii asfaltate.

Peste drum de muzeu, un mic magazin într-o căsuță din lemn, îmi stârni curiozitatea. Un magazin fără panou de prezentare, fără deja binecunoscutele bannere de reclamă, fără o invitație de a intra. Era totuşi un magazin căci prin geamul mic se vedea o tejghea acoperită cu fel de fel de obiecte.

- Să intrăm în muzeu, spuse Mihai. Acolo vom cere mai multe informații.

Ne întâmpină o femeie micuță, oferindu-ne un pliant şi întrebându-ne dacă dorim să vizităm muzeul.

- Da, răspunse Mihai. Dar ne-ați putea ajuta şi cu un loc de cazare?

- Bineînțeles, răspunse ea amabilă. Vizitarea muzeului vă costă 20 de lei. Este zece lei biletul de persoană.
Mihai a achitat, iar ea ne-a invitat să o urmăm.

Aşa am aflat istoria chihlimbarului din zonă, a unicei mine din țară pentru extracția acestei "pietre" ciudate, a compoziției miraculoase păstrată înghețată de-a lungul secolelor, a uneltelor folosite şi a diferitelor bijuterii faimoase ce au încrustate în aur şi argint pietrele strălucitoare.

Deşi eram în criză de timp, deşi dorința de a-l revedea pe Ral începea să devină din ce în ce mai arzătoare, după ultima întâlnire, totuşi am ascultat cuminte şi atentă ceea ce ni se spunea, fascinată că există zone şi poveşti pe care nu le cunosc.

- Vă mulțumim că ați vizitat muzeul nostru, termină ea, iar în legătură cu cazarea cel mai bine ar fi să întrebați la magazinul din față. Fata de acolo, Maria, vă poate da mai multe indicații.

În magazin se vindeau obiecte care aveau mai mult sau mai puțin legătură cu chihlimbarul, dar care aveau legătură cu zodiile, mici şi sofisticate amulete energetice şi pietre prețioase cu puteri miraculoase. Un magazin de suveniruri mai deosebit.

Eram singurii vizitatori în spațiul mic şi înghesuit, dar plin de coliere, lănțişoare, brățări, amulete, pandantive şi alte obiecte care se "pretindeau" a fi aducătoare de noroc în viață, bani şi dragoste. Chihlimbarul original, după spusele vânzătoarei se află expus undeva mai în spate şi diferența sărea imediat în ochi. Diferența de preț bineînțeles.

- Dumneavoastră sunteți Maria Cernat? întrebă Mihai studiind cu un interes brusc exponatele.

- Da. Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia avea în jur de 30 de ani, fața îi era ovală şi încadra un zâmbet profesionist. Părul scurt şi roşcat părea puțin cam dezordonat şi rebel. Era micuță, dar privirea îi era jucăuşă, în gardă să nu scape nici un eveniment important. Şi mai ales părea dispusă să ajute.

- Acum câțiva ani un prieten de al meu a venit în zonă şi dumneavoastră l-ați ajutat să găsească cazare. Puteți face acelaşi lucru şi pentru noi?

Ne privi cu un pic mai mult interes.

- Pentru câte zile?

- Nu ştim exact. Am dori să vizităm împrejurimile, am răspuns eu precaută.

Ochii i se îngustară examinându-ne.

- Luna Martie nu este cea mai potrivită pentru a vizita împrejurimile, accentuă ea.

- Aşa mi-a spus şi Teo, prietenul meu, dar acum avem câteva zile libere şi nu puteam rata ocazia să venim în zonă. Teo mi-a povestit despre drumeţiile fantastice pe care le-a făcut în zonă şi mi-a stârnit interesul.

Nu contenea să ne studieze, puţin cam prea insistent, după părerea mea. Dacă aici oamenii te priveau ciudat când le cereai un loc de cazare, mă întreb cum te priveau dacă iniţiai o discuţie despre dispariţii şi alte mistere.

- O să vorbesc cu cineva să văd dacă vă poate primi, se hotărî femeia într-un târziu. Lăsaţi maşina aici şi vom merge să discutăm. Nu este departe.

Am ieşit din micul magazin, a încuiat uşa şi am urmat-o în linişte. A urcat pe strada asfaltată, după care a părăsit-o pentru a porni pe o alta plină de praf, străjuită de-o parte şi de alta de case mici şi sărăcăcioase. Ne-am oprit în faţa uneia care părea puţin mai elegantă, dar nu se putea compara cu pensiunile în care ne cazasem până acum. Nu-i puteam da două margarete, poate una şi un pic. Ori noi locuisem la cel mai mic nivel, de trei margarete. Era un standard de la care Mihai nu se abătuse niciodată în călătoriile noastre. Nu suntem o familie bogată, cu pretenţii de nababi sau înfumuraţi, dar pentru a te simţi bine, spunea soţul meu, îţi trebuie minimum de confort şi civilizaţie. Ori acest lucru însemna de la trei margarete sau trei stele în sus.

Era o regulă valabilă în călătoriile noastre, mai exact în călătoriile lui cu familia. În drumeţiile cu băieţii, lucrurile se schimbau. Faptul că nu era nici o femeie cu ei nu le impunea anumite standarde. Îi plăcea sălbăticia, dar i se

părea că a duce o femeie acolo, fără condiții minime de igienă şi civilizație, reprezenta o jignire şi o înjosire. Nu am avut niciodată de comentat asupra regulii impuse de el, căci mie chiar nu-mi plăcea să dorm în cort, să gătesc cu lemne adunate din pădure şi să mă spăl în fiecare dimineață cu apă dintr-o sticlă, având grijă să nu o consum pe toată, căci îmi mai trebuia şi mâine.

Or, ceea ce vedeam în fața ochilor acum era o casă aproape sărăcăcioasă, vopsită într-un roz strident, cu o curte mare acoperită de praf galben.

Abia aşteptam reacția lui Mihai. Aproape ardeam de nerăbdare să văd dacă își va încălca propriile principii.

Maria deschise o uşă mică din fier, care scârțâi anunțând proprietarii că au musafiri.

Din casă ieși o femeie mai tânără ca Maria, care ne aruncă o privire fugară.

- Sabina, domnii au nevoie de cazare. Camerele din spate sunt libere ?

N-am înțeles rostul întrebării, căci în afară de noi nu se zărea nici țipenie de turist.

- Da, răspunse scurt. Dacă doriți, vi le arăt.

Ne făcu semn cu mâna să o urmăm.

- Eu mă întorc la magazin, ni se adresă Maria. Ne vedem diseară.

Deja gazda era cu mult înaintea noastră aşa că ne-am grăbit să o ajungem. Am ocolit căsuța roz şi am ajuns în spate. O masă cu 4 scaune, un şezlong şi o umbrelă de soare ne întâmpinară înainte de a intra în casă. Era o mică terasă pavată cu dale pătrate de culoarea teracotei. Ne-am apropiat de o uşă din lemn sculptat încadrată de două geamuri termopan cu ramă din lemn. În interior mirosul aerului proaspăt se combină cu mirosul dulceag de lemn.

- Parchetul este din lemn de fag şi abia l-am montat, explică gazda de ce mirosul lemnului era atât de pregnant. Este un apartament, de care puteți beneficia în întregime, spuse ea. Nu sunt alți turişti, aşa că poate fi tot al dumneavoastră.

Din micul hol în care ne aflam, se zăreau două uşi cu rame din lemn maro închis şi interior din sticlă mată, cu modele superbe, care nu lăsa să se vadă nimic în interior. Într-o cameră era o canapea cu două fotolii, spre surprinderea mea noi şi frumoase de un maro plăcut, o măsuță mică si rotundă din sticlă cu picioare din lemn, iar la perete trona o altă măsuță joasă cu un LCD imens. Un mini birou se afla în colțul opus, iar gazda, ca să mă surprindă şi mai mult spuse:

- Aveți deasupra biroului priză de conexiune pentru internet. Dacă nu aveți laptop şi aveți nevoie de unul vă pot aduce eu.

Deja simțeam gustul amar al înfrângerii. Încă o dată Mihai nu-şi călca regula cazării. Nu urma să am bucuria de a-l vedea refuzând. Era chiar de 4 stele.

În a doua cameră se găsea un pat matrimonial uriaş. Părea că este mai mare şi decât patul nostru de acasă, pe care întotdeauna l-am considerat imens. Un dulap din lemn masiv, o oglindă mare cu o măsuță de toaletă şi un fotoliu, completau mobilierul dormitorului.

Baia se afla la capătul holului, cu apă caldă permanent, cu două cabine de duş, chiuveta şi WC-ul.

- Masa o servim în sala de mese. Se află în fața casei. Dacă aveți vreo dorință specială, țineți regim sau există anumite alimente pe care nu le consumați, îmi spuneți şi vă pregătesc masa cu mâncarea dorită.

Liniștea bruscă care s-a aşternut între noi mi-a dat de înțeles că aştepta să ne hotărâm. Mihai ezita şi nu înțelegeam de ce.

- Maşina unde o parchez? întrebă el.

- O puteți lăsa în curtea minei şi vă garantez că este în siguranță, în plus se află pe asfalt, sau o puteți aduce aici şi o parcăm în curte, dar dacă plouă va fi un pic mai dificil de ieşit.

- Cât costă cazarea? continuă el interogatoriul.

- Câte zile staţi?

- Nu ştim încă, însă dorim să facem excursii în împrejurimi.

- Pentru asta aveți nevoie de cel puțin cinci zile, ne informă ea.

Pe mine era gata să mă bufnească râsul. Cinci zile? Asta era a doua mea zi şi deja se apropia de sfârşit. În nici un caz nu mai aveam la dispoziție cinci zile. Dar acest aspect nu o interesa pe ea.

- Bine. Cinci zile pentru început, hotărî Mihai. Cât costă?

- 1000 lei cazarea şi 500 lei trei mese pe zi, răspunse gazda.

- Acceptăm, deşi nu ştiu dacă vom avea nevoie de trei mese pe zi, bătu Mihai palma cu ea după ce îmi aruncă o scurtă privire. Nu crezi Diana, că maşina ar fi mai bine să rămână în curtea minei?

- Care unde este? am întrebat nedumerită.

- Exact lângă muzeu, răspunse repede femeia. În clădirea galbenă cu acoperiş roşu se află birourile. Galeriile sunt închise de ceva vreme, nu se mai extrage chihlimbar, dar birourile mai sunt folosite.

Şi eu care crezusem că este o şcoală, am râs în sinea mea de confuzia făcută.

Mihai a parcat maşina în faţa clădirii galbene, am luat laptopul şi puţinul bagaj pe care îl aveam şi ne-am întors. Oboseala îşi făcea din ce în ce mai simţită prezenţa. Mergeam asemeni unui robot teleghidat, picioarele deplasându-se în virtutea inerţiei care le cuprindea, o durere cumplită de cap deranjându-mă din ce în ce mai tare, astfel încât şi lumina devenise enervantă.

Mihai a închis uşa noii noastre case şi a dus bagajul în dormitor, aşezându-l pe pat. Eu eram deja în prima cameră, în living, ghemuită în fotoliu, cu ochii închişi.

- Vrei sa dormi ? mă întrebă Mihai privindu-mă.

- Ştii ce înseamnă asta, nu?

Mă chinuiam să ţin ochii deschişi ca să-l pot privi.

- Da, ştiu.

- Aş vrea însă să nu plec. Nu am aflat mare lucru...iar despre legendă....nu am aflat nimic. Mai este cafea în termos?

- Nu. Îi cer gazdei?

- Te rog. Eu o să intru la duş până vine cu cafeaua. Poate mă mai înviorez. Conectează te rog laptopul la net şi scoate din geantă scrisoarea lui Emilly.

- Ok.

În baie, aproape nu mă puteam ţine pe picioare. Aveam senzaţia că apa care cădea de la duş era din ce în ce mai grea. Trecusem prin multe în ultimele zile, dar lucrurile s-au succedat aşa de repede că nu am avut timp să le simt intensitatea. Acum, poate şi datorită oboselii, simţeam că ele devin copleşitoare. Rememoram fragmente din ceea ce se întâmplase, fuga pe munte din calea vânătorilor, apariţiile misterioase ale lui Ral, blocajul poliţiei şi minutul în care aş fi putut fi împuşcată, Mihai care fusese şi el în real pericol cu mine, fragmente care creşteau în intensitate.

Pentru prima dată simțeam pericolul la adevărata lui intensitate şi mi s-a făcut frică. Frică şi frig. Am început să tremur din ce în ce mai tare, încât îmi auzeam dinții clănțănind. Clacam şi simțeam acest lucru. Eram la capătul puterilor, poate chiar la capătul vieții ținând cont că mâine era cea de-a treia zi. Instantaneu am început să plâng, la început uşor apoi din ce în ce mai tare cu sughițuri. Unghiile îmi intrau cu putere în pielea brațelor, lăsând dâre din care curgeau picături roşii, ce se amestecau cu apa şiroind pe corp. Îmi zgâriam pielea fără să simt durere. Durerea mare era în mintea mea, în sufletul şi corpul ce trecuse prin pericole reale.

Uşa cabinei de duş s-a dat brusc la o parte şi m-am prăbuşit. Brațele lui Mihai erau acolo şi m-au prins exact înainte de a cădea pe gresia udă şi rece. Corpul îmi tremura ca scuturat de spasme. M-a ridicat în brațe şi m-a aşezat pe pat. A adunat repede două pături şi mi-a înfăşurat corpul cu ele. Simțeam mâinile lui ca nişte chingi care țineau păturile lipite de corpul meu.

Deja cred că pierdusem contactul cu realitatea, pentru că imaginile se derulau cu încetinitorul. Am deschis gura să-l strig pe Mihai, dar nu am auzit nici un sunet. Nu puteam vorbi. Parcă îmi paralizase gura, buzele nu se puteau mişca, iar ochii înregistrau imaginile sub forma de flash-uri de lumină.

- Mă pierd, aş fi vrut să strig, dar buzele rămâneau încleştate.

Ca prin vis am văzut doi bărbați. Erau lângă patul meu. Am auzit şuieratul care mi-a ieşit pe buze când am vrut să vorbesc. Mihai se chinuia să-mi dea să beau un lichid din care ieşeau aburi.

Dar eu nu puteam să beau. Simțeam că dacă deschid gura o să vomit.

- Ce-i cu ea? am auzit vocea celui de-al doilea bărbat şi am ştiut instantaneu cine este.

Nu am auzit răspunsul pentru că el nu a existat. Mihai era prea preocupat să încerce să mă facă să beau lichidul fierbinte.

- Te rog, spune-mi ca o să fie bine, insistă .

- Mai taci, spuse apăsat şi cu răutate Mihai. Nu-ți dai seama că este aşa din cauza ta? Toate aceste lucruri o distrug. Spui că o iubeşti, dar cum poți să-i faci aşa ceva? O omori cu zile.

Ral nu răspunse. L-am văzut ca prin ceață apropiindu-se de mine pe partea opusă. Aș fi vrut să întind mâna să-l mângâi şi să-l consolez. Fața lui frumoasă nu trebuia să fie încruntată. Mihai nu avea dreptul să-l rănească.

Trecu uşor mâna pe deasupra urmărind conturul imaginar al corpului meu.

- Dă-i două picături din sticluța ei, şopti Ral. O să-i facă bine.

Mihai renunță să mă forțeze să beau lichidul, dar ochii îi deveniră strălucitori. Văzuse efectul lichidului şi ştia că Ral avea dreptate.

- Mă duc să aduc băutura. Să nu pleci, îl avertiză pe Ral. Ar fi cazul ca noi doi să avem o discuție.

Ral aprobă înclinând capul.

Am băut paharul de apă în care erau cele două picături şi tremuratul s-a oprit instantaneu. Simțeam corpul cum începe să se încălzească treptat, imaginile să revină la forma normală. Dar pleoapele nu mă ascultau. Păreau lipite de ochi şi oricât mă forțam nu puteam să le deschid. Singura soluție era să adorm. Dar Ral era aici, eu cu cine ar urma să mă întâlnesc, acolo? Şi ei vor avea o discuție despre mine, dar fără mine? Deşi încercam să mă opun cu tărie, am căzut într-un somn liniştitor.

9. ULTIMA ZI

Când m-am trezit era noapte adâncă. Eram conştientă, îmi mişcam pleoapele şi buzele fără probleme, corpul avea temperatura normală. Dar eram singură în cameră. Se auzeau voci alături şi mă întrebam cât timp dormisem, dacă ei încă aveau de discutat. Îmi aminteam tot ce se întâmplase. Deşi aproape plecasem din această lume, imaginile chinului fizic prin care trecusem se înregistraseră în memorie.

Cei doi bărbaţi pe care îi iubeam se aflau în camera alăturată şi am avut tendinţa de a sări din pat ca să ajung mai repede la ei. Am hotărât totuşi că era mai prudent s-o iau încet.

Ridicându-mă, am realizat că doar păturile îmi acopereau trupul gol. Undeva în această cameră întunecoasă se aflau hainele mele. Dar camera era necunoscută şi am aşteptat pe marginea patului ca ochii mei să se obişnuiască cu întunericul. Am văzut umbra fotoliului şi ceva pe el. Acolo se afla geanta de voiaj. Am deschis fermoarul pe bâjbâite şi am luat o bluză şi o pereche de pantaloni. Trecându-mi mâna prin păr l-am simţit încâlcit. Trebuia să ajung în baie să-l pieptăn. M-am

apropiat de uşă cu intenția de a o deschide, dar vocile clare din camera alăturată, au ajuns până la mine şi m-am oprit. Mihai părea iritat pentru că avea glasul cu o nuanță mai sus decât normal.

- Da, mi-ai explicat, dar asta nu înseamnă că trebuie să accept, spunea el. Nu înțeleg şi poate nici nu vreau sa înțeleg despre toată încrengătura energetică de care vorbeşti. E om şi este aici. S-a născut aici, a crescut aici şi, ce este cel mai important, este a mea. De ce vrei să distrugi tot? Aş vrea să te omor pentru asta.

Cuvintele lui Mihai m-au înghețat. Era furie, durere dar mai era ceva ce nu simțisem până acum. Mihai lupta pentru mine.

- Nu înțeleg de ce o vrei pe ea, nu-i din lumea ta, nu-i ca tine.

Am auzit un oftat şi glasul dulce şi plăcut a lui Ral.

- Sentimentul e mai puternic decât voința mea. Lucrurile la noi se petrec puțin altfel. Noi nu putem simți dragostea pentru o anumită perioadă de timp. Persoana pe care o iubim devine ființă din noi şi nu o putem îndepărta. Devenim dependenți unul de altul. Suntem drogați de mirosul şi prezența celuilalt. Lucru care nu dispare niciodată. Noi nu putem iubi două persoane, sau să iubim o persoană un timp şi apoi să trecem la altă iubire şi altă persoană. Par mai simple lucrurile aşa, dar în fapt necesită mai mult consum fizic şi psihic. Suntem legați printr-un cordon energetic invizibil care nu poate fi distrus. Orice durere fizică sau psihica a persoanei menite să fie suflet pereche este resimțit şi de cel de-al doilea. De asta sunt aici, materializare fizică a celui care sunt în lumea mea.

- Explică-mi ce-i cu substanța din sticluță, ceru Mihai.

- În momentul în care ating pe cineva, pielea mea înregistrează ca o peliculă fotografică elemente din

ADN-ul persoanei. Și nu numai atât: parfumul, sentimentele, trăirile, emoțiile, secretele, toate sunt înregistrate în palma mea. Pe baza acestor informații eu creez esența persoanei respective.

- Esența? repetă Mihai neîncrezător.

- E o glumă de-a noastră. Bineînțeles că este mai mult decât o esență. Este ceva care îl ține în viață și-l menține pur din punct de vedere energetic. E greu de explicat. Nu am intenția de a te ofensa, dar voi nu sunteți încă pregătiți, nu ați ajuns la nivelul necesar de înțelegere mentală pentru a pricepe lucrurile energetice. În lumea mea ne conducem numai pe energie, ea este cea care ne guvernează. Altfel, probabil am fi ca voi.

- Ca noi, cum ?

- Voi lăsați corpul uman să domine, corpul fizic şi nevoile lui sunt cele care guvernează în lumea voastră. La voi spiritualitatea are un nivel empiric.

- Vorbești de religie ?

- Nu. Religia voastră… altă poveste. Când spun spiritualitate mă refer la spiritul liber, la…posibilitatea de a te materializa în altă lume aşa cum fac eu. Un prim pas pe care unii dintre voi îl fac, este meditația, iar unii dintre voi merg un pic mai departe şi reuşesc chiar să se desprindă pentru scurt timp de corpul fizic.

- A… vorbești de yoga ?

Am zâmbit amar. Cui îi explica Ral elemente de spiritualitate. Lui Mihai care era cel mai pragmatic om pe care îl întâlnisem.

- Este una din denumirile pe care le folosiți. Este însă un proces mult mai complex.

- Cum ai cunoscut-o pe Diana, dacă pot să zic aşa? întrebă Mihai ca un tunet.

- Acum doi ani mi-a apărut prima dată în vis. Am ştiut imediat că este cea care îmi era destinată. Am început s-o caut. Timp de un an de zile am călătorit în permanență sperând s-o găsesc. În nici o secundă nu m-am gândit că nu era din lumea mea. O căutam înfrigurat şi cu disperare. Familia privea cu groază cum stăteam o săptămână acasă după care plecam cu lunile. Eram la vârsta la care trebuia să am alte preocupări. 25 de ani în lumea noastră este echivalentul a 45 de ani în lumea voastră deci se presupune că aveam ceva experiență de viață.

- Cât timp trăiți voi? am auzit următoarea întrebare a lui Mihai.

- Destul, ezită Ral să-i dea un răspuns direct. Oricum mai mult decât voi.

- Continuă, ceru soțul meu imperativ.

- Sora mea Bea mă credea cel puțin nebun. Dar continuam cu disperare căutările, până într-o zi, când înaintea plecării într-o altă călătorie, mama a dorit să discute cu mine. Venise în vizită un Dascăl, un fel de sfătuitor al familiilor care se confruntă cu probleme. Devenisem pentru ei O PROBLEMĂ. La început mi-a fost destul de greu să accept ce-mi spunea el. Mama îi povestise de călătoriile mele şi de ceea ce căutam cu disperare. Verdictul a venit ca un cuțit aflat deasupra capului. Fata pe care o căutam nu se află în acestă lume, în lumea mea. Când se crease legătura energetică între noi şi mai ales cum a fost posibil aşa ceva, nu putea spune. Îmi ceru să am răbdare, cu siguranță şi ea mă va căuta şi atunci când planurile noastre energetice se vor alinia pe aceeaşi lungime de undă ne vom întâlni. Dar va fi o poveste de iubire dureroasă, aproape mortală, care va deranja foarte multă lume. Bătăliile nu se vor da, spunea Dascălul, numai la nivel fizic, între oamenii din cele două lumi, ci şi la nivel

energetic. Vor fi mulți și puternici, mai ales cei din lumea mea care vor face tot ce le stă în putere să distrugă legătura dintre câmpurile noastre. Și să știi că este foarte greu să distrugi ceea ce universul a creat. Uneori chiar imposibil.

Nu am mai auzit nimic. Probabil au tăcut, fiecare adâncit în propriile gânduri. Am decis ca era timpul să ies.

- Cât este ceasul? am întrebat din pragul camerei unde se aflau ei.

- Este trei dimineața, îmi răspunsese Mihai. Cum te simți?

- Perfect. Pot să o iau de la capăt. Ral, de ce nu am visat nimic?

- Nu vei visa niciodată nimic dacă vei adormi cu cele două picături, Diana. Treci doar în lumea mea, dar acum în starea în care era corpul fizic...n-a fost cazul.

Stătea în fotoliul aflat în fața celui în care se afla soțul meu. De fiecare dată când mă privea aveam senzația că voi împietri hipnotizată. Omul acesta perfect, frumos și impunător, dintr-o lume perfectă mă aşteptase pe mine? Eu, un simplu muritor dintr-o lume controversată și ciudată? Un nod mi se puse în gât simțindu-mă ca un pește pe uscat care abia mai respira.

Mihai părea stingher. Am perceput sentimentul într-o secundă, dar nu mă puteam controla. Oare Ral era într-adevăr un drog pentru mine? Dacă da, era un drog sănătos? Dar există un drog sănătos?

M-am urnit cu greu, știind că trebuie să pun capăt contemplării pentru a nu-l răni și mai tare pe Mihai. Am intrat în baie și m-am spălat pe dinți și pe față. Arătam odihnită și parcă mai tânără. Oare soluția din sticluță avea și efect de întinerire? Soluția tinereții fără bătrânețe…asta da descoperire.

A durat ceva până am reuşit să-mi descâlcesc părul şi să-l prind într-un mic coc la spate. Acum, la lumină puteam să-mi studiez şi îmbrăcămintea. Nimerisem pantalonii negrii de velur şi bluza din lână albă cu mâneci evazate, destul de lungă încât să-mi acopere genunchii.

Când am ieşit din baie, Ral nu mai era în cameră. M-a inundat un val de tristeţe căci aş fi vrut să-l mai văd. Mihai conectase laptopul la internet şi naviga.

Stomacul meu îşi cerea drepturile. Singura masa de ieri fusese compusă doar din pâine prăjită, ceai şi bineînţeles multă, prea multă cafea. Am văzut într-un colţ pe birou o tavă acoperită cu un prosop.

Urmărindu-mi privirea, Mihai spuse:

- Gazda ți-a lăsat puțină friptură, un pahar de vin roşu şi o salată de roşii cu castraveți. Maria, vânzătoarea de la magazin, a venit de câteva ori să vadă cum te simți.

- Frumos din partea ei.

Friptura de viţel avea un gust plăcut, iar salata mă răcori. Vinul roşu îmi trezi parcă toate simțurile.

- La ora cinci plecăm pe munte. E deja 4, spuse Mihai. Am aranjat să facem o excursie în zona Bozioru. Maria mi-a povestit nişte chestii fantastice despre acea zonă.

- Şi are legătură cu noi?

- S-ar putea. Oricum se întâmplă lucruri ciudate acolo. Cât despre legenda hindusă... n-am putut să accesez biblioteca din Alexandria. Nu poți intra decât dacă ai cont şi eşti membru permanent.

- Are căsuță de căutare?

- Da.

- Încearcă să tastezi direct thorus orbis.

- Încarcă, mă anunță el după ce introduse cuvintele în căsuța de căutare.

M-am dus în spatele lui având în mână paharul de vin roşu încă plin pe jumătate.

Pe monitorul laptopului a apărut imaginea unei încăperi de bibliotecă, cu multe rafturi înalte. Am înțeles că ne aflăm într-un tur virtual prin acea bibliotecă.

"Introduceți numele sau autorul", apăru mesajul într-o casetă aflată în colțul monitorului. Mihai ridică privirea şi se uită la mine întrebător. Am sorbit şi restul de vin din pahar dintr-o înghițitură.

- Te rog, lasă-mă pe mine.

M-am aşezat în locul lui pe scaun, trecându-mi uşor fără să ating degetele peste tastatură. Apoi am scris: lumi paralele. A început un tur virtual prin bibliotecă, printre rafturile mari şi pline de cărți. Mișcarea era lentă şi din când în când puteam vedea cotoarele cărților pe lângă care treceam, dar nu puteam citi titlurile. Ne-am oprit în dreptul unui raft masiv, plin pe jumătate cu cărți vechi, mari, cu coperți închise la culoare, restul fiind ocupat cu pergamente. Păreau atât de vechi, încât dacă le-aş fi atins în mod real, probabil s-ar fi spulberat. A apărut o altă casetă. "Introduceți denumirea cărții, autorul sau date despre subiect". Am făcut o mică pauză încercând să-mi aduc aminte cum spusese Ral că se numeşte lumea lor. Dar se pare că pauza a fost suficient de lungă, căci un mesaj de avertizare apăru pe monitor. "Nu vă puteți afla în inactivitate în bibliotecă, mai mult de cinci minute. Dacă depăşiți timpul, accesul va fi suspendat şi blocat pentru următoarele 12 ore". Ce ciudățenie! Am exclamat mirată.

Am scris în căsuța de căutare "Lumea Thetha". După câteva minute, o lupă mică care cerceta cărțile aflate în bibliotecă, s-a oprit la un volum. Am văzut virtual cum este scoasă de pe raft, cum se deschide şi apar două pagini pe

monitor. Am apropiat imaginea, încercând să citesc ce scria. Era în latină şi nu am priceput nimic.

Am simțit cum mă cuprinde deznădejdea. Eram într-un punct mort, am ajuns la o destinație, dar m-am blocat din cauza limbajului? Era absurd. Mihai, aflat în spatele meu, îmi arătă o fereastră apărută în colțul din dreapta monitorului, pe care eu nu o văzusem. Programul mă interoga dacă doresc traducere şi aveam de ales între 10 limbi. Nici nu mă aşteptam să fie limba mea ca opțiune aşa că am căutat imediat engleza. După câteva secunde, textul din cele două pagini a apărut tradus în engleză.

La început mi s-a părut greoi, aproape imposibil de citit, dar... concentrându-mă am înțeles că de fapt era o legendă scrisă în cuvintele vremii, cu foarte mult timp în urmă.

Gazda noastră avea pe birou o mică imprimantă iar Mihai avusese inspirația s-o conecteze la laptop. Nici nu mi-aş fi imaginat că în acest colț ce părea uitat de lume Colți, să am asemenea facilități. Am ales opțiunea de printare, cele două pagini din manuscris apărând în câteva minute pe hârtia A4. Am închis cartea care s-a dus cuminte la locul ei pe raft, imaginea fiind ocupată în prim plan din nou de căsuța de căutare. Mi-a venit ideea să văd dacă nu sunt cumva informații şi despre Gallo sau Grupul celor 7 spirite. O idee inspirată, căci după ce am scris Gallo, am fost dusă într-o altă aripă a bibliotecii virtuale, unde pe rafturile negre, erau grupate alte volume. S-au aşezat în fața mea în prim plan, trei cărți cu coperți verde închis, cu cotoarele aurii de dimensiuni destul de mari. Am apropiat lupa pentru a putea citi titlurile. "La bella Vita Gallo", titlul primei cărți, "Gallo between mith and reality", titlul celui de-al doilea volum, iar ultima carte "The guard of the world Gallo's".

Am fost tentată să le răsfoiesc pe toate, dar am decis să încep cu ultima. Avea un titlu incitant. Am deschis-o la prima pagină şi am ales iar traducerea în engleză, pentru că această carte nici măcar nu știam în ce limbă este scrisă. Nu părea o limbă cunoscută.

Manuscrisul începea cu un scurt istoric.

Aceasta este povestea întemeierii Gărzii de protecție a lumii noastre împotriva celor care vor să o distrugă. Garda a fost creată în anul 4010, anul nostru, de către Ghatis, Ohatis şi Lofus, conducătorii celor trei provincii. Invazia oamenilor din lumea a doua s-a făcut haotic şi a pus în pericol existența noastră. Oamenii sigma, provin din lumea a doua, o lume nesigură, cu creaturi ciudate, asemănătoare nouă, dar energii negative, de culoare roșie.

Deja nu mai puteam citi. Inima îmi bătea atât de tare încât îmi era teamă că-mi va sparge coșul pieptului. Era povestea întemeierii gărzi lui Gallo din lumea lui Ral, pe care o cunoșteam doar succint din cele spuse de mama lui. Îmi tremura mâna pe mouse.

- Vrei să continui eu? mă întrebă Mihai.

- Lasă-mă un pic, am murmurat. Îmi revin imediat.

Asta a presupus să trag de câteva ori adânc aer în piept, să încerc să-mi pun ordine în gânduri şi să hotărăsc să mă uit la cuprins. Nu aveam timp să citesc toată cartea. Pe mine mă interesa doar ceva care să mă ajute în lupta cu Gallo. Alegând cuprinsul din fereastra popup, am început să-l răsfoiesc.

- *Cuvânt înainte*
- *Scurt istoric*
- *Invazia*

- *Apărarea*
- *Urmări*
- *Decizia înființării gărzii*
- *Prima decadă*
- *Primii morți*
- *Necesitatea legii*
- *Legea impenetrabilității*

M-am oprit. Oare era legea care îmi interzicea să vin în lumea lor? Am făcut click pe text şi a apărut capitolul căutat.

Legea a fost propusă de Ghatis, în ziua în care sora sa mai mare Fora, împreună cu alte două femei ce se aflau în pădurea din Latis, au murit ucise şi batjocorite de trei bărbați sigma. Legea interzice oricărui om din lumea a doua să pătrundă în lumea noastră, indiferent că este bărbat, femeie sau copil. Legea se aplică pentru a proteja lumea. Aparatura FOCUS va avea drept scop detectarea încă din fază de intenție, depistarea locului, a timpului în care se va face trecerea. Sub nici o formă intrusul nu trebuie să scape de pedeapsă. Cei care vor avea chiar şi numai intenția de a ajuta intruşii, vor fi la rândul lor pedepsiți prin ardere.

M-am cutremurat. Parcă citeam o poveste de pe vremea inchiziției noastre.

Intrusul va fi dus în camera gri, în cilindrul timpului, unde razele GAMA îi vor arde corpul material, iar undele HEL (High Energetic Level), îi vor dezintegra câmpul energetic. Consecința imediată constă în distrugerea corpului fizic real în lumea sa.

Oare de ce mintea mea a făcut imediat conexiunea cu cilindrul din vis, cu cercul metalic care mă înconjura şi cu Bea, încercând să mă salveze?

Cenuşa radioactivă a intrusului va fi împrăştiată deasupra câmpului Alb, pentru ca puterea pământului să anihileze radioactivitatea. Obiectele cu care intrusul a venit vor fi arse iar cenuşa va fi deasemeni împrăştiată în vânt.

Legea sinistră şi fermă, nu lăsa nici o portiță de scăpare.

Oamenii din lumea noastră care acceptă întovărăşirea cu intruşii, sau concep copii cu aceştia, vor suporta acelaşi tratament ca intruşii. Copiii aparţin ambelor lumi şi posedă o parte din constituția genetică a părintelui din lumea a doua. În urma cercetărilor făcute, ei asimilează mai mult din câmpul energetic al părintelui din lumea a doua şi reprezintă un pericol real. Nu pot fi educați. Nu pot fi constrânşi să respecte legile şi edictele noastre. De aceea ei trebuie distruşi, imediat după naştere.

Oare au făcut această lege numai pentru a se proteja? Era vorba de egoism sau oamenii noştri au făcut mult rău lumii lor?

Am continuat să răsfoiesc cuprinsul, căutând mai multe informații. Mă simțeam oripilată, de parcă aş fi citit o poveste de groază.

- *Organizarea gărzii*
- *Elemente şi schițe tehnice a aparatului IOV*

- Utilizare IOV
- Gallo

M-am oprit asupra numelui cunoscut care-mi dădea fiori pe șira spinării.

Gallo Urbi a preluat conducerea gărzii în anul 3260, anul nostru, la vârsta de 30 de ani.

O pagină întreagă era dedicată pozei lui. Un bărbat înalt, chiar foarte înalt, brunet, cu pielea măslinie, cu o privire asemeni unui cuțit ce te despică în două, stătea rezemat de un perete de sticlă cu brațele încrucișate la piept. Sinceră să fiu m-aș fi așteptat la o poziție mai maiestoasă, gen a unui rege în fața mulțimii, în nici un caz o poziție a unui model care prezintă un costum de haine. Relaxarea corpului spunea ceva, dar limbajul feței transmitea altceva: rigiditatea tenului, privirea aspră, dură chiar, buzele strânse într-o linie perfect dreaptă, nu lăsau nici un dubiu asupra formației militare, cu accente cazone. Purta o pereche de pantaloni kaki, dar nu îi puteam încadra în nici o uniformă militară cunoscută şi o bluză neagră cu gulere mari şi mâneci largi, descheiată la gât. Părul negru îi era tuns foarte scurt. Nu era o frumusețe ieșită din comun, dar cu siguranță nu putea trece neobservat dacă te întâlneai cu el. Părea un pic mai mult din lumea mea decât din a lui.

Gallo Urbi este împreună cu Andreea şi au un băiat pe nume Sami, în vârstă de 15 ani. Locuiesc în Brita, provincia a treia.

Este împreună cu…? Cuvântul mi-a sărit imediat în ochi. Ce însemnă asta în lumea lor? Căsătorie sau pur şi

simplu convieţuire? Trebuia neapărat să-l întreb pe Ral cu prima ocazie. Un sforăit uşor mi-a distras atenţia pentru câteva secunde. Mihai adormise în fotoliul în care stătuse Ral. Poate erau lucruri pe care el nu trebuia să le ştie. Lumea aceea era a mea, nu şi a lui.

Aici se opreau informaţiile private despre Gallo, singura şansă de a găsi alte informaţii fiind să caut mai departe în cuprins.

- *Schimbarea organizării Gallo*
- *Gallo şi edictele sale*
- *Legenda cristalului auriu*.

Cuvântul legendă aprinse nişte beculeţe în mintea mea...

Această legendă provine din timpul de dinaintea separării celor două lumi. Din dorinţa de a delimita clar binele de rău, de a da o şansă omenirii de a se dezvolta în direcţia corectă, Sfatul zeilor bătrâni a hotărât să împartă lumea lor în două şi să le separe printr-un câmp energetic puternic. Cele două lumi sunt paralele, fiecare construindu-şi propria identitate.
Câmpul energetic ce separă cele două lumi, făcându-le invizibile una faţă de cealaltă, nu poate fi pătruns decât prin anumite metode...

Şi am citit o serie de cuvinte care nu aveau nici un sens pentru mine, dar unul dintre ele am bănuit că defineşte visul, mijlocul prin care ajunsesem eu acolo.

Totuşi, pentru a le da o şansă şi oamenilor din lumea a doua, lumea celor răi, neîncrezători, egoişti şi înfumuraţi, de a ajunge să cunoască lumea adevărată, de a putea

călători în aceasta lume, sfatul zeilor bătrâni a adăugat la câmpul energetic o a patra dimensiune, inactivă, care permite celor din lumea a doua să călătorească în lumea adevărată şi înapoi. Această a 4-a dimensiune este foarte bine conturată cu elemente stricte de control energetic şi prin ea nu vor putea trece decât acei oameni sigma care au ajuns la un nivel spiritual şi energetic foarte avansat.

Oare ce înțelegeau ei prin nivel spiritual și energetic foarte avansat ?

Cei care vor încerca să treacă prin această barieră energetică şi nu sunt pregătiți, vor muri. Bariera va fi inactivă timp de ***2000*** *de ani, până în momentul în care energia unui bărbat din lumea adevărată va intra în rezonanță cu energia unei femei din lumea a doua. Legătura energetică creată va fi atât de puternică încât trecerea lor dintr-o lume în alta se va face cu uşurință. Femeia va aduce cristalul auriu în lumea adevărată din lumea a doua, a cărui nivel molecular şi vibrații energetice vor rezona cu energia din a 4-a dimensiune activând-o. Activarea va avea drept consecință deschiderea porților pentru călătorii şi dintr-o parte şi din alta.*

Am recitit aceste fragmente de mai multe ori. Receptam informațiile în transă, amețită şi înfricoşată de ideea că eu eram acea femeie, că eu trebuia să duc un cristal despre care habar nu aveam cum arată, că eu practic aveam să schimb lumea în care trăiam. Şi cu mine ce avea să se întâmple? Dar cu Ral, cu familia mea ce se va întâmpla? Adică eu eram responsabilă de sfârşitul lumii? A lumii pe care o ştiam? Era o povară prea mare pe care simțeam că nu pot s-o duc. Am început să gem punându-mi

capul în palme. Nu am cerut niciodată nimic special. Nu am visat să fiu eroină, să salvez omenirea sau şi mai rău să provoc sfârşitul lumii de care se tot vorbea atât.

Întotdeauna mi-a plăcut să trăiesc în anonimat, să nu fiu deranjată, dar nici să nu deranjez pe nimeni. Simțeam că aș fi vrut sa plâng de furie, mă înțepau ochii dar lacrimile nu veneau. Am întors capul şi l-am privit pe Mihai, fața lui adormită amintindu-mi de Ioana. Gândul la ea readuse cuțitul ce-mi sfredelea stomacul. Fata mea era pregătită pentru toate astea? Mihai era? Eu voi rămâne acolo sau mă voi întoarce?

Capul lui Mihai se sprijinea pe marginea fotoliului și m-am bucurat că măcar somnul părea să-i fie liniștit. Am închis ferestrele deschise pe monitorul laptopului, dar o iconiță asemănătoare unei cărți vechi mi-a atras atenția în colțul din dreapta. Am făcut dublu click pe ea, iar în fața mea a apărut imaginea unei agende maro, model vechi cu o curea de protecție. În colțul din dreapta erau trei butoane. Open, Cancel, New. Am apăsat mai întâi pe New, deschizând o pagină de Word goală. În momentul în care am apăsat butonul Open, agenda s-a deschis, prezentându-mi un calendar în care anumite cifre erau cu culoare roșie, iar altele cu culoare neagră. Am ales la întâmplare, una din cifre 10 (10 Martie 2006) și am citit:

Am decis să reiau "discuția" cu RALU după mai bine de 10 ani. De ce? Deocamdată nu știu, poate voi afla mai târziu.

Astăzi a fost prima zi de muncă la noul meu job din sfera vânzărilor. Ca de obicei, din prima zi este greu să-mi fac o părere, chiar și generală. Așa a fost la toate cele 12 joburi de până acum. Sper că acesta fiind al 13-lea să fie cel mai norocos.

- RALU, ce părere ai?
Voi vedea cum va fi ziua de mâine.
Am spus noapte bună fetelor mele, am pupat-o pe frunte pe Ioana, iar acum mă voi strecura uşurel lângă Diana, încercând să n-o trezesc.
Noapte bună!

11 Martie 2006

Noul meu job pare să fie ceea ce mi-am dorit (se pare că 13 chiar e cu noroc), dar încă nu vreau să trag concluzii pripite. Este doar a doua zi, încă nu s-a întîmplat nimic notabil, aşa că nu are rost să te stresez degeaba.
Noapte bună!

Oare să fie ceea ce cred? Am descoperit jurnalul secret a lui Mihai? Am continuat să citesc, din ce în ce mai curioasă.

12 Martie 2006

Am dat de prima provocare: trebuie să mă obişnuiesc să scriu cu diacritice. Astăzi a trebuit să întocmesc un raport de prezentare pentru un produs în limba română, dar scris cu diacritice. Problema cea mai mare nu este folosirea lui ăîâşţ, ci găsirea semnelor gramaticale precum „.:;'" pentru a nu folosi mereu combinaţia de taste Ctrl-Shift. Am să caut pentru început semnele cele mai uzuale][1234567890+'?*'+? [!"#¤%&/()=?*'/*-;;:_-., Deci, ;=shift+, =shift+@"*
*[!]1!2"3#4¤5%6&7/8(9)0=+?'*ăĂîÎâÂşŞţŢ,;.:-_*
*][1!2"3#4¤5%6&7/8(9)0=+?'*ăĂîÎâÂşŞţŢ,;.:-_ zZyY*
(astea fac viceversa).

Să zicem că ajunge pentru astăzi, mai exersăm şi mâine. Este 23:50, iar mâine plec cu gaşca la pescuit, deşteptarea la ora 03:30.

- RALU, urează-mi „FIR ÎNTINS"!!!

Am derulat apoi cursorul, frunzărind și citind fraze la întâmplare din alte zile ale anului 2006, am trecut apoi în fugă peste calendarul 2007, 2008, 2009, 2010 și 2011 necăjită că nu dispun de timpul necesar ca să citesc însemnările a peste cinci ani, ca să mă opresc la o dată mai aproape de ziua în care mă aflu.

21.02.2012

Astăzi când am ajuns acasă, am discutat ca de obicei cu Diana despre ce s-a întâmplat la serviciu, însă am avut impresia că vorbesc singur. Diana mă asculta şi aproba mecanic tot ce-i spuneam, lucru destul de neobişnuit pentru ea. Am întrebat-o dacă are probleme la serviciu, însă era evident că nu asta era cauza.
Poate ziua de mâine va lămuri dilema.

Deja inima mea s-a oprit. Cum de nu mi-am dat seama că a sesizat schimbarea mea în zilele primelor vise, în zilele în care l-am întâlnit pe Ral? Am aruncat o privire scurtă ca să mă asigur că doarme, cuprinsă iremediabil de jenă, asemeni unui impostor prins asupra faptului. Dar curiozitatea m-a îndemnat să continui.

22.02.2012

Diana începe să mă îngrijoreze din ce în ce mai mult. Astăzi s-a trezit foarte obosită, de parcă nu ar fi dormit toată noaptea. Dacă nu aş fi fost lângă ea, aş fi avut serioase semne de întrebare despre locul unde şi-a

petrecut noaptea. La micul dejun a fost aproape absentă la discuțiile cu Ioana, neimplicându-se în discuție decât după ce eu şi Ioana o întrebam de două ori acelaşi lucru. Ioana chiar m-a întrebat dacă nu ar fi bine să programez o vizită la medicul de familie. O să iau hotărârea mâine, dar înainte o să stau de vorbă cu Diana.

Nodul format subit în gâtul meu mă împiedica să respir. Am înghițit forțat de câteva ori, respirând mai adânc și gândindu-mă că poate nu am reuşit să-mi cunosc soțul prea bine. Ori eu nu sunt un fin observator, ori el reușește să-și ascundă extrem de bine sentimentele. Am deschis următoarea dată din jurnalul lui virtual.

23.02.2012

Am discutat cu Diana, însă a afirmat sus şi tare că nu are nimic, că este o stare trecătoare şi totul va fi ok. Afirmațiile ei însă nu au avut deloc efectul liniştitor pe care-l aşteptam, ci dimpotrivă, m-au făcut să devin şi mai suspicios, mai ales că azi-noapte am trezit-o după cîteva încercări, deoarece începuse să geamă în somn iar dimineață s-a trezit cu părul ud, de parcă abia ieşise din baie. Mă gândesc tot mai serios la programarea unei vizite la medic. Nu-mi place deloc starea ei. Totuşi, sperând că este vorba doar de oboseală mai accentuată, am insistat să-şi ia câteva zile de concediu. Sau poate este doar o simplă răceală?

24.02.2012

Azi la muncă a fost mare agitație. Dorin, dealer-ul nostru cu Skoda a fost prins cu „fofârlica" şi au căzut pe capul meu contractele care le avea de rezolvat. Oricât m-am străduit, nu am reuşit să le termin până la 15:30, aşa

că a trebuit să rămân peste program şi să o anunţ pe Diana că voi întârzia. În drum spre casă am luat-o şi pe Ioana.
Se pare că Dianei i-a prins bine ziua de repaos, căci am găsit-o mai bine dispusă şi parcă mai odihnită. Ioana vrea să meargă in acest weekend la Moll cu Bianca şi Brad. Nu prea am fost de acord, dar până la urmă Ioana m-a lămurit ca Brad este prietenul lui Bianca şi nu al ei, aşa că am acceptat. Trebuie să accept până la urmă că va veni şi vremea când Ioana va avea un prieten. Mâine este week-end, dimineaţă vom face planul de bătaie.

25.02.2012

Prima zi din weekend am petrecut-o până la urmă în familie. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar Ioana a renunţat la ieşirea programată cu Bianca şi Brad, astfel încât am jucat toată ziua Monopoly, jocul ei preferat, în ciuda faptului că afară era o vreme perfectă pentru schiat. Monotonia s-a spart spre seară, când Dorin împreună cu Crina şi Cristi, băiatul lor cu câteva luni mai mare decât Ioana au sunat la uşă. Într-o pauză în care fetele s-au retras la bucătărie, Dorin mi-a explicat că cineva îl „sapă" şi probabil vrea să scape de el. Ştirea m-a luat prin surprindere, neştiind ce sfat să-i dau pe moment, dar l-am asigurat că dacă nu este vinovat, adevărul va ieşi la iveală.

26.02.2012

Ultima zi de weekend am petrecut-o cu Ioana la părinţii mei. Diana a avut ceva de lucrat pentru luni, aşa că a rămas acasă. Când ne-am întors, Diana era în baie. Se pare că iar nu era în „apele" ei, căci in momentul în care i-am povestit ce am făcut la ai mei, nici nu a vrut să asculte, ducându-se direct la culcare. Am stat o clipă pe

gânduri, încercând să-mi dau seama dacă am greşit cu ceva. Nu reuşesc să-mi dau seama, poate mâine mă va lămuri chiar ea. Îi voi spune Ioanei noapte bună, după care mă voi culca şi eu.

27.02.2012

RALU prietene, azi sorții au decis să-mi răspundă la o întrebare pe care mi-am pus-o de multe ori: Există lumi paralele? Surpriză!!! Există!!! Soția mea chiar a găsit unul acolo de care s-a îndrăgostit; are nume asemănător cu al tău: RAL. Cum a mai avut tupeul să-mi ceară să am încredere în ea?

Totuşi, trebuie să fiu sincer şi să recunosc că sunt oarecum mândru că eu am onoarea de a fi iubitul ei din această lume. Este singurul mod sănătos de a lua realitatea în asemenea situație. Şi apoi, trebuie să vedem ce soluții in afară de cea prezisă de acel obraznic aşa-zis arheolog, putem găsi în cele trei zile care i-au fost lăsate Dianei pentru pregătiri.

Lumi Paralele, Cele două şatre, a lui Kalvin şi a lui Gallo, oameni uciși prin metode neconvenționale, amantul soției dintr-o altă lume... ce şi-ar putea dori mai mult un muritor de rând amator de senzații tari? Şi toate astea într-o singură zi. Ştii, singura problemă la care acum nu văd nici o rezolvare este ce se va întâmpla cu Ioana. Nu-mi pasă ce se va întâmpla cu mine sau cu Diana (pe ea probabil o va salva Superman), iar eu voi găsi negreşit o soluție, o rezolvare a ecuației din care face parte şi Ioana.

Cineva spunea „Orice problemă are cel puțin o soluție”, în cazul de față probabil cea prin reducere la absurd în trei zile.

Mi-aș fi dorit să mă simt mai bine acum că am aflat părerea lui Mihai despre ceea ce se întâmplă, despre existența lui Ral, despre dragostea mea pentru el, dar nu era așa. Sarcasmul cuvintelor lui mă dureau îngrozitor, dar am continuat să citesc.

După vizita ciudatului Kalvin, Diana a decis să se sfătuiască cu Ral, iar eu am profitat de singurătate ca să citesc cele două documente din ataşamentul emailului ei şi să caut pe net informații despre lumile paralele. M-a surprins lipsa informațiilor. Doar câteva şi acelea foarte vagi. Sau poate nu am ştiut să caut.

Cel mai mult am citit despre o legendă hindusă, care ciudat, are legătură cu țara mea și misterios are legătură şi cu Colți, o mică localitate din județul Buzău.

Prin ce se deosebește Colți de alte localități? Prin chihlimbar. DEX-ul îl definește astfel CHIHLIMBAR- substanță răşinoasă fosilă, colorată de obicei în galben, întrebuințată la fabricarea obiectelor de podoabă.

Am citit fascinat şi despre misterioasele dispariții de la Bozioru-Fiscici-Nucu, aproape tot de Colți.

Cum documentele din ataşament pomeneau de Colți, singura concluzie palpabilă este că trebuie să existe o legătură între chihlimbar, Colți, dispariții. Deocamdată nu-i spun nimic Dianei, dar...dacă am să pot şi eu s-o însoțesc? Dacă mergând în aceea zonă, voi dispare așa cum au dispărut cei doi Brăileni?

E totul confuz în minte, e greu să iau o decizie, dar ştiu sigur că trebuie să ajungem la Colți.

RALU, zi şi tu ceva, dă-mi un sfat! Aştept părerea ta până adorm!

Am înghițit cu greutate, respirând precipitat căci simțeam valul de furie ce se forma în mine. Mihai mi-a ascuns o serie de lucruri. Mihai a venit la Colți cu un scop.

29.02.2012

Ieri a fost o zi agitată în care printre altele am vizitat și Cabana drumețului, Diana a adormit, așa că profit de situație să mai stăm puțin de vorbă.

Cred că am găsit cea mai bună soluție pentru Ioana. După o discuție scurtă cu tatăl meu în care nu i-am spus decât că Ioana va trebui să stea la ei o perioadă mai mare, am hotărât: Ioana se va muta la ei. Desigur că ai mei au fost surprinşi dar bucuroşi de această inițiativă, însă Ioana nu a primit vestea cu prea mare bucurie. Mi s-a părut cea mai bună soluție, având în vedere rangul de General SRI în rezervă al tatălui meu care sper să fie suficient pentru protejarea fetei.

Eu... voi încerca s-o ajut pe Diana să găsească acel ceva care s-o poată lăsa să plece împreună cu corpul fizic. Ieri am făcut cunoştință cu Superman. Sentimentul de a cunoaşte pe cineva dintr-o lume paralelă a fost destul de tulburător, în ciuda faptului că Diana îmi povestise despre asta.

Apoi, atenționați de amantul paralel am fugit şi am reuşit să scăpăm de câțiva din şatra lui Kalvin. Or fi făcând ei parte din clanul celor şapte spirite, dar sigur nu au bântuit mai mult decât mine aceste locuri. Ăsta a fost de fapt avantajul nostru, altfel probabil că acum ți-aş fi scris din sanatoriul lui Kalvin (desigur dacă mi s-ar fi oferit ocazia). Nu mi-am închipuit niciodată că voi ajunge cu Diana la „cabana drumețului'' în calitate de fugari.

Până voi găsi şi eu o licoare magică, am să iau o porție de energie prin metoda clasică a corpului inert, după care voi

face o călătorie în biblioteca AKASHA. Ultima oară când am apelat la acest procedeu eficient dar deosebit de riscant pentru amatori, am reuşit să rezolv grava problemă de sănătate pe care-a avut-o tatăl meu după ce s-a întors dintr-o misiune din Zambia. Acum trebuie să risc din nou şi să caut o soluție pentru situația în care ne aflăm.
Ralu, veghează-mă să nu adorm şi dacă va trebui, ajută-mă să fiu din nou în pielea mea.

Soțul meu este o adevărată enciclopedie a fenomenelor paranormale și eu habar n-am!

Am continuat citirea jurnalului din ce în ce mai intrigată. Mihai nu pomenise niciodată de cunoașterea unei biblioteci speciale, biblioteca AKASHA, (Înțelepții vorbesc despre existența unui câmp fundamental de energii care cuprinde memoria constantă și eternă a universului. Acesta conservă datele a tot ce s-a produs și petrecut vreodată pe Terra și în întreg cosmosul și este cunoscut sub denumirea de Biblioteca AKASHA (http://marelestatmajoralcartilor.blogspot.com/2009/08/biblioteca-akasha.html)).

01.03.2012

Ralu, mulțumesc că mi-ai vegheat încărcarea de azi-dimineață! Se pare că cele 40 de minute de relaxare totală au fost suficiente să mă remonteze astfel încât să vizitez şi biblioteca. Am găsit multe informații, unele de-a dreptul incredibile, dar în momentul în care am găsit raftul cu informațiile care mă interesau, ceva sau cineva mi-a blocat accesul. Poate o fi fost zgomotul făcut de vulpile din pădurea care ne-a găzduit şi care mi-a întrerupt pentru o fracțiune de secundă călătoria, sau poate vreo pavăză pusă special să blocheze accesul. Oricum, am reuşit să mă

conving încă o dată (de parcă mai era nevoie) că lumile paralele există, dar surpriză, nu două aşa cum am aflat de la Diana, ci şapte. Lumea în care ne-am născut noi este a cincea într-o aşa zisă ierarhie, iar cea a lui "Superman" este a şasea. Fiecare din lumi au istoriile proprii şi sunt îngrădite de anumite limite şi orizonturi care cresc de la o lume la alta. Trecerea dintr-o lume în alta se poate face, dar numai după înălțarea spiritului (momentul morții, când acesta părăseşte corpul fizic) şi după ce echipa trup-suflet îşi va fi îndeplinit misiunea primită in momentul lansării în lumea respectivă. Dacă cele două condiții sunt îndeplinite simultan, primim o nouă misiune în lumea superioară celei pe care am părăsit-o, ni se pune la dispoziție un nou trup, ciclul evoluției ansamblului fiind acelaşi pentru toate cele şapte lumi. Absolvenții celei de-a şaptea lumi devin angajații acestei biblioteci. Eu am fost însă interesat în mod special de modalitatea de a trece trup şi suflet din lumea cinci în lumea şase şi viceversa, adică de a fi un călător între aceste lumi.

Se pare că în această perioadă va trebui să uzez din plin de toate cunoştințele pe care le am în domeniul „aşa-zisului" paranormal. Suntem cazați la Colți, zonă în care tot încerc să ajung de vreo trei ani. Trebuie să profit din plin de ocazia care mi se oferă în acest moment şi să-mi îmbogățesc cultura în domeniul spiritual, dar mai ales să pun în practică teoremele energetice şi în alte locuri decât cele în care m-am născut, crescut, îndrăgostit...

Aşa cum ştii, am fost captivat de tot ceea ce însemna mister, neconvențional, paranormal, şi mai ales de metodele prin care să pot deveni „propriul meu stăpân".
Îmi amintesc şi acum momentul de acum 12 ani când am realizat pentru prima oară că stă in puterea noastră să comunicăm cu universul şi să-i cerem concursul atunci

când cei dragi sunt în pericol. Ştii foarte bine că mă refer la momentul când forțele care ne guvernează mi-au ascultat rugămințile şi au salvat-o pe Ioana de boala pe care a avut-o la doi ani, când medicii nu-i dădeau nici o şansă. Acum va trebui din nou să apelez la ele, „să le vorbesc şi să le iau cu binişorul". Sper să mă asculte şi de această dată şi să găsească soluția cea mai bună pentru rezolvarea situației în care ne aflăm.

Suntem cazați pentru această noapte la doamna Sabina datorită Mariei, cunoştința lui Teo. Este lăudabil cum aceşti oameni au reuşit să creeze condiții de cazare demne de patru stele.

RALU, mulțumesc pentru momentul de inspirație în care mi-ai „şoptit" să nu uit de CD-ul cu muzica mea preferată, chiar îmi este folositor după discuția avută cu RAL. După toate argumentele prezentate de RAL, încă nu sunt convins că plecarea Dianei în lumea lui va rezolva problema. Cred că RAL dă dovadă de egoism şi probabil povestea se va termina rău pentru toată lumea. De fapt nici nu are cum să se termine bine. Trebuie să vedem care din cele două rele este mai puțin rea: Diana să ajungă la „respectabila" bază de tratament a mafiotului Kalvin sau să încerce teoria mult mai optimistă propusă de RAL? Orice raționament corect înseamnă alegerea celei de-a doua variante, oricât de mult mi-ar displace mie. Sigur acum nu se mai pune problema ce îmi place mie şi ce nu, mai ales că dragoste cu sila nu se poate.

Diana a apucat să tragă un pui de somn revigorant şi acum caută soluții pe ultima sută de metri. Dacă vreau ca mâine să pot fi de folos, atunci trebuie să fac o scurtă pauză pentru refacere, deoarece sunt convins că mâine domnul Kalvin va face tot ce-i va sta în putință (şi trebuie

să recunosc că pare destul de potent) să-şi ţină promisiunea făcută acum două zile.

Însemnarea din această ultimă zi se termina cu câteva rânduri indescifrabile. M-am chinuit să înţeleg ceva, măcar să fac asocieri, dar am renunţat enervată. Nu păreau nici măcar scrise într-o limbă cunoscută. Alte secrete, alte mistere... M-am simţit pentru un moment mică şi nesemnificativă, înconjurată de prea multe necunoscute. Însă modul în care Mihai părea decis să se implice...mă durea. Era bătălia mea şi pentru nimic în lume nu puteam accepta să-şi pună viaţa în pericol pentru a-mi apăra fantasmele.

Am auzit în surdină, în mintea mea, cântecul pe care mi-l cântase în primele noastre întâlniri Ral. Ştiam că văzuse tot ce am citit eu, că probabil a înţeles ca şi mine că misiunea noastră era una imposibilă. Aş fi vrut să-l am aici lângă mine, să-mi pun capul pe umărul lui şi să-i simt mirosul de lăcrămioare. Cu el trebuia să duc povara misiunii pe care o aveam, el trebuia să fie alături de mine de acum încolo.

M-am ridicat în picioare cu faţa aprinsă de hotărârea pe care o luasem. Mihai trebuia îndepărtat. Gata, nu mă mai puteam folosi de el. Trebuia să se întoarcă la Ioana, să aibă grijă de ea şi s-o protejeze. De acum jocul devenea şi mai periculos. Iar dacă el ar fi încercat să treacă dincolo fără a fi pregătit, aşa cum spune legenda, ar fi murit. Ioana nu ne putea pierde pe amândoi. Îi priveam chipul senin adâncit în somn şi-mi venea să-i iau faţa în mâini şi să-l sărut. Omul acesta este şi iubitul şi prietenul şi amantul şi umărul pe care am plâns şi am râs.

Am închis toate ferestrele de pe monitor şi apoi şi laptopul. Pe vârfuri, m-am îndreptat spre dormitor şi am

scos din geanta de voiaj hainele mele. Am pus tot ce aveam în rucsac, mi-am pus hanoracul pe mine, am verificat ca sticluța de la Ral să fie în buzunar şi am ieşit. Începuse să se lumineze, umbrele brazilor din apropiere estompându-se. O ceață fină, lăptoasă, înconjura munții din apropiere, iar aerul rece şi umed îmi irita gâtul. Plămânii îi simțeam umplându-se cu aerul puternic şi curat.

În depărtare, un cățel începu să latre nervos, simțind mișcarea unui străin. Când am ajuns în fața casei, spre surprinderea mea, într-o cămăruță era lumină. Am bătut uşor la uşă şi am intrat. Maria stătea la o masă lungă, cu un bărbat între două vârste în fața unor cești de cafea.

A zâmbit bucuroasă că mă vede pe propriile picioare.

- Pot să-ți spun Diana?

- Bineînțeles, am răspuns aşezând rucsacul pe scaun şi apropiindu-mă de ei.

- Se pare că azi te simți mai bine.

- Da, mă simt mai bine. Îmi poți da şi mie o ceaşcă de cafea?

- Bineînțeles.

Mirosul cafelei fiartă în ibric se împrăştie în fața mea, aducându-mi aminte de diminețile liniştite în care eu şi Mihai savuram licoarea. Era un adevărat ritual. Nu ne apucam de nimic până nu ne beam cafelele.

- Dă-mi voie să ți-l prezint pe David. El va fi călăuza noastră pentru această dimineață.

Am zâmbit, întinzându-i mâna peste masă. Bărbatul avea o geacă groasă de munte pe el, un fular gri în jurul gâtului, iar pe scaunul din apropiere se afla o căciulă de lână. Față de el, eu păream îmbrăcată nepotrivit. Oare unde mergeam? Nu eram totuşi în mijlocul iernii...

Fața îi era brăzdată de multe riduri fine, dar ochii sclipeau. Avea figura tipică de muntean, obişnuit cu tăria şi încăpățânarea muntelui.

- Micul dejun va fi gata într-o clipă, spuse Maria.

Întârziam prea mult şi riscam să se trezească Mihai, or asta îmi încurca planurile. Trebuia să mă îndepărtez de Mihai, dar pentru asta mai întâi trebuia să mint.

- Soțul meu nu s-a simțit prea bine azi noapte. M-a vegheat pe mine, după care spre dimineață a adormit. A spus că nu are nimic împotrivă să plecăm noi acum. El va participa la drumeția de mâine.

Am încercat să impun un glas cât mai convingător, pentru că ştiam că sunt o catastrofă când trebuia să mint.

Deşi eram convinsă că nu mi-a tremurat vocea deloc, Maria se uită la mine bănuitor. Oare Mihai mai discutase ceva cu ea de care mie nu-mi spusese? Îi aruncă o privire scurtă lui David, apoi îşi fixă privirea în ochii mei.

- Să plecăm fără soțul tău, ca să-l lăsăm să doarmă?

- Exact, am confirmat hotărâtă.

- Am impresia că nu ştii ce spui. Vocea îi devenise tăioasă. Te referi la drumeția asta ca la o plimbare la magazinul din colț. Spui că vine mâine? Mâine s-ar putea să nu mai fie nici o drumeție. Această "plimbare" cum îi spui tu, presupune să mergem cu maşina lui David, maşină de teren echipată special pentru terenuri foarte accidentate pe o distanță de 10 kilometri, apoi pe jos încă 4 kilometri şi apoi avem de acoperit o zonă de alți 8 km. Cum ți se pare? Crezi că dacă mâine plouă, sau bate vântul, sau poate David e ocupat, mai putem merge? Acolo nu poți să te aventurezi decât cu cineva care cunoaşte foarte bine zona. Nici noi, localnicii, nu avem curajul să plecăm neînsoțiți.

Avea perfectă dreptate, dar ea nu știa că asta era unica șansă să plec fără Mihai şi cu siguranță că mâine nu mă voi întoarce pentru o altă călătorie.

- Maria, ținând cont de faptul că noi plătim această drumeție, este chiar atât de greu de făcut ceea ce cerem fără a pune întrebări şi fără a face comentarii?

M-am crispat, pregătindu-mă de un refuz chiar, pentru că am simțit şi eu duritatea cuvintelor spuse şi mai ales știam cât de îndârjită eram. Dacă refuzau să mai meargă cu mine, plecam singură. Au căscat gura surprinși de reacția mea.

Și-au aruncat câteva priviri scurte şi l-am văzut pe David ridicându-se.

- Să mergem, spuse.

- Merg să aduc mâncarea pregătită pentru drum, spuse bosumflată Maria.

Am rămas singură şi am răsuflat ușurată. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu scorpie. Am luat un șervețel de pe masă şi cu pixul din buzunarul hanoracului, am scris un mesaj pentru Mihai.

"Te rog să mă ierți. Plec pentru că aşa consider eu, că este mai bine pentru noi toți. Deja v-am implicat mai mult decât trebuia. Vreau să-ți cer două lucruri.
1.Te rog din suflet să ai grijă de Ioana, să-i spui că o iubesc mult de tot, că nu am părăsit-o, dar a trebuit să plec pentru a rezolva o problemă care nu depinde de mine.
Dacă poate, o rog să mă ierte.
2. Încearcă să fii fericit. Nu pot spune acum dacă mă voi întoarce vreodată sau nu. Oricum, dacă mă întorc şi dacă o să mai vrei, o să fii primul cu care voi lua legătura.

Vremurile care vor veni vor fi destul de agitate şi îți vor oferi posibilitatea de a veni la mine. Să nu faci asta. Se

vor produce o serie de transformări fizice, spirituale, mentale, pe care cu siguranţă le vei simţi şi tu. Vei cunoaşte oameni care vor încerca să treacă în lumea în care mă duc eu. Nu vor reuşi decât cei care sunt foarte bine pregătiţi spiritual. Cei care vor încerca să treacă dincolo, fără a fi pregătiţi,vor muri. Nu face greşeli şi analizează-te bine. Ioana, din acest moment te are numai pe tine. Te implor ai grijă de ea şi de tine.

Nu plec pentru că nu te mai iubesc. Ba din contră, te iubesc din ce în ce mai mult şi aş vrea să ţi-o pot dovedi. Eşti tot ce am avut mai frumos pe această lume. Plec pentru că se pare că ăsta este destinul meu şi nu am de ales. Ori plec şi îmi duc misiunea la îndeplinire împreună cu Ral, ori mor.
Asta este.
Îţi doresc să fii fericit!"
Diana.

Am împăturit şerveţelul şi am scris pe el : MIHAI. L-am lăsat pe farfurioara ceşcuţei de cafea. Maria se ivi din bucătărie cu o sacoşă, un termos, un bidon de apă şi două lanterne. Îmi întinse una.

Când am ieşit afară, deja se luminase bine, iar ceaţa ajunsese până la noi înconjurându-ne.
Maşina lui David, un Jeep masiv, argintiu, cu roţi înalte şi bare de metal în spate a căror formă nu puteam decât să o ghicesc sub prelata kaki ce le acoperea, era parcată în faţa porţii. Nu-mi aminteam să fi văzut un asemenea monstru pe străzile noastre, poate doar în emisiunile de sport extrem. Sau în revistele dedicate maşinilor, căci Mihai era abonat şi din când în când le mai răsfoiam şi eu. Era mare, spaţioasă şi cu câte două centuri pentru fiecare pasager. David mă ajută să le pun, un X mare ţintuindu-mă destul de strâns pe

bancheta din spate. Maria se aşează şi ea lângă mine, dar se descurcă singură cu centurile.

În câteva minute, casa unde fusesem cazată dispăru înghiţită de ceaţă. Şi Mihai odată cu ea. Simţeam un nod în gât şi undeva în mintea mea încolţise întrebarea "alesesem calea corectă"? Mă simţeam aiurea, ca şi cum mă tăvălisem într-un noroi lipicios, murdărindu-mă din cap până-n picioare. Îmi era silă să mă privesc. Abandonasem omul pe care îl iubeam de atâţia ani, abandonasem totul, pentru ... ce?

Încercam să strâng pleoapele cu putere, să forţez ochii să blocheze lacrimile. Era decizia mea, dar atunci de ce mă simţeam atât de mizerabil?

Am părăsit destul de repede drumul asfaltat şi ne-am aventurat în pădure. Terenul începea să devină accidentat, cu multe denivelări, uneori chiar cu gropi destul de adânci, acoperite cu crenguţe şi frunze. Vârfurile brazilor se vedeau în depărtare şi mă întrebam când vom ajunge la ei. Centurile nu mi se mai păreau acum ceva ciudat, mai ales că le vedeam utilitatea. Fără ele aş fi fost aruncată ca o păpuşă de cârpă dintr-un colţ în altul al maşinii. Motorul scotea zgomote înfiorătoare. Mă gândeam să vorbesc cu Maria, să-mi povestească câte ceva despre locurile în care mergeam. Care era legătura acestor zone cu povestea mea? Dar ar fi trebuit să ţip şi nici aşa nu eram sigură că ne puteam înţelege.

La un moment dat, când am început să urcăm o pantă foarte abruptă, au apărut şi brazii, dispărând gropile. Senzaţia nu era prea plăcută şi mă bucuram că am avut inspiraţia să nu mănânc. De obicei rezistam destul de bine la viteză mare, la curbe strânse, dar pe pante cu înclinări aşa mari nu făcusem niciodată teste. Acum aveam certitudinea că urma să vomit.

- Îmi pare rău, am spus privind-o pe Maria, că m-am purtat aşa de dimineaţă, dar crede-mă, am făcut ce trebuia.

Se uită la mine cu neîncredere şi o vagă urmă de ură, după care întoarse capul. Of, va fi greu s-o fac să vorbească.

- Zona în care mergem, este o zonă cu chihlimbar?

Întrebarea a surprins-o şi pe ea, dar şi pe David, căci l-am văzut aruncându-mi priviri fulgerătoare prin luneta maşinii.

- De asta vrei sa mergi acolo? întrebă Maria, îngustându-şi ochii şi strângând buzele până deveniră un fir subţire.

Nu, am zâmbit amar, nu sunt căutătoare de chihlimbar. Până ieri nici nu ştiam ce este ăla.

- Atunci ce cauţi? se auzi vocea de bas a lui David.

- Sincer? Nu ştiu. Dar dacă o să găsesc ceva, probabil o să ştiu dacă este ceea ce caut.

- Soţul tău este interesat de desenele rupestre din zonă.

Am încercat să ascund surpriza trecându-mi degetele prin păr ca şi cum brusc mi-am dat seama că este deranjat. Mintea mea căuta febril, încercând să facă legătura între ceea ce se întâmplase în ultimul timp şi picturile rupestre. Nu găsea nimic. Nici în cărţile virtuale vizitate ieri nu se pomenise de aşa ceva. Atunci de unde senzaţia, din nou, că Mihai ştia mai multe decât îmi dezvăluise?

Îmi frământam mintea despre cum să pun întrebările ca să nu par ciudată, să nu las să se înţeleagă că habar nu aveam de ce eram în zonă.

- Poate au o legătură, nu ştiu. Sunt multe?

- Ooo, destule, şi câte or mai fi la care noi nu am ajuns încă, comentă David.

- Poţi să-mi descrii puţin zona? i-am cerut Mariei. Din ceea ce am citit nu ştiu dacă mi-am făcut o părere corectă.

Începeam să mă obişnuiesc să mint. Nici o urmă de îndoială în glas.

- O să încerc, dar crede-mă este greu de descris. Desenele rupestre de care vorbim, cele descoperite până acum se întind pe o suprafață de 8 km. Terenul este foarte accidentat, cu multe grote şi stânci, aflat undeva pe Muntele Sacru, cum îi spunem noi. Pentru un necunoscător este imposibil de ajuns în zonă. Şi totuşi aici au trăit oameni. Eu aş zice că sunt cele mai vechi dovezi de civilizație din țara noastră şi m-aş încumeta un pic mai departe, din lume.

- Cât de vechi?

- Foarte, foarte vechi. Un profesor de la Bucureşti a plasat picturile rupestre cu mulți ani înainte de Hristos. Vorbea ceva despre leagănul civilizației umane, despre apariția omului pe pământ.

- Totuşi este ciudat, completă David uitându-se din când în când în oglinda retrovizoare. Oamenii care au făcut aceste picturi au fost destul de civilizați. Pe vremea aceea te-ai aştepta să ai de-a face cu primitivi, cu cei care abia s-au ridicat de la stadiul de maimuță. Ori pentru unele dintre picturi nu s-au găsit explicații nici acum. Doar supoziții şi presupuneri despre ce ar putea să reprezinte.

Un gând rebel îşi făcu rapid loc în mintea mea. O lume mare şi unită, care la un moment dat s-a separat în două, binele şi răul, lumea lui Ral şi lumea mea.

Oare acolo îşi aveau originile picturile rupestre ?

- Şi se întâmplă şi fenomene ciudate, spuse Maria, privindu-mă cu coada ochiului ca să-mi vadă reacția.

Dar ea nu ştia ce ciudățenii mi se întâmplau mie, astfel încât greu ar fi putut să mă mai surprindă cu ceva.

David opri maşina la umbra a doi brazi masivi. Ne făcu semn să coborâm. Aerul era rece şi tare.

- Pauză de 20 de minute, ne anunță ghidul. Puteți mânca, dar apoi să vă pregătiți de urcat, pe jos. Nu va fi prea uşor.

Maria a scos sacoşa cu sandvişuri şi termosul cu cafea din spatele maşinii. Vântul adia uşor, dar fiind rece simțeam cum îmi îngheață capul. Dacă aş fi avut inspirația să-mi iau şi căciula...voi folosi gluga gecii. Nu era la fel de călduroasă dar măcar mă proteja.

Probabil Mihai se trezise. Descoperise fuga mea. Și deşi nu doream să cred, aproape eram sigură, că nu va renunța. Speram ca biletul meu să-l oprească.

- Vorbeai de fenomene ciudate? Am încercat să leg conversația din punctul în care rămăsese înainte de oprire.

- Da. Obiecte care n-au ce căuta acolo, apărute din senin, cerul azuriu măsurat în grade Kelvin, oameni care dispar... destul de ciudat, nu?

Am dat uşor din cap, precaută. Nu trebuia să dau de bănuit.

- Oameni care au plecat ca noi în expediție, continuă ea, din ton părând dezamăgită că nu întreb mai multe, şi care nu s-au mai întors. Probabil ați auzit şi voi, a vuit presa în acea perioadă.

- Parcă am auzit ceva….Dar ce crezi tu că poate fi acolo ?

Mestecam încet, dorind să mai prelungesc puțin masa, poate ultima în această lume.

Ridică din umeri şi am aşteptat un timp răspunsul.

- Eu am fost de multe ori în zona, cu turişti ca voi, sau cu familia mea, dar sincer, nu mi s-a întâmplat nimic deosebit. Doar că în acea zonă, simt cum mă cuprinde o linişte nefirească, o răcoare care-mi înfioară tot corpul, ca şi cum aş sta permanent în mijlocul unui curent de aer plăcut. Și dacă mergi o dată, apoi tânjeşti după locul acela.

Te-ai duce o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, ca şi cum ceva din tine rămâne de fiecare dată acolo şi trebuie să te întorci pentru a-l recupera.

- A fost cercetat locul?

- Oh şi încă de câți. Au venit de la Bucureşti, de la Braşov şi din străinătate, mulți. Cu unii dintre ei am fost chiar eu cu David. Toți au plecat cu propriile teorii, fiecare și-a dat cu presupusul. Asupra unui singur lucru au fost cu toții de acord. Ceea ce se întâmplă acolo este de natură energetică, cum spunea un profesor venit acum două veri. "Acolo simți cum se deschid porțile energetice ale Universului".

Oare aici să existe o poartă de trecere într-o altă lume? Mihai căuta poarta, pentru a trece cu mine? Am tresărit. Nu ştiu cum funcționează treburile astea, dar am sentimentul că este un lucru extrem de periculos pentru el. Asta să însemne că dorea cu tot dinadinsul să vină cu mine? Chiar cu riscul de-a muri? Chiar atât de oarbă să fiu? În toți aceşti ani, 20 la număr, să nu fi văzut clar sentimentele lui pentru mine? Știam că mă iubeşte, că ne înțelegem super, uneori numai din priviri, dar niciodată nu mi-am imaginat dragostea lui dusă până la sacrificiu. Aşa cum am mai spus, am fost o persoană practică, extrem de lucidă şi mai puțin dispusă să accept în viața reală povești gen "Romeo şi Julieta".

Meditația mi-a fost întreruptă de David care ne anunță că a sosit timpul să plecăm.

Mi-am pus la spate rucsacul cu cele câteva lucruri, mi-am încheiat geaca şi am ridicat gluga. Simțeam rece la picioare și-mi părea rău că nu am fost inspirată să-i cer Crinei să aducă ghetele. Dar dacă aş fi ştiut unde ajung, poate mi-aş fi luat o căciulă şi o haină mai groasă.

David a încuiat maşina şi ne-a cerut să mergem în spatele lui, eu fiind plasată între ei. Probabil era mai sigur aşa. Am intrat în pădurea deasă de brazi şi am început să urcăm. Ceața era înecăcioasă şi respiram destul de greu. Mereu mi-am zis că ar fi cazul să fac puțin mai mult sport. Deja regretele erau tardive.

Am avut senzația că a vibrat mobilul în buzunarul gecii şi m-am oprit. Maria l-a strigat pe David. Dar mobilul doar mă anunța că a pierdut semnalul. Dacă Mihai se gândea să mă sune, nu puteam vorbi. Îmi era destul de greu şi fără să-i aud vocea, aşa că lipsa semnalului îmi aduse un oftat de uşurare pe buze. În timp ce băgam mobilul în buzunar l-am văzut pe David ducându-şi repede mâna la gură.

- Ssssst! şopti.

Am înlemnit cu toții. Ascultam, încercând să identific sunetele pe care le auzise David. Pentru mine era o linişte de mormânt, ceea ce m-a speriat şi înfiorat sinistru.

Am avut intenția de a face un pas, dar o mână de fier mă apucă de braț şi mă trase brusc, oprindu-mă. M-am uitat intrigată la el. Ochii bărbatului se îngustaseră într-o linie fină, fruntea îi era acoperită de dungi drepte, iar gura era încleştată într-o grimasă. Mâna lui strângea ca un cleşte brațul meu. Era atât de tare încât simțeam că-mi dau lacrimile de durere.

Am văzut-o pe Maria cum se aşează lângă el, încordându-şi mâna pe bățul pe care-l folosise pentru urcat.

- David, şopti ea într-un târziu.

- Nu sunt animale, sunt oameni, rosti el foarte încet, încât am reconstituit fraza din fragmente.

- SSP?

- Probabil. Dar sunt cam departe de traseul lor.

- SSP? m-am încumetat să întreb.

- Sisteme speciale de pază, îmi explică Maria dintr-o suflare.

- Adică?

Bineînțeles că habar nu aveam.

- Nu acum, ne opri David, în timp ce Maria se pregătea să explice.

Am înlemnit iar câteva secunde, urmărind degetul ridicat al bărbatului de lângă noi care ne avertiza să nu mișcăm.

Și după câteva zeci de minute în care mă temeam că nu voi mai putea respira, mâna lui a coborât. Le-am distins respirațiile, a mea fiind mai accelerată decât în mod normal.

- Hai să mergem, spuse el. Ceva nu este în regulă.

Am tresărit.

- Ce anume? am întrebat.

- Niciodată oamenii din SSP nu părăsesc perimetrul pe care îl au de păzit. Până acum nu au făcut-o.

- Ce-i SSP?

Maria îl privi întrebătoare pe David. Abia când acesta aprobă din cap, ea îmi explică.

- Pe vremea lui Ceaușescu aici a fost construită o bază de antrenamente speciale a unor ofițeri cu capacități extrasenzoriale. Baza era sub directa comandă a Securității, mai exact a unei divizii speciale. După 1989, nu ştiu cine a preluat conducerea acestei tabere, dar ea nu a fost desființată, s-a transformat în SSP. Sisteme Speciale de Pază. Nu este permis să te apropii de bază. Că acolo se întâmplă lucruri ciudate ştie toată lumea, dar concret, ce anume se întâmplă nu poate nimeni spune.

- Atâta timp cât nu te apropii de baza lor nu-i nici o problemă. Nici ei nu părăsesc perimetrul, aşa că nu ne prea întâlnim, completă David. S-a întâmplat ceva de au ieşit din tabără. Poate ar fi bine să ne întoarcem?

M-am albit. Asta nu trebuia să se întâmple. Nu puteam să ne întoarcem.

- Au plecat, nu-i aşa? Nu văd atunci de ce ne-am întoarce. Poate ne-am întâlnit cu totul întâmplător.

Nu mi-au răspuns, dar ştiam că ei cântăresc situaţia. În fond şi la urma urmei el era ghidul şi puţin îi păsa de părerea mea. Dacă el spunea să mergem mai departe, atunci plecam. Dacă el spunea să ne întoarcem, atunci trebuia să ne întoarcem.

- N-am bătut drumul de pomană până aici, am încercat din nou. Poate nu reuşesc să văd tot, dar măcar câteva desene rupestre, ca să am obiect de studiu.

- Continuăm, hotărî David.

L-am urmat exact în aceeaşi formaţie ca mai devreme. El deschidea drumul, eu la mijloc şi Maria încheia şirul. Ceaţa devenea şi mai deasă, iar umezeala ei începuse să-mi intre prin haine. Aveam senzaţia că-mi astupă gura şi nasul. Nu distingeam nimic la câţiva metri de mine.

Am mers prin spuma albicioasă şi neplăcută, strecurându-ne printre brazi cam o oră şi jumătate. Ne-am oprit o singură dată pentru 10 minute ca să beau o gură de apă şi să-mi trag sufletul. Adidaşii erau uzi, pantalonii aveau manşetele îmbibate cu apă şi simţeam răceala până la piele. Începuse să-mi fie din ce în ce mai frig.

Am ajuns la marginea unui platou golaş. Nu mai erau brazi, alte specii prinzând rădăcini aici pe stâncile înalte, cu mici grote în ele. Ca să ajungi însă la grote trebuia să te caţeri pe stânci. Unele erau chiar foarte abrupte, destul de înalte, destul de periculoase pentru mine. Acum vedeam utilitatea frânghiei groase făcute colac de pe umărul lui David. Ne-am apropiat de prima stâncă, înaltă şi relativ golaşă, cu câte un smoc de iarbă iţindu-se printre pietrele reci şi dure, parcă pentru a sfida sterilitatea. David a

aruncat funia cu îndemânarea anilor de experiență și agil, agățându-se de ea, începu să urce.

- Trebuie să ajungem acolo sus, unde stânca se împarte în două și creează o crevasă. Între cele două crăpături o să vezi primele semne rupestre.

Am păşit pe urma lui David, încercând să nu alunec şi să nu mă gândesc câtă oroare aveam de escaladări. Pietrele păreau destul de solide, dar la stilul meu de a cădea chiar şi pe loc drept, era mai sigur să o iau încet. Când am ajuns sus, ne-am strecurat într-o parte între pereții crevasei. Picioarele ni se afundară într-un covor de frunze umede. Am încercat să ignor senzația neplăcută ce îmi dădea fiori. David s-a oprit în dreptul unor semne scrijelite în stâncă, o cruce obişnuită, o alta desenată împreună cu suportul pe care se sprijinea şi două cruci încrucişate bizar, care aminteau de zvastică.

Ghidul începu să prezinte povestea lor. Cine, când au fost descoperite, teorii cu privire la originea şi vechimea lor. Încercam să fiu atentă, dar gândul meu zbura în altă parte. Nimic din ceea ce era aici nu avea legătură cu piatra aurie. Nu aici trebuia să caut. Sau poate, nu vedeam eu legătura? David vorbea de leagănul creştinismului, de biserică şi izolare, de asceți şi culturi păgâne.

- Astea-s primele semne descoperite, îşi sfârşi el prelegerea. Vom vizita un schit săpat şi modelat în piatră.

Când am ajuns în fața schitului, m-am oprit surprinsă. Într-adevăr intrarea se făcea printr-o decupare care semăna perfect cu conturul unei uși, cu bolta destul de joasă. Am păşit în încăperea mică cu pereții din piatră, luminată discret printr-un ochi pătrat în zidul exterior ce se dorea o fereastră conturată însă grosolan. Probabil, dacă nu ar fi fost ceață, priveliştea zărită de aici ar fi fost năucitoare. Dar umezeala grețoasă, prelingându-se pe pereții reci şi

imaginea estompată a împrejurimilor, întregea tabloul de groază în care eram personajul principal. Un personaj speriat, înfrigurat şi în mod neplăcut ud până la piele.

Pe peretele opus intrării, era sculptată o nişă în care se afla o iconiță mică, o candelă din sticlă roşie şi o cărticică cu rugăciuni. Candela era aprinsă.

- A fost cineva aici de curând? am întrebat surprinsă.

- A fost cineva, dar nu de curând. O altă ciudățenie a locului ăsta, este faptul că o lumânare poate arde şi trei luni până se consumă efectiv, îmi explică calmă Maria.

Mirarea şi neîncrederea vizibile pe fața mea îl determinară pe David să dea mai multe informații.

- Un fel de foc viu. O lumânare se stinge foarte greu aici. Arde mocnit, ca şi cum ceva întreține flacăra timp îndelungat. E ceva legat de compoziția aerului.

Maria răsfoia cărticica cu rugăciuni. Mă gândeam că va începe să citească o rugăciune şi pentru mine era o problemă pentru că nu mă înnebuneam după religie şi-mi doream cu ardoare să plecăm mai departe. Simțeam că aici nu era ce căutam şi orice minut mi se părea prețios. Contrar celor dorite, m-am aşezat într-o nişă în piatră asemănătoare unei băncuțe, lângă fereastră. Am închis ochii sprijinindu-mi capul de stânca rece. Dacă aş şti măcar ce caut. Sau să am un indiciu cât de mic despre locul unde ar trebui să caut. Acul în carul cu fân. M-am uitat la ceas. Era deja ora 11 şi nu descoperisem nimic. Parcă aşteptam să se întâmple ceva care să mă ghideze pe drumul cel bun. Singura durere care persista era legată de faptul că-l părăsisem pe Mihai. Şi pe Ioana, fata mea frumoasă cu părul negru şi toți prietenii şi cunoscuții şi în general viața mea de până acum.

Dar Ral mă atrăgea ca un magnet. Aceeaşi durere o simțeam şi la gândul că eram departe de el, că nu-l mai văzusem de atâtea zile. Nici nu am sesizat când ghizii mei

au părăsit camera de piatră. Am deschis ochii când eram deja singură. M-am ridicat în picioare îndreptându-mă spre ieşire.

Am înlemnit însă în pragul uşii. Mihai stătea în faţa mea rigid, cu chipul împietrit, cu gura strânsă într-o grimasă înfiorătoare, flancat de-o parte şi de alta de doi bărbaţi în uniforme de vânători de munte. Faţa le era acoperită cu cagule, dar le vedeam ochii negri şi vigilenţi.

M-am sprijinit de cantul de piatră al uşii şi primul gând a fost să fug ca să mă ascund. Într-o grotă goală, din piatră şi fără altă ieşire? Nici o şansă. Apoi i-am văzut şi pe David şi Maria puţin mai în spate, păziţi de alţi patru militari. Poate mai erau şi alţi militari, dar nu-i vedeam din cauza ceţii. Din spate lor, o voce mi se adresă.

- Doamna Constantin, eu într-adevăr mă bucur să vă revăd.

Cunoşteam glasul, dar nu-l puteam atribui unei figuri. Cineva cunoscut de curând? Dar când a păşit lângă grupul lui Mihai l-am recunoscut. Thomas Calvin, omul coşmarurilor mele cele mai negre, omul din cauza căruia trebuia să plec din această lume.

- Îmi pare rău că v-am întrerupt atât de brusc drumeţia, dar modul dumneavoastră de a proceda a precipitat lucrurile.

Am înghiţit cu greutate, instinctiv dorind să-mi înfig degetele în piatră, lucru imposibil. Amabil şi gentelman chiar şi într-o asemenea situaţie, mi-a întins mâna pentru a coborî cele câteva trepte care se aflau la intrare. Am refuzat şi am coborât clătinându-mă şi sprijinindu-mă de pereţi.

Imediat din spatele lui au apărut alţi doi militari care m-au apucat de braţe şi mai mult târâş, m-au dus până la maşină. Era aceeaşi maşină monstruoasă de teren. Furia răzbătea prin lacrimile ce se adunau în colţul ochilor.

Lucrurile se repetau. Am fost aproape aruncată pe bancheta din spate, un militar urcându-se în dreapta mea, urmat de Mihai care a ocupat locul de lângă el, iar în fața noastră s-a postat strategic un alt militar. Pe scaunul de lângă şofer a urcat Thomas.

Aş fi vrut să vorbesc cu Mihai, dar nici măcar nu a întors capul spre mine, iar militarul dintre noi părea un zid peste care nu mă puteam apleca.

Sticluța era la mine în buzunar şi am început să mă întreb cum ar fi mai bine să procedez. Să mă împiedic când cobor, să cad şi s-o sparg? Să caut un moment de libertate ca s-o arunc, sperând să se spargă la contactul cu solul? Trebuia să o distrug, era un lucru cât se poate de clar. Cele spuse de Ral nu lăsau loc de comentarii. NU TREBUIA SĂ AJUNGĂ ÎN MÂNA NIMĂNUI. Tot ce trebuia să fac era să găsesc metoda cea mai sigură şi mai rapidă. Am căutat mânerul geamului de la portieră, gândindu-mă să încerc s-o arunc pe geam. Era însă numai șurubul fără mâner. Oare de ce nu m-am gândit la asta? Probabil nici uşa nu se deschidea din interior. O maşină specială, adaptată pentru transportul persoanelor periculoase.

Ceața nu mai era chiar aşa de deasă şi m-am gândit că e posibil să fi coborât. Se vedeau clar copacii şi drumul maro şi prăfuit pe care mergeam. Dar nu ne îndreptam spre Colți sau spre altă localitate din zonă. Părea că ne afundăm din ce în ce mai mult în pădurea de brazi. În spate am putut să disting silueta unei alte maşini, un microbuz mi s-a părut şi am avut senzația că este urmată de încă una. O întreagă patrulă.

Aşa cum mă aşteptam, umezeala de la picioare a declanşat un tremur uşor. Știam că acesta este doar începutul, faza următoare fiind cu frisoane din ce în ce mai puternice şi cu o scădere a temperaturii corpului. Dar nu

aveam timp de mine şi problemele mele. Trebuia să găsesc o soluție să sparg sticluța ca să se piardă licoarea din interior.

Am intrat pe un drum îngust asfaltat. Existența în mijlocul pădurii a unui drum asfaltat nu însemna decât un singur lucru. Ne apropiam de o bază militară.

- Doamnă Constantin, l-am auzit pe Calvin vorbind şi privindu-mă prin lunetă. O să îndrăznesc să vă dau un sfat. Fiți cooperantă. Nu am dori să înăsprim şederea dumneavoastră aici şi mai mult decât o facem acum.

- Ce înseamnă a fi cooperant, domnule Thomas?

- O, tonul dumneavoastră mă jigneşte. Sincer, vreau să vă ajut.

Un râs acid mi-a ieşit din gâtlej şi l-aş fi fulgerat cu privirea, dacă aş fi putut. La propriu.

- Oare dintre noi doi cine are dreptul să se simtă cel mai jignit? am ripostat. Vi se pare normal să ne privați pe mine şi soțul meu de libertate, să mă amenințați şi pe deasupra să mai şi pretindeți că faceți acest lucru pentru că vreți să mă ajutați? Hai să nu mai jucăm teatru.

Își întoarse capul spre mine astfel încât să ne privim în ochi. În momentul în care vorbi, am simțit frisoanele spaimei cutremurându-mi corpul şi am înțeles maleficitatea acestui om.

- Dumneavoastră v-ați aventurat într-un joc periculos. Ați ales calea nepotrivită de a-l rezolva. V-am avertizat să nu încercați să fugiți. Numai dumneavoastră sunteți vinovată că s-a ajuns în acest punct. La acea clinică ați fi putut primi ajutor de specialitate şi mă credeți sau nu, ați fi rămas în viață.

Mi-am încleştat pumnii sesizând timpul la care vorbea. Oare urma execuția?

- Dar ați preferat să mergeți mai departe. Eu sunt profesor, studiez de ani de zile comportamentul oamenilor, a înaintașilor noștri, modurile lor de a trăi, de a supraviețui. Dumneavoastră, prin ceea ce sunteți, reprezentați o bijuterie rară, un fenomen ce trebuie studiat şi elucidat şi de aceea vă respect. Eu îmi tratez elementele de studiu ca pe animalele rare şi prețioase pe care uneori trebuie să le disec pentru a le înțelege structura. Mă fascinează orice miracol, ori dumneavoastră sunteți un miracol.

Cuvântul disecție îmi provocă greață. Aș fi preferat o moarte rapidă, o execuție, decât o moarte lentă, supusă permanent studiului şi analizei.

Un cobai uman pentru o gloată de medici cu sau fără diplomă, dar cu aspirații la descoperirea medicamentului miraculos. Stomacul se făcu ghem accentuând senzația că o să vomit tot ce am mâncat dimineață.

Mi-am pus capul în palme. Oare dacă aș scoate sticluța şi aș risca să beau, aș reuși să scap? Era o soluție, în acel moment. Dar fugeam din lumea asta ca să fiu hăituită în lumea cealaltă.

Maşina a oprit în fața unei porți masive din fier, străjuită de ziduri groase şi înalte din beton şi sârmă ghimpată. Părea intrarea într-o fortăreață. Un militar se apropie, discută în şoaptă cu şoferul după care făcu un semn cu mâna iar poarta masivă începu să culiseze eliberând drumul. Mă aşteptam să văd clădiri, dar nu era decât un alt drum mărginit de copaci. După viteza pe care a prins-o maşina, am înțeles că mai aveam încă de mers. Am închis ochii încercând să mă relaxez. O să găsesc o soluție să distrug sticluța. Ăsta era lucrul cel mai uşor, după părerea mea.

Încă jumătate de oră de mers în liniște deplină şi am oprit în fața unei clădiri mari, albe cu geamuri mici şi

grilaje de protecție la primele două etaje. Am coborât şi am încercat să-i surprind privirea lui Mihai. Spre dezamăgirea mea, am avut impresia că a întors chiar capul ca să nu-mi vadă chipul. E clar că este foarte supărat. Am intrat în clădire conduşi pe un coridor slab luminat, sub pază, în două camere. Cândva fusese o singură încăpere mare despărțită în două printr-un perete din sticlă, astfel încât ne puteam vedea. Am auzit cum au răsucit cheia în încuietoarea uşii. Făcându-mi curaj, deşi ideea prizonieratului aproape mă paralizase, mi-am studiat celula de detenție. În dreapta era un pat de campanie, cu aşternuturile albe şi curate, un birou micuț cu o veioză pe el, iar în față, un WC şi o chiuvetă. Asemeni unei celule de închisoare. M-am aşezat pe marginea patului, uitându-mă prin peretele transparent la Mihai. Trântise rucsacul pe pat şi încerca să scoată ceva din el.

Am anticipat că era momentul să beau din sticluță şi să plec din această lume. Dar plecarea mea nu rezolva decât parțial problemele. Corpul meu, sticluța, Mihai, rămâneau aici. Încă nu mă puteam materializa cu totul în acea lume şi nici nu ştiam dacă voi putea vreodată. Ar fi fost timpul să plec, dar să nu mai las nimic în urmă, să dispară orice avea legătură cu mine. Numai aşa puteam scăpa din lumea mea.

Micul meu mobil începu să sune. Nici nu mă aşteptam să-l mai am. Practic ei nu mi-au făcut o percheziție, n-au luat nimic.

Am recunoscut numărul lui Mihai. Am ridicat privirea surprinsă, ca să-l văd făcând semne disperate. Îmi cerea să răspund. Când i-am auzit glasul, vorbea precipitat cuprins de panică.

- Voi căuta o metodă să ieşim de aici. Mai este puțin timp şi trebuie să duci piatra aurie în cealaltă lume.

- De unde ştii tu de piatra aurie? am întrebat accentuând fiecare cuvânt.

- Ai uitat că în Internet History rămân ultimele fişiere accesate? Iar Ral mi-a făcut o vizită inopinantă ca să-mi spună că eşti în pericol. Nu ştiu când ai să pricepi că trebuie să stai cu mine ca să nu mai intri în belele.

- Unde te-au găsit pe tine? La pensiune?

- Nu. Plecasem demult. Ne-am întâlnit în pădure aproape de schitul unde erați voi.

- Dar cum ai ştiut să vii singur ? Maria spunea că....

- Nu-ți cunoşti deloc soțul, zise cu regret. Știu să mă orientez destul de bine în pădure, să iau urma cuiva.

- Ce a zis Ral?

- Să fac tot ceea ce se poate să te păzesc de belele căci se pare că ai o predispoziție în a atrage necazurile... şi că trebuie să găsim piatra aurie şi cu ea să pleci dincolo, azi. A specificat de câteva ori, AZI. Deci trebuie să ieşim de aici.

N-am apucat să-i răspund căci auzind broasca de la uşă, am închis repede mobilul. L-am băgat în buzunar lângă sticluță.

Un militar fără cagulă de data asta, a deschis larg uşa, făcându-i loc lui Thomas, însoțit de o femeie micuță, cu părul strâns într-un coc la spate, să intre în celula mea.

Femeia îmi aruncă o privire scurtă, apoi mă ignoră cu desăvârşire.

- Cum te simți, Diana? întrebă Thomas cu aceeași politețe ce-mi crea greață.

Ce întrebare stupidă. Îmi venea să-i râd în nas şi să-i spun că niciodată nu mă simțisem mai bine ca acum. O prostie, bineînțeles.

- Vreau să ți-o prezint pe domnişoara Jaro, continuă el, una dintre cele mai deştepte şi mai talentate femei militar pe care le avem aici.

Nici măcar nu s-a uitat la mine. Parcă era o statuie.

- Diana, îmi pare rău dar va trebui sa îți scoți toate hainele, iar Jaro îți va da o salopetă.

- E cumva portocalie? am întrebat ironic fără să mă pot abține.

Zâmbi, privindu-mă fals dojenitor.

- Vai Diana, nu te afli într-o închisoare americană. Aici este o tabără de antrenament, studii speciale şi cercetare.

- Atunci de ce sunt încuiată cu cheia în această celulă?

Ignoră întrebarea mea şi continuă cu sfaturile.

- Te rog să o asculți pe Jaro, să faci ce-ți cere ea, pentru că sincer, n-am vrea să pățeşti ceva. Eşti o persoană foarte importantă.

Îmi făcu cu mâna ca şi cum am fi terminat o discuție amicală şi fiecare a plecat la treaba lui.

Numai gândul la el îmi accelera senzația de rău.

După ce Thomas Calvin părăsi încăperea, Jaro îşi îndreptă în sfârşit privirea spre mine.

- Dezbracă-te, spuse scurt aruncându-mi pe marginea patului o salopetă albastră.

- De ce nu pot folosi lucrurile mele, dacă tot trebuie să mă schimb?

L-am văzut cu coada ochiului pe Mihai apropiindu-se de geam şi sprijinindu-şi mâinile pe el.

- Îmbracă-te cu salopeta, mârâi ea printre dinți.

Uşa s-a deschis şi acelaşi militar intră împingând un cărucior.

- Pui hainele şi tot ce ai aici, mârâi din nou Jaro.

Părul ei roşcat, faţă palidă şi uşor încercănată, gâtul lung şi corpul micuţ o făceau într-un fel de care nu-mi dădeam seama, periculoasă.

Ultima frază rostită de ea declanşase în mintea mea clopoţelul de alarmă. Tot ce am? Adică şi sticluţa şi mobilul. I-am aruncat o privire disperată lui Mihai ca şi cum el ar fi putut să mă ajute. Gura îi era încleştată, palmele strivind efectiv sticla pe care părea că vrea s-o îndepărteze dintre noi.

Mi-am scos geaca cu mişcări lente sub privirile vigilente ale lui Jaro. Mişcările mâinilor erau încete, dar mintea lucra febril.

Soluţia, care era soluţia? Cum să scap şi mai ales, cum să protejez conţinutul sticluţei?

În mintea mea, am auzit un glas binecunoscut. Conţinutul sticluţei eşti tu şi este benefic numai pentru tine. Pentru oricine altcineva este otravă. Aproape că îmi venea să strig de bucurie. Ral îmi oferise soluţia.

Cred că schimbarea mea bruscă de atitudine i-a dat de gândit lui Jaro, căci am văzut-o făcând un pas înapoi cu mana încleştată pe tocul armei pe care o avea la şold. Ca să o liniştesc am aruncat geaca în coş. În cădere, a acoperit vederii o mică porţiune dintre noi, suficient însă, ca să-mi permită să scot sticluţa şi s-o desfac. Dintr-o săritură m-am apropiat şi i-am aruncat o parte din conţinut în faţă. La început m-a privit şocată, ştergându-şi cu o mână lichidul ce se prelingea pe faţă. Dar apoi a început să simtă durere.

Ochii i se măreau din ce în ce mai mult, adânciţi de suferinţă, pupilele devenind transparente, iar mâinile aflate în mişcări haotice, încercau să îndepărteze teroarea invizibilă. A deschis gura să ţipe probabil după ajutor, dar nu s-a auzit nici un sunet. S-a auzit în schimb o mică bubuitură când s-a prăbuşit în genunchi, implorând parcă s-

o ajut. M-am îndepărtat privind-o. Mihai în partea lui, se retrăsese, privind surprins la spectacolul din camera mea.

Toată agonia ei a durat câteva minute, după care s-a prăbuşit pe podea. Faţa îi era vânătă, orice urmă a lichidului care îi provocase moartea, dispărând instantaneu. M-am apropiat cu teamă, încă nevenindu-mi să cred că substanţa benefică mie, poate deveni letală pentru altcineva. Dar mâna îi era rece precum gheaţa. Substanţa mea o omorâse.

Am deschis uşa celulei cu grijă şi am scos capul. Militarul de pază stătea pe scaun la o masă îndepărtată şi citea. A ridicat brusc capul şi m-a văzut. Am auzit sunetul sirenei asurzitoare şi am înţeles că a activat alarma. M-am decis să acţionez cu orice preţ. O a doua şansă sigur nu avea să mai fie. Când i-am auzit paşii apropiindu-se am împins uşa cât de tare am putut, izbindu-l. Am ieşit în fugă, profitând de dezorientarea lui şi m-am apropiat de uşa celulei lui Mihai.

Undeva, în toată învălmăşeala de evenimente, mai exista şi un dram de noroc. Uşa celulei în care era încarcerat Mihai, nu era închisă cu cheia, doar un zăvor îi bloca ieşirea. Am tras cu putere de el şi am deschis uşa. Militarul doborât, şi-a revenit între-timp şi se îndrepta fioros spre noi. Şi nu era singurul. Un grup de alţi patru militari intraseră în clădire, apropiindu-se în fugă. Ne-am rotit de câteva ori căutând un loc prin care să fugim. Pe uşa din faţă am citit : toaletă bărbaţi. L-am apucat pe Mihai de mână şi am intrat. El a blocat uşa în urma noastră, trăgând zăvorul. Am deschis uşile la toate cele trei cabine de toaletă, sperând să fie goale. Erau goale, dar părea să fie un spaţiu închis, fără ferestre sau alte uşi. O decupare pătrată în tavan care făcea legătura cu sistemul de ventilaţie îi atrase atenţia lui Mihai. A tras repede un scaun, s-a urcat şi

a apucat grătarul protector îndepărtându-l. Dintr-o săritură, folosindu-se de puterea brațelor, se ridică în tavan dispărând în gaura de ventilație. În tot acest timp, zgomotul ușii forțate din ce în ce mai tare mi se părea infernal. Mihai își coborî mâinile, întinzându-le spre mine.

- Hai, repede! Apucă-te să te trag.

În altă situație aș fi protestat, atât de mult uram scenele care mă solicitau fizic, dar acum, docilă, m-am urcat pe scaun, am înghițit în sec şi l-am apucat de brațe. Am reușit cu greu să mă ridic şi am căzut amândoi pe spate. Instinctiv, am protejat sticluța cu mâinile.

Mihai fu primul în picioare, mă ajută să mă ridic şi apoi o rupse la fugă târându-mă şi pe mine după el. Pașii noștri se auzeau înfundați prin tunelul pustiu. La un moment dat am început să coborâm, panta devenind periculos de abruptă. A trebuit să ne aşezăm în poziția piticului, altfel riscam să ne rostogolim. Viteza alunecării crescu vertiginos, iar panica a luat locul adrenalinei necesare pentru a scăpa. Mihai s-a aşezat întinzându-și picioarele, poziția ideală pentru a aluneca prin tunelul ce devenise tobogan. I-am urmat exemplul, deşi eram speriată de viteza ce devenea din ce în ce mai amețitoare. Din nou îmi era teamă pentru sticluță, mai puțin contând faptul că fundul meu părea să ia foc, că mă dureau coatele îngrozitor de la frecarea cu pereții, iar capul începuse să vuiască, gata să explodeze. Am alunecat până la marginea tunelului realizând îngrozită că nu exista nimic care să-mi încetinească căderea. Evacuarea s-a făcut direct afară, prăbuşindu-mă într-o mlaştină de frunze uscate şi ude. Șocul a fost puternic, căderea efectuându-se de la peste doi metri înălțime şi bineînțeles că am aterizat exact cum nu trebuia. Mi-am prins piciorul într-o poziție anormală sub mine şi într-o fracțiune de secundă am auzit oasele trosnind.

Durerea a devenit insuportabilă. Mihai era deja lângă mine plin de pământ şi frunze, dar întreg.

Am încercat să înăbuş durerea ascuțită muşcându-mi buzele până la sânge. Am împins voința la limită încercând să mă ridic. Nu puteam să pun piciorul în pământ sub nici o formă. Am căzut din nou pe frunze, gemând. Mihai se aplecă asupra mea și studie piciorul. Orice atingere a lui părea un fier înroşit care-mi tortura oasele şi carnea.

- E luxat de la gleznă, dădu verdictul. Va trebui să-l pun la loc.

Dădu din cap cu părere de rău, răspunzând la cuvintele ce se blocaseră în mimica feței.

- Ai puțină încredere în mine. Știu ce fac.

Am închis ochii şi am simțit o durere sfâșietoare. Lacrimile au țâşnit instantaneu, iar sângele dulce îmi invadă gura. Niciodată nu mă comportasem cu tărie la vederea sângelui. Evitam pe cât posibil să-l văd şi să-i simt mirosul. Dar acum buzele pe care le muşcasem de durere sângerau atât de tare încât amestecul grețos de sânge şi salivă îmi umplu gura. Stomacul s-a învolburat instantaneu. Am dus mana la gură şi am închis ochii. Aș fi vrut să mă las pe spate şi să mă ghemuiesc până îmi trecea starea de rău.

- Ridică-te, spuse Mihai poruncitor, apucându-mă de braț. Dintr-o clipă în alta vor veni să ne caute. Ține-te de mine. O să fie bine.

Am scuipat sângele din gură, m-am ridicat într-un picior sprijinită de Mihai, convinsă că are dreptate și trebuie să mă deplasez. Dar piciorul mă durea în continuare, nu aşa de tare ce-i drept, dar încă supărător, iar decorul se învârtea anormal în jurul meu.

Apucându-mă de mijloc, Mihai începu să se miște. Târându-mă după el, nu aveam nici o şansă să ajungem prea departe.

Voința a fost cea care m-a caracterizat întotdeauna. Era una de fier şi obțineam ce-mi doream cu toate sacrificiile. Aşa că am ridicat capul, am inspirat adânc, mi-am impus să nu simt durerea şi greața şi să merg. Viața mea, a lui Mihai, a lui Ral, depindeau de această deplasare. Și trebuia să mă mişc, cu orice preț.

Ne-am îndepărtat de clădirea unde fusesem prizonieri, dar în spatele nostru se auzeau câini. Îmi lăsasem geaca în coş şi probabil ne-au luat urma. Alergam, fără țintă, numai să scăpăm de urmăritori. Ca şi cum nu era de ajuns durerea din picior, faptul că eram urmăriți, începu să şi plouă. O ploaie măruntă şi deasă, destul cât să-mi ude pulovărul până la piele şi să regret amarnic că n-am fost inspirată să-mi iau haine groase. Nici Mihai nu mai avea geaca şi mă întrebam unde o lăsase.

Înaintam din ce în ce mai greu. Pământul devenise mocirlos, hainele erau îmbibate cu apă şi nu se zărea nici un adăpost. Mă bazam pe cunoştințele de cercetaş ale lui Mihai, pentru a improviza ceva. Dar chiar şi eu, o necunoscătoare, îmi dădeam seama că nu avea cu ce. Brazi înalți, cu tulpini golaşe la bază, ici colo câte o crenguță ruptă şi pământ moale mustind de apă amestecat cu conuri maro, uscate. Asta era tot ce vedeam împrejur. Un lucru însă făcuse bun ploaia. Ne-a şters urmele, câinii neputând-o mirosi. Ăsta era motivul pentru care nu-i mai auzeam în depărtare.

Mihai părăsi linia dreaptă pe care mersesem şi coti la stânga. Am fost tentată să-i cer explicații. Ideea care-mi încolțise în minte era că ne vom rătăci. Realizând absurditatea unui asemenea gând am început să râd, mai

întâi încet în sinea mea, apoi acesta se transformă într-un hohot năvalnic ce-mi scutura tot corpul. M-am oprit. Mihai se întoarse privindu-mă mirat.

- Ce-i aşa de amuzant? întrebă cu privirea încruntată.

- Nimic, decât că la un moment dat mi-a fost frică că ne vom rătăci.

Înțelegând sensul aiurea al cuvintelor mele, începu şi el să râdă.

Dacă am fi avut spectatori, ar fi văzut doi oameni murdari din cap până în picioare, murați până la piele, dar care râdeau în hohote, cu lacrimi, anormal, asemeni celor care au pierdut contactul cu realitatea. Dar noi fără să știm foloseam o terapie eficientă, care ajuta la eliberarea tensiunii acumulate în ultimele ore. Stresul prinderii şi ideea de apropiere a morții. Făceam haz de necaz.

Într-un final, epuizați, dar simțindu-ne mai bine, ne-am potolit şi am pornit mai departe. Mihai îmi explică de ce a cotit la stânga. I s-a părut că a văzut o umbră care semăna cu un adăpost, o stâncă, o hrubă şi mergem spre ea. Mi-a atras atenția şi că foarte curând se va întuneca şi era periculos să umblăm prin pădure. Am încercat să măresc pasul, ca să-l ajung. În fața noastră s-a deschis un luminiş delimitat în zare de un cordon de stânci. Stânci presărate cu pâlcuri de copaci, crevase şi grote. Multe grote. I-am zâmbit cu drag lui Mihai, binecuvântându-i pasiunea pentru drumeții. Ne-am cățărat pe câteva stânci, Mihai alegând o grotă mai mare şi mai puțin expusă vederii. Avea să ne ofere adăpost până mâine dimineață şi era bine să fim cât mai departe de zonele unde ar fi putut căuta Thomas cu oamenii lui.

Grota era întunecoasă, un aer umed izbindu-ne de cum am intrat. Pereții însă erau uscați, iar pe jos erau multe frunze. Mihai o remarcase şi pentru că intrarea era uşor

ascunsă vederii de un bolovan destul de mare care parcă căzuse special ca să o blocheze. Ciudat mi se părea covorul de frunze în interior. Nu erau copaci în interior, iar afară, distanța până la primul copac era destul de mare. Am împrăştiat uşor cu piciorul frunzele. Mihai şi-a scos pulovărul şi l-a pus pe un colț de stâncă ce ieşea din perete.

Apoi a adunat mormane de frunze făcând o saltea destul de confortabilă din ele.

- Scoate-ți pulovărul, îmi spuse. E ud. O să faci pneumonie.

- Dar nu numai pulovărul este ud, am protestat. Sunt udă până la piele.

Am văzut după mișcarea capului că studiază împrejurimile căutând o soluție. Nu aveam haine de schimb.

Noaptea la munte în luna martie temperatura scade destul de mult, uneori chiar şi sub zero grade. Mă îmbolnăveam sigur. Sau poate nu?

M-am aşezat pe salteaua de frunze şi mi-am ridicat genunchii la piept. Mi i-am cuprins cu mâinile încercând să mă încălzesc. Mihai se aşează lângă mine, cuprinzându-mi corpul cu brațele. Stomacul începu să freamăte. Nici nu mai ştiu de când nu mai mâncasem. Devenea din ce în ce mai zgomotos, probabil şi pentru că poziția îl deranja. Poate dacă nu ploua Mihai ar fi găsit fructe sau rădăcini comestibile, ca să-mi astâmpăr foamea. Dar părea că ploaia nu avea să contenească prea curând, iar lumina zilei devenise deja un vis. Noaptea şi întunericul câştigau teren din ce în ce mai mult, învăluind totul într-o mantie de necuprins. Niciodată nu m-am întrebat dacă îmi place noaptea sau nu. Acum aveam un răspuns. Nu-mi plăcea. Noaptea îmi limita vederea, simțul discernerii şi mă cufunda în întunericul ei. Fără să realizez momentul de început, am simțit dinții clănțănind şi corpul cuprins de

frisoane. Tot corpul îmi era rece şi aveam senzația că temperatura scădea cu fiecare minut, în timp ce fruntea o simțeam fierbinte. Mihai percepu tremurul meu şi începu să mă strângă şi mai tare în brațe. Corpul lui era la fel de ud şi de rece ca şi al meu. Am ridicat privirea umilă şi vinovată spre el.

- Dacă ai şti... am început dorind să-i ofer argumente pentru a mă ierta, să-l fac să înțeleagă cât de mult regret, dar a ridicat mâna pentru a mă opri aşezând degetul arătător pe buzele mele.

- Taci. Nu vreau să discutăm de vise, alte lumi, motive, obligații şi iertări. Dacă poți să adormi cred că este cel mai bun lucru pe care-l poți face.

Am dat din cap, fără să pot stăpâni clănțănitul dinților.

- Mi-e atât de frig, am reuşit să articulez cu greutate.

Îmi mângâie uşor obrazul, mâna oprindu-i-se pe gâtul meu. O strecură apoi în spate, fixându-mi ceafa şi îşi apropie fața. Respirația îi era caldă şi mă învăluia plăcut.

- Nu o să-ți mai fie frig, spuse, ochii sclipindu-i fascinant în întunericul grotei, ai să vezi. Fața s-a apropiat şi mai mult, până respirația i s-a contopit cu a mea, iar buzele lui le apăsau înfrigurate pe ale mele. Erau reci, de gheață, dar insistente şi nerăbdătoare. La început, răceala din corp mă paralizase, nelăsându-mă să mă mişc prea mult. Dar cu cât Mihai mă săruta mai mult, mai apăsat şi mai pasional, sângele începu să circule cu viteză mai mare prin corp, centrii nervoşi devenind activi trezind fiecare colțişor al trupului care se înfioră. Mi-am lipit corpul de al lui, simțind mâna care se încurca în hainele mele ude şi murdare.

Nu-mi amintesc, în toți anii trăiți cu Mihai, ca noi doi să fi făcut dragoste mai pasional ca acum. Fusese şi dureros şi minunat în acelaşi timp. Eram convinsă că undeva pe

corp voi găsi vânătăi. Pasiunii dintre noi i se adăugase poate şi furia unuia pe celălalt, dorința de a-l poseda chiar cu brutalitate. Nu-mi imaginasem niciodată că ceva brutal poate fi şi ceva extrem de plăcut în acelaşi timp.

Mesajul corpului lui Mihai era clar pentru mine. Dorea să mă țină aici, chiar cu forța dacă era nevoie. Momentul care trecuse a fost o răbufnire a iubirii, tensiunii, pasiunii şi urii, pentru că urma să plec la altcineva. Dar a fost minunat. Istovitor, dar plăcut.

-Mă duc în spate să încerc să fac un foc, zise Mihai pe un ton stânjenit. Fusese altfel decât de obicei şi știa. Trebuie să încercăm să ne uscăm cât de cât hainele.

Am aprobat din cap simțind şi eu cum fierbințeala momentului trecuse, răceala acaparându-mi din nou trupul.

Auzeam zgomotul făcut de piatra brichetei, dar lemnele erau ude şi se aprinseră numai frunzele uscate.

Mihai nu se opri, încercând din nou şi din nou. M-am ridicat şi mi-am pus pulovărul ud pe mine. Senzația era groaznică. Parcă mi-aș fi frecat corpul gol cu zăpadă. Am adunat o mână de frunze şi mi-am acoperit picioarele. Era din ce în ce mai rău. Începeam să simt frigul până în oase. Din nou.

Mihai reuşi într-un târziu, să aprindă un foc anemic. Mi-am tras pantalonii îmbibați de apă pe mine şi m-am apropiat de foc. Aveam senzația că deja îl simt. Poate era numai o părere, autosugestia unei flăcări care era prea mică că să mă poată încălzi, dar care era acolo, în fața mea. Ne-am aşezat în jurul focului, încercând să captăm cât mai mult din căldură anemică pe care o degaja.

- Cum te simți? l-am auzit pe Mihai întrebând.

- E mult mai bine. Încep să mă încălzesc.

Știa că mint, dar eram sincer recunoscătoare şi pentru această mică vâlvătaie aşa că minciuna era foarte aproape de adevăr.

- Mă întrebam dacă nu te doare nimic, continuă el privindu-mă fix în ochi.

Am înțeles la ce se referea. Chiar nu mă durea nimic.

- Nu. Mă simt minunat.

- Iartă-mă, am fost puțin cam brutal. Nu ştiu ce m-a apucat.

Stânjenit, s-a ridicat şi a mai adus un braț de frunze uscate. Focul prinse mai multă putere, luminându-mi fața.

Eu știam motivul. Disperarea de a folosi chiar şi ultimul moment, dublată de dorința înfocată de a nu mă lăsa să plec.

- Înțeleg, am spus, întinzând mâna.

S-a făcut că nu o vede şi eu am lăsat-o încet lângă mine. Se pare că nu mai dorea să mă atingă.

- N-ar fi mai bine să discutăm? am dat din cap strângând din dinți până am auzit scrâșnetul lor.

- Despre ce?

Vocea îi eră ironică dar fața îi era tristă. Poate flacăra era de vină.

- Oh, am oftat, sincer n-aș vrea să fii atât de supărat pe mine. Am făcut cum am crezut că este mai bine.

- În ultimul timp se pare că faci numai ce crezi că este bine pentru tine, accentuă el sarcastic fiecare cuvânt.

Am înțeles acum cum pot provoca durere cuvintele. Și mai ales că avea perfectă dreptate să mă rănească atât fizic cât şi mental.

- Mihai, te rog, am gemut, nu vreau să ne despărțim duşmani. De fiecare dată am vrut să te protejez, să vă protejez.

S-a ridicat brusc în picioare. Chipul îi era sălbatic, ochii aruncând fulgere iar degetele le strângea cu putere în pumni încât îi vedeam oasele încleștându-se prin piele. Mi s-a făcut frică. Niciodată nu-l văzusem atât de nervos şi supărat.

- Eşti o ipocrită, a ţipat efectiv iar eu am înlemnit. Te foloseşti de ideea de a ne proteja pe mine şi Ioana pentru ați masca adevăratele interese. Nu suntem de sticlă şi nu ne spargem chiar aşa de uşor.

Aş fi vrut să pot riposta, dar nodul din gât mă împiedica să vorbesc.

- Ipocrizia ta nu are limite, continuă el pe acelaşi ton acuzator. Puteai să-mi spui de la început, totul. Îți place viața duplicitară? Cum de n-am înțeles până acum?

- Mihai mă jigneşti, am şoptit cu glas stins.

Totul în mine începea să se răzvrătească. Era nedrept şi nu merit asta.

- Ce să-ți fi spus? am ripostat. Că mă plimb în vis? Tu asculți cum sună? Ce om normal poate să spună asta cu seninătate şi să nu ajungă la spitalul de nebuni?

- Nu-i adevărat. Puteai să încerci. De unde ştii că n-aş fi înțeles, dacă nici măcar nu ai încercat?

Am lăsat capul în jos evitându-i privirea. Între timp el mai aduse un braț de frunze.

- M-am pus în locul tău, am răspuns într-un târziu, şi m-am gândit cum aş fi primit eu vestea.

- Mare greşeală, tună el. În toți anii de când suntem împreună n-ai înțeles că eu sunt altfel decât tine? Cel mai mult mă doare că n-ai avut încredere în mine, nici atunci la început, nici acum. Ai plecat şi ai lăsat un bilet banal pe un șervețel, ca în filmele de doi bani, dându-mi indicații, ce să fac şi ce să nu fac.

Furia lui creştea în intensitate şi deja teama mea se transformase în revoltă. Eu ştiam că motivele erau adevărate. Nu am mințit. Dacă nu dorea să înțeleagă, atunci era problema lui. Să nu mă acuze de lucruri pe care nu le-am făcut. Am acționat așa, din dorința de a-i proteja.

- Uneori, continuă el, am senzația că nu faci prea mare diferență între mine şi Ioana. Mă tratezi şi pe mine ca pe copilul tău.

- Spui prosti, l-am întrerupt iritată cu voce apăsată.

- Serios? Atunci de unde tâmpeniile cu protecția şi să nu vin după tine că...etc., etc. ? Parcă instruieşti un copil care poate face prostii şi încerci să-i arăți calea cea bună.

- Mihai, am ridicat tonul....

- Taci, mă întrerupse, ecoul glasului său fioros umplând grota. Ai vrut să discutăm. Eu îți cer acum să mă asculți. Nu înțeleg motivul pentru care trebuie să pleci. Nu înțeleg ideea de a nu putea alege. Nu înțeleg expresia Te iubesc, dar trebuie să te părăsesc. Mie mi se par nişte prostii şi ştii foarte bine că nu înghit rapid orice baliverne.

Discuția se îndrepta spre un făgaş foarte periculos. Trebuia să-i pun capăt înainte de a ne răni unul pe altul. M-am ridicat şi am început să mă încalț.

- Plec, am spus răguşit. Nu pot discuta cu tine în starea în care eşti.

Dintr-un salt a fost lângă mine şi m-a apucat strâns de brațe. Fața îi era transfigurată de ură, ochii sclipindu-i iar buzele aproape îi tremurau de enervare. Nu mai era Mihai pe care îl ştiam eu. Părea un animal care-şi teroriza prada. Am încercat să mă desprind din încleştarea mâinilor lui, dar n-am reuşit să fac nici un pas.

- Pleci, țipă el ca ieşit din minți. Altceva nu mai ştii să zici? Nu-ți dai seama că de trei zile ştiu că vei pleca dar nu ştiu dacă te vei mai întoarce? Am venit aici ca să caut o

soluție, să găsesc o metodă de a rezolva problema fără să fie nevoie ca tu să pleci. Dar se pare că nu pot face nimic atâta timp cât TU EȘTI CEA CARE VREA SĂ PLECE.

- Mă doare, am gemut.

Cu o mişcare bruscă mi-a dat drumul împingându-mă brutal, încât am căzut pe spate şi m-am lovit cu capul de o piatră. Pentru o secundă durerea ascuțită de la ceafă m-a făcut să-mi pierd răsuflarea. Am dus mana la locul care mă durea şi am apăsat. Am simțit ceva cald care curgea printre degete şi mi-am privit mâna. Era plină de sânge. Inima începu să bată cu putere, șocată de violența gestului.

Presam cu degetele locul rănit, cu speranța că sângele se va opri în curând. Vederea sângelui îl trezi pe Mihai din furia lui, căci fața-i deveni albă, iar ochii erau plini de regrete.

- Ce-am făcut? se tângui el, apropiindu-se şi luându-mi mâna ca să mă ajute să mă ridic. Îmi pare atât de rău.

M-am sculat cu ajutorul lui şi am închis ochii. Oare chiar aveam amețeli sau doar o mică senzație după lovitura bruscă?

Mihai m-a ridicat în brațe şi m-a dus pe salteaua de frunze. Își scoase pulovărul, apoi cămaşa neagră şi începu să preseze rana de la cap cu ea.

- Iartă-mă, spuse el. Pleacă, te rog, să pleci la el. M-a orbit furia. E de necrezut ce am putut să fac.

L-am mângâiat de câteva ori pe obraz până mi-a respins mâna cu blândețe, dar ferm.

- Nu-i nici o problemă, am spus. Înțeleg. Ai dreptul să fii furios.

- N-am nici un drept, mă contrazise. După ce am făcut nu am dreptul nici măcar să te privesc.

I-am căutat privirea, forțându-l să se uite în ochii mei. Am văzut că era distrus.

- Mihai, tot ce se întâmplă este din vina mea şi nu te condamn absolut deloc, indiferent cât de dur eşti cu mine. Probabil eu, să fi fost în locul tău, aş fi procedat şi mai rău, cred că...ți-aș fi scos ochii.

- Tipic feminin, spuse schițând un zâmbet forțat.

Tremura foarte tare şi l-am forțat să îmbrace pulovărul, chiar aşa umed cum era. Eu continuam să apăs pe rana de la cap, sperând că sângele avea să se oprească curând.

- Știi ce-mi doresc acum? am întrebat şi ştiam că nu avea rost să aştept răspunsul. Mi-aș dori să găsesc naibii odată afurisita de piatră aurie şi să plec pentru a nu te mai chinui şi pe tine. Aș vrea să se termine odată totul, chiar dacă acolo, în acea lume, vor fi alți vânători care mă așteaptă. Aș vrea să rămâi cu o amintire frumoasă despre mine, dacă nu-ți cer prea mult. Încearcă să înțelegi şi să mă crezi. Eu ştiu cu siguranță că te iubesc, eu ştiu că aș vrea într-un anumit fel să nu plec, știu că o parte din mine ar rămâne aici pentru totdeauna şi că despărțirea de tine mă doare, nici nu-ți închipui cât de tare. Dar ceva mă atrage acolo, e ceva irezistibil. Și nu am puterea de a mă opune. Nu ştiu dacă este Ral sau altceva. O, nu, nu este dorința de aventură. Știi că nu mă caracterizează. Chiar sunt speriată de povestea asta, de fuga care pare să nu se mai termine. Acolo, în lumea lui Ral va fi probabil şi mai rău. Mă vor hăitui şi mai tare şi crede-mă, acolo au mai multe mijloace decât aici. În sinea mea, cred că această poveste nu va avea happy-end. Am presimțirea că de fapt clipa mea de fericire a fost aici, în această lume în compania ta şi a Ioanei. Mă doare numai când îi pronunț numele. E groaznic pentru o mamă să fie forțată să-şi părăsească copilul. Dar eu trebuie s-o fac.

Lacrimile îmi inundară fața şi nu am făcut nimic să le opresc.

- A încercat şi Ral să-mi explice, aprobă trist soţul meu, sau mai corect fostul meu soţ? Am momente când mi se pare că am înţeles şi chiar am acceptat, dar dorinţa de a nu te pierde, sentimentul de nedreptate şi furie câştigă uneori în bătălia cu raţiunea. Cred că niciodată nu mi-am pus întrebarea ce-aş face dacă ar trebui să ne despărţim. Până acum trei zile.

Aveam capul în pământ lăsându-mă copleşită de tristeţe, a mea şi a lui Mihai, care împreună apăsau atmosfera din grotă. Am întors capul să privesc spre ieşire, spre gaura neagră, un hău înspăimântător, asemeni sufletului meu. Înfiorându-mă, mi-am întors privirea spre flacăra ce ţinea la distanţă noaptea neagră, încălzind imaginea, îndulcind-o.

Lângă piatra de care mă lovisem, mi s-a părut că văd ceva strălucind. Probabil lumina vagă şi difuză îmi juca feste. Am încercat să privesc mai bine, micşorând ochii. Şi totuşi acolo sclipea ceva. M-am ridicat sprijinindu-mă de perete, aşteptând cu înfrigurare să simt ameţeala copleşitoare. A fost uşoară, aşa că am pornit mai departe. Mihai era deja lângă mine.

- Unde te duci?

- Parcă sclipeşte ceva acolo....am arătat cu mâna spre piatra care îmi provocase micul accident.

- Nu văd nimic.

Dar eu am continuat să mă apropii. M-am lăsat în genunchi şi am încercat să mişc bolovanul. Era destul de mare şi de greu. Văzând că nu reuşesc Mihai s-a apropiat şi el pentru a mă ajuta. Amândoi am reuşit să-l deplasăm puţin, suficient cât să vedem dedesubt piatra galben-maroniu, ce strălucea serafic în lumina palidă a focului. Ca o străfulgerare, am ştiut ce este. Am ridicat bucata rotundă de chihlimbar galben-auriu, prea perfectă pentru o piatră obişnuită, ce părea a avea lumină proprie. Frumuseţea ei

îmi tăie răsuflarea. Galbenul curat, părea amestecat cu mici cristale serafice maronii, asemeni unor impurități prețioase încremenite în rășina timpului. Era magnifică şi mai ales era chihlimbarul meu. Căutarea luase sfârşit. Am întins mâna, arătându-i piatra lui Mihai. O privea fascinat, hipnotizat de frumusețea şi strălucirea ei. Nu era un lucru pământesc. Prea perfect, prea frumos, prea impunător.

- L-ai găsit, făcu Mihai o simplă constatare. Cuvintele îl readuseră brusc la realitate, căci ochii i se măriră cuprinși de disperare.

- Da, am spus cu glas stins, deşi nu mai era nevoie de confirmare.

Era mai mult decât evident ce țineam în mână. Mi s-a părut că am auzit un foşnet uşor în dreapta mea şi am întors capul. Ral, cu frumusețea lui nepământeană, stătea lângă mine şi privea la fel de fascinat obiectul pe care-l țineam în palma ridicată.

- E superb, l-am auzit amândoi şoptind.

- Tu, strigă Mihai cu voce gâtuită, arătând cu degetul spre Ral, tu ai acum ce ți-ai dorit. A găsit piatra. Ia-o, du-o în lumea ta şi lasă-ne pe noi în pace.

Fața lui Ral deveni brusc albă şi rigidă, zâmbetul ștergându-i-se. Se priveau amândoi atât de feroce încât aveam senzația că mă aflu în mijlocul unui ring de box, iar protagoniștii vor lupta pe viață şi pe moarte.

- Eu nu am nevoie de piatră, tună Ral, nu eu trebuie să duc piatra în lumea mea.

- Tu, continuă Mihai orbit de furie, ai forțat-o să facă asta, i-ai pus viața în pericol, puterile tale sunt malefice.

- Nu am făcut nimic, accentuă Ral rigid.

Dar Mihai era orbit de furie şi disperare simțind că momentul fatidic se apropia.

- Totul se întâmplă din vina ta. Ți-e ușor să vii acum, când ai obținut ce ai vrut şi s-o iei. S-o duci cu tine în cine ştie ce lume, să o distrugi.

Privirea lui Ral se înăspri şi mai mult, dar întoarse capul spre mine, întrebându-se dacă nu cumva şi eu gândesc la fel. Ştiam că-mi poate citi gândurile.

- Mihai, Ral, am spus aşezându-mă ca un scut între cei doi. Nu vreau să vă certați. Disputa voastră mă răneşte pe mine, mă dor fizic cuvintele. Mihai, te rog. Dacă îl răneşti pe el, de fapt mă răneşti şi pe mine. Suntem un tot ce nu poate fi separat. Iar tu, Ral, nu-i face rău omului pe care-l iubesc pe lumea asta. E furios şi are tot dreptul să fie aşa. I-am distrus liniştea.

I-am privit pe amândoi cum încet, se calmează şi am ştiut că momentul critic a trecut. M-am întors cu fața spre Ral.

- Vom pleca imediat. Îți cer doar o favoare. Lasă-mă să-mi iau rămas bun de la el. Te rog să pleci înainte şi în scurt timp voi veni şi eu.

S-a uitat cu neîncredere la fața încă încruntată a lui Mihai, dar citind liniştea din gândurile şi vocea mea, acceptă.

După dispariția lui, m-am apropiat de Mihai. Părea că îmbătrânise cu câțiva ani. Fața îi era brăzdată de cutele furiei, iar ochii erau lipsiți de expresivitate. Avea figura unui condamnat care-şi aşteaptă sentința. I-am apucat mâinile în ale mele şi le-am dus la buze.

- Nu fi trist. Acceptă că o etapă de fericire, care m-a inclus pe mine şi pe tine ca un tot, s-a terminat. Dar viața nu s-a terminat. Eu voi rămâne acolo în inima ta, dar nu merit să sacrifici atât de multe. Ai dreptul să fii fericit, să faci pe cineva fericit, aşa cum m-ai făcut pe mine. Sunt

convinsă că vei găsi pe cineva de mii de ori mai bun decât mine, cineva care să te facă cu adevărat fericit.

Am văzut lacrimi în colțul ochilor lui şi am simțit cum mă inundă teama că făceam o greşeală. O greşeală imensă. Am îndepărtat acel sentiment.

- Dă-i blestemata asta de piatră şi rămâi, gemu aproape implorându-mă. Cum am să-i explic Ioanei?

Folosea artileria grea şi nu era corect. Din punctul meu de vedere.

- Mă cunoaşte destul de bine şi ştie că o iubesc foarte mult, iar tu vei găsi calea cea mai bună să-i explici.

Brusc ochii îi deveniră sticloşi, iar eu m-am înfiorat. Era aceeaşi privire nebună, ca atunci când m-a împins şi m-am izbit de piatră.

- Nu te las să pleci. Eşti sub influența lui şi nu gândeşti limpede. Dacă trebuie, te leg sau...şi se îndreptă spre locul unde pusesem sticluța ca să nu o sparg.

Am priceput ce vrea să facă şi am fost cu un pas înaintea lui. Am băgat-o în buzunar strângând-o puternic în palmă.

- Dă-o, țipă furios, ieşit din minți.

M-am decis să pun capăt acestei nebunii care se pare că luase din nou o turnură periculoasă. Trebuia să-l opresc cu orice preț. Cu prețul de a-l minți, de a-l jigni, astfel încât să-l fac neputincios.

M-am dat un pas în spate şi mi-am fixat privirea în ochii lui. Am adunat în glas toată duritatea şi hotărârea de care eram în stare.

- Nu-ți dau sticluța să o distrugi. Eu vreau să ajung la Ral. Înțelegi? Acum, în acest moment eu îl iubesc pe Ral şi aparțin lumii sale. TU REPREZINȚI PENTRU MINE TRECUTUL. Nu voi renunța la viitor pentru trecut.

A inspirat adânc, șocul izbindu-l din plin, ca şi cum o mănuşă de box se oprise cu putere în pieptul lui, tăindu-i respirația.

M-am dat un pas înapoi, ascunzându-mi cu greutate durerea din priviri, am desfăcut capacul sticluței şi fără să-mi iau privirea de la el am băut două picături. Și astfel totul s-a terminat. Și totul a început, în altă lume.

SFĂRȘITUL VOLUMULUI - I

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri în primul rând soțului meu Tiberiu Cristian, pentru răbdarea, suportul și încrederea acordată, pentru tenacitatea cu care s-a luptat pentru a mă convinge să canalizez energia unui moment nefavorabil într-o idee literară.

Mulțumiri și băiatului meu Ovidiu, care a acceptat să fie privat câteva luni de calculator și a așteptat cu entuziasm sfârșitul aventurii.

Mulțumesc și celor care au avut un dram de încredere în mine (sora mea, nepotul, cumnata), înțelegere pentru momentele mele euforice în care altceva nu a mai contat.

Aș dori să mulțumesc și tatălui meu (Radu Ioan) care din păcate nu se mai află de mult timp printre noi, dar care a fost cel, care în perioada adolescenței îmi citea scrierile și pleca cu ele sub braț pentru a mă face cunoscută în cercul literar al orașului de la malul Dunării.

Și nu în ultimul rând, doresc să mulțumesc Editurii ETNOUS, pentru șansa pe care o oferă tinerilor scriitori și implicarea în promovarea scriitorilor autohtoni.

CUPRINS

	Prefață	5
1	Primul vis	9
2	O nouă zi, acelaşi vis	13
3	Salvarea	18
4	Primele răspunsuri	28
5	Căutarea	44
6	Un nou vis	62
7	Prima zi	91
8	A doua zi	110
9	Ultima zi	141
	Mulțumiri	208